

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 08 • 22 Şubat 2013 • 3 Euro

www.kizilbayrak.net

Polis copu, linç,

gözaltı, tutuklama...

Devlet terörü sürüyor!

Gecit vermeyelim!

İÇİNDEKİLER

“Heyet krizi”, İmralı masası	3
ve şovenist histeri	3
Beşir Atalay devrimcilere	4
“terörist” dedi...	4
Sermaye devleti faşist baskı ve	5
terörü tırmandırıyor!	5
KESK operasyonuna yaygın ve	6
kitlesel tepki.	6
KESK’e yönelik saldırı kınandı	7
ÇHD Genel Merkez Yöneticisi Av. Zeycan	8
Balcı Şimşek ile AKP’nin yargı alanındaki	8
saldırıları üzerine konuştuk...	8
Sendikal harekette örgütlenme “atağı”!	9
Karanlıklar içinden güneşle gelen grev:	10
NETAŞ.	10
Kayseri İşçilerin Birliği Derneği	11
kuruldu...	11
Kurultay hazırlıkları eylem ve	12
toplantılarla sürüyor.	12
“Vergi haftasında	13
ne kutlanacak!”	13
Devrimci sınıf faaliyetlerinden	14
Sınıf hareketinden	15
Çalışma tarzında köklü bir değişim	
ihtiyacı	16-19
Devrimci Kadın Kurultayı’nın	20
ardından	20
Devrimci Kadın Kurultayı	21
tebliğleri - 2	21
Tarihte kadın hareketleri / 3	22
Halep kentinin yağmalanmasından	23-24
Erdoğan ve hükümeti	23-24
sorumludur!.....	23-24
İslamcı Hamas gerici rejimlerin	25
saflarında!	25
Meclis komisyonu	26
Mısır’da direniş yeniden yayılıyor.	26
Emekçilerin öfkesi hükümetleri	27
deviriyor!	27
Hegemonya krizi - “savaşları” / 2 -	28-29
Volkan Yaraşır	28-29
Yeni YÖK Yasası	30
hükümetin gündeminden çıktı mı?...	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak’tan...

Faşist devlet terörü, devrimci-ilerici kamu emekçilerini hedef alan polis operasyonları ve gözaltı saldırılarıyla, Kürt halkına ve ilerici-sol güçlere yönelik organize edilen linç girişimleriyle kesintisiz bir şekilde devam ediyor.

Arkası kesilmeyen ve gün be gün tırmandırılan devlet terörünün hedefinde geçtiğimiz hafta KESK’li kamu emekçileri ve HDK vardı. HDK’nin Karadeniz gezisi ve kimi illere yönelik ziyaretleri sırasında ipleri sermaye devletinin elinde olan faşist çeteler tarafından gerçekleştirilen saldırılar ve linç girişimleri yaşandı. Sermaye devleti tarafından organize edilen saldırılarda yabancı olmadığımız görüntüler sahnelendi. İlerici kurumlar faşistler tarafından kuşatılıp tahrip edildi, HDK heyetinin araçları ve bulundukları binalar da yine faşist çapulcuların saldırılarına hedef oldu.

Bu aynı sürece paralel olarak bir dizi kentte devrimci ve ilerici kamu emekçilerini hedef alan polis terörü devreye sokuldu. Onlarca kamu emekçisi “DHKP-C Operasyonu” adı altında gözaltına alındı, işkenceden geçirildi. Devrimci-ilerici kamu emekçilerini hedef alan polis terörü sırasında KESK Genel Merkezi dahil olmak üzere birçok yer basıldı ve talan edildi.

Bütün bu gelişmeler bir kez daha göstermektedir ki, faşist devlet terörü her geçen gün tırmanmaktadır. Biçimi, yöntemi değişse de sermaye devletinin saldırıları hız kesmeden devam etmektedir. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte faşist devlet terörüne ve buna paralel bir şekilde yükseltilen ırkçı-şoven saldırılara karşı yükseltilecek mücadele büyük bir önem taşımaktadır. Sınıf devrimcileri olarak bahar sürecinde yükselteceğimiz “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” çağırısını, aynı zamanda faşist devlet terörüne ve ırkçı-şoven kudurganlığa karşı mücadeleyi büyütme bakışıyla birleştirebilmeliyiz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’ne sayılı günler kaldı. Bir kez daha ayrıışmalara konu olan 8 Mart’ın tarihsel, sınıfsal ve devrimci özüne uygun bir şekilde örgütlenmesi ve kutlanması büyük bir önem

taşımaktadır. Zira ayrışma biçimsel değil ideolojiktir, politik ve pratik olarak düzenle devrim arasında yaşanmaktadır. Dolayısıyla bugün 8 Mart’ın devrimci mahiyetinin karartılmasına hizmet eden her türden yaklaşımla mücadele etmek, aynı zamanda 8 Mart’a karşı temel ve güncel bir sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır.

Bu nedenle sınıf devrimcileri “Devrimci 8 Mart” çağırısını önümüzdeki günlerde çok daha güçlendirmeli, bunu en başta sınıf ve emekçi kitlelerin bilincine güçlü bir şekilde taşımalıdır. Sınıf devrimcileri geriye kalan sınırlı zaman içerisinde bu yönlü çabayı yoğunlaştırmalı ve 8 Mart sürecini tarihsel, sınıfsal ve devrimci içeriğine uygun bir mücadele pratiği ile örmelidirler. Zira 8 Mart alanlarının ve bu çerçevede gündeme gelecek olan eylem ve etkinliklerin her açıdan güçlü şekillenmesi, ancak böylesi bir çabanın ürünü olabilir.

Liselilerin Sesi dergisinin 49., **Ekim Gençliği**’nin 143. sayıları çıktı. Okurlarımız dergiye kitapçılardan ve Eksen Yayıncılık bürolarından ulaşabilir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/08 * 22 Şubat 2013
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezi Özen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

“Heyet krizi”, İmralı masası ve şovenist histeri

“İmralı görüşmeleri” süreci, çoktandır adaya gidecek heyet sorununda düğümlenmiş gibi gösteriliyor. Bu tıkanmayı yaratansa AKP şefinin görüşmecilere koyduğu şerhlerdi. Tayyip Erdoğan, görüşme heyeti gündeme geldiğinde “teröristlerle kucaklaşanlara” ve “(teveccüh gösterip) kendilerini adaya gönderen bir başbakanı ‘halkın üzerine bomba yağıdırıyor’ diye suçlayanlara” görüşme izni vermeyeceklerini açıklamıştı. Fakat bizzat Tayyip’in adamları o “teröristlerle” güya bir “barış ve çözüm” masasına oturmuş iş kotarmaya çalışmaktalar. Abdullah Öcalan’ın kardeşi aracılığıyla söylediği gibi haberler “kuşlar” aracılığıyla gidip gelemeyeceğine göre, heyet görüşmesinin bir krize dönüştürülmesi bile devletin gerçek niyetine ve samimiysizliğine yeni bir gösterge oldu. Yine de AKP şefi dediğinden dönmedi. Buradaki akılalmaz pişkinlik yenilir yutulur cinsten olmasa da yenilip yutuldu. Bağımsız kurumsal kimliğini tartıştırmayacağını iddia eden BDP, hafta ortasında Tayyip Erdoğan’ın rahatça rıza göstereceği yeni bir heyet belirlendiğini açıkladı. Muhtemelen “çözüm ve barış sürecini tıkayıcı taraf olarak görünmemek” kaygısı BDP’ye bu adımı attırdı.

Oysa bu kaygıyı bizzat AKP iktidarının duyması gerekiyor. Lakin samimiysizliğini defalarca kanıtlamış olan odur. Bu son oyunu başlatırken, bir yandan da saldırılarını yoğunlaştıran kendisidir. Toplumu tasfiyeci oyuna inandırmaya ihtiyacı olan da AKP’dir. Ama Kürt hareketi kendini “görüşme sürecine” öyle bir ciddiyetle kaptırmış durumda ki AKP ve Tayyip Erdoğan buna tenezzül bile etmiyor. Nasıl olsa muhatapları kamuoyunda ciddiyet-samimiyet algısı oluşturmakta fazlasıyla hevesli ve aktifler.

Biz yine de Kürt hareketi (dolayısıyla HDK bileşenleri) payına, “sürecin tıkayan tarafı olmama” kaygısının hiçbir anlamı olmadığını söyleyelim. Zira Kürt hareketinin son 15, hatta 1992-93’den alırsak 20 yıldır “barış ve parlamenter siyasal çözüm” yolunda yaptıkları, akli olan kimsede bir şüphe bırakmış değil. Kürt hareketinin “Kürdistan için demokratik özerklik” ve bu temelde Türkiye Cumhuriyeti devletinin kendi içinde demokratikleştirilmesi projesine bağlı hareket ettiğini cümle alem biliyor. Keza Türk egemenlerinin pazarlık masasına oturtulmasıyla bu projenin hayata geçirilebileceğinin umulduğunu da... Elbette kurulu siyasal düzene dokunmaksızın, dolayısıyla mevcut devlet yapısını parçalamaksızın bunun gerçekleşemeyeceği görmezden geliniyor. Günümüz Türkiye’si’nde ulusal sorunun burjuva bir çözümünün bile ancak devrimci mücadeleyle sağlanabileceği, ancak devrimci sürecin bir ürünü olabileceği bir yana bırakılıyor. Ortada böyle bir süreç yokken kurulan bir masa en iyi durumda bile iyi niyetli bir deneme olmaktan öteye geçemez.

“Masa”lar neden kuruluyor?

Bugün devletin masaya oturması elbette Kürt ulusal mücadelesinin bir ürünüdür. Böyle bir mücadele olmasaydı herhalde kimse “Kürt halkı yoktur, Kürt sorunu yoktur” gibi bir anlayıştan çıkıp, durup

dururken yalandan da olsa “gelin bu sorunu çözelim” demezdi. Nedir ki Kürt hareketinin ‘son iki yıldaki mücadele sayesinde masaya oturmak zorunda kaldılar’ iddiası büyük bir yanlışla kapı aralamaktadır. Zira Türk egemenleri hiç de kirli savaşı sürdürmeyi göze alamadıkları ya da “bilekleri büküldüğü” için değil, Kürt halkına yönelik kapsamlı bir saldırının, Kürt hareketini tasfiye etme politikasının bir “enstrümanı” olarak gördükleri için kuruyorlar masayı. Daha önce denediklerinden istedikleri sonucu almışlardı. AKP, biraz da bu manevraları sayesinde hatırı sayılır oy desteğini korumayı, hatta tam da bu aldatmacalar döneminde arttırmayı başarmıştı.

Ayrıca Türk egemenleri Kürt halkına karşı yürüttükleri 30 yıllık kirli savaşla “Kürt sorunu belası”ndan kurtulmamış olabilir. Ama bu hiç de sermaye devletini yıkılmanın eşiğine getirmedir. Türk burjuvazisi bu savaş boyunca devleti sürekli tahkim etti. Savaşın tüm ağır faturasını Kürt’üyle, Türk’üyle bütün işçi ve emekçi kitlelerin sırtına yıktı. 2010’lara gelindiğinde uluslararası konjonktürün de yardımıyla bölgede emperyalizmin başlıca taşeronu olabilecek denli palazlandı. AKP iktidarının şimdilerde Suriye’yi ve İran’ı bir yana itmesini, Güney Kürdistan (hatta Batı) üzerine hayaller kurmasını (pazara hakimiyet bakımından hayal aşamasını geçmiş sayılır) başka türlü anlayabilmek mümkün olmazdı. Bu süreçte egemenler ırkçılığı, şovenizm histerisini, terör demagojisini olabildiğince etkin bir şekilde kullanmayı da bildiler. Bilinçli ve sistemli politikalarla İç Anadolu ve Karadeniz hattı başta olmak üzere Türkiye’nin dört bir yanında azımsanmayacak nicelikte bir ırkçı-şoven kitle tabanı yarattılar. İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve gençliğin her türlü mücadelesinde en başta bu şovenizm zehirine sarıldılar. İhtiyaç duyuldukça sosyal mücadelenin karşısına linç ekipleri çıkarılabilecek bir toplum mühendisliği gerçekleştirdiler.

Bunlara ek olarak, bugüne dek Türk burjuvazisinin, hele de onun bugün iktidarlaşmış bir parçası olan dinci-gerici kesiminin iyi niyetli olduğunu gösteren herhangi bir belirti de görülmüş değil. Kaldı ki bunu beklemek için hiçbir neden de yok. Türk sermaye devletinin tek hedefi, ne yapıp edip “Kürt sorununu halletmektir”; naif kesimin anladığı anlamda Kürt halkına bugün istenen hakları verip çözmek değil. Kürt sorununu kendince çözmüş olmak, daha doğru deyimle bastırıp-kontrol altına almak en başta Kürt hareketinin silahlı direnişini tasfiye etmeyi gerektiriyor. Bunun için kısıntı düzeyinde taleplerin karşılanmasının göze alınabileceği gösterilmişti (ki bu kadarı, Kürt halkının mücadelesinin ürünü fiili kazanımların peyderpey tanınmasından ibaret bir kabullenmeydi). Türk burjuvazisi, Kürt silahlı güçlerinin tasfiyesini gerçekleştirmek hesabına, daha ilerisine bile bir dönem katlanmayı göze alabilir.

İflasla başlamış tasfiye politikası

Fakat daha ilerisi henüz açıklandığı biçimiyle “demokratik özerklik”i içermiyor. İçeremez, zira bu kadar radikal bir Kürt talebi asla yapılmamıştır. Zaten Kürt halkının ulusal hakları kazanılabilir.

dokunmak anlamına gelir. Dolayısıyla salt anayasal kısıntılarla ve göstermelik adımlarla silahlı direnişi tasfiye etme hesabı şimdilik gerçeklikten uzaktır. Şayet Öcalan bilinen projesinde ısrar ederse, AKP iktidarının “çözüm” politikası daha baştan iflas etmiştir. Ortada bir iflas değil de gerçekten yol alan bir “çözüm” süreci varsa, bu durumda AKP’nin, İmralı üzerine yaptığı büyük hesapların bir karşılığı var demektir. Kısacası her iki durum da Kürt hareketi ve kuyruğuna takılanların umduğu türden bir “barış ve çözüm” süreci anlamına gelmiyor.

Kaldı ki eğer Öcalan sayesinde Kürt hareketinde yeni bir tarihi kırılma yaratmak gibi büyük hesapların karşılığı yoksa, AKP’nin bu seferki “çözüm sürecinin” tek bir anlamı vardır: 2014 hedeflerini gerçekleştirene kadar ortalığın sütliman kalmasını sağlayacak bir oyalama... Geçmiş aldatmacaları bir yana bıraksak bile son iki ayın gelişmeleri bile kendi başına bunu doğrular niteliktedir.

Tasfiyeci oyunun semeresi

Bu arada AKP iktidarı bunu salt bir oyun olmanın ötesinde ele aldığını da göstermiş bulunuyor. Kürt hareketinin (ve “anayasal çözüm” heveslisi kesimlerin) ne pahasına olursa olsun müzakere masasına oturma tutkusundan da en verimli şekilde yararlanmaya bakıyor. Bu, klasik deyimle bir taşla birkaç kuş vurma hesabıdır. Ki dinci-gerici akım bu konuda şeytana bile pabucunu ters giydireceğini sayısız kez göstermiş oldu. Şimdi de bir yandan Kürt hareketinin bu zaafını istediği müddetçe istismar edebileceği bir “görüşme süreci” yürütürken, diğer yandan şiddet politikasının dozunu arttırıyor. Bir yandan Kürt hareketinin parlamenter iradesini keyfi dayatmalarla aşağılarken, diğer yandan Kürt sorununun çözümüne dair toplumsal hassasiyetlerden prim topluyor.

Muhataplarının durumu bu oyunun en kaba haliyle sahnelenmesine dahi imkan vermektedir. Örneğin yönetmen koltuğundaki Tayyip, HDK’nin Karadeniz turunda lince uğramasından bile çok yönlü nemalanmasını biliyor. Örneğin bu saldırının polis gözetiminde ve yerel AKP kodamanlarının yönetimi altında olduğu belliyken, Tayyip, olayı salt CHP ve MHP’nin hesabına yazmayı başardı. Üstelik bizzat HDK heyeti nazarında bile. Oysa bu ülkede AKP rejim dalaşında henüz üstünlüğü yakalamamışken dahi Türk polis teşkilatı, neredeyse tamamen cemaatin ordusuna dönüşmüştü. Ve polisin AKP hükümetinin, en başta da polis sürüleri tarafından dokunulmaz ilah kabul edilen Tayyip Erdoğan’ın izni ve onayı olmadan şoven linç gürhurlarına izin vermesi mümkün değil.

Kürt sorununu masada çözebileceğini düşünen anlayışın bütün bunları bir yana bırakması sebepsiz değil. Zira bu anlayış, denklemi “Kürt sorunu çözülmeyen diğer hiçbir sorun (emek sorunları vs) çözülmeyen” gibi bir eksenden kurmaktadır. Oysa emeğin kurtuluşu kavgası güçlendirilmeden, Kürt halkının mücadelesi emek mücadelesiyle birleştirilmeden ne şovenizm zehiri kurutulabilir ne de Kürt halkının meşru ulusal hakları kazanılabilir.

Beşir Atalay devrimcilere “terörist” dedi...

Sizler ne kadar “demokrat”sanız, bizler de o kadar “teröristiz”!

Emeğin sömürsü üzerine kurulu olan kapitalist sistemin savunucularının yaşamlarını diken üstünde sürdürmelerine neden olan, saltanatlarını sürdürdükleri düzenin gayri meşruluğudur. Haksız kazançla kendilerine hayatı cennet yapanlar, yaşamlarını cehenneme çevirdikleri işçi ve emekçilerin bir gün uyanıp, kendilerinden hesap soracakları günlerin korkusunu duymaktadırlar. Bu öylesine bir kabustur ki güçler dengesinin görünen gerçekliğinde üstün olmaları onların bu endişelerini ortadan kaldırmaz. Haramilerin, çaldıklarıyla biriken hazinelerine bir gün gerçek sahipleri tarafından el konulacağını bilmekten gelen bu büyük endişesi, beklenenin aksine yaşamlarını huzur içinde sürdürmelerine olanak sağlamaz. Tüm bu baskılarının, katliamlarının, işkencelerinin, sürekli çoğalan zindanların gerisinde işte bu büyük korku yatmaktadır.

Bazen öyle bir ruh haline kapılırlar ki, kimi zaman ne söylediklerini ya bilmezler ya da bir gün yakalarına yapışacaklardan duydukları nefreti açıkça belli ederler. Son olarak da Beşir Atalay “terör sempozyumu” diye anılan etkinlikte konuşurken sözü marksist-leninist örgütlere getirdi ve “terörü” bu örgütlerin ‘70’li yıllarda başlattığını iddia etti. Antalya’da “Parlamentolar arası Değişim ve Diyalog Projesi Terör Sempozyumu” başlığıyla düzenlenen ve Avrupa’dan parlamenterlerin de katıldığı sempozyumda söz alan Atalay, “Türkiye’yi tehdit eden üç terör unsuru”nu şu sözlerle anlattı:

“Ülkemizde terörizm faaliyetleri ‘70’li yıllarda başlamıştır. Marksist, leninist ideolojiyi benimseyen grupların çeşitli ülkelerde başlattığı terör olayları Türkiye’de de görülmüştür: ‘80’li yıllarda bölücü terör örgütü PKK yine daha çok marksist bir söylemle başlayarak etnik söyleme dönen bir terör örgütü haline gelmiştir.”

Atalay’ın hatırlarken tüylerini diken diken eden o ‘70’li yıllar, işçi ve emekçilerin mücadelelerini sadece ekonomik taleplerle sınırlamadığı, aynı zamanda bu kavganın devrim mücadelesiyle birlikte sürdürüldüğü bir zaman dilimidir. Devrimin “yarın yaşanabilecek” kadar yakın olduğu duygusunun toplumun büyük çoğunluğunca paylaşıldığı, devrim davasının milyonları peşinden sürüklediği yıllardır ‘70’ler. İşçi ve emekçilerin devrimci örgütler etrafında kenetlendiği, devrimcilerin ve devrimciliğin emekçilerin bilincinde göz bebeği

olduğu bu yıllardan, sömürücülerin rahatsız olmaları elbette şaşırtıcı değildir. Sermaye devleti için kaba dönen bu yıllar aynı zamanda, Kürt ulusunun haklı istemlerinin yeniden filizlendiği bir tarihsel süreçtir.

Sömürücülerin kabusla hatırladığı o günlerin sonrasında 12 Eylül faşizminin karanlığında büyük bir sevinçle konuşan kapitalistlerin “bugüne kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde” ortak görüşü burjuva düzenin tüm aktörleri için geçerlidir. Atalay için “terör” tanımı, kapitalistlerin bir sınıf olarak ellerinde zor yoluyla tuttukları devlet mekanizmasına ve bu sisteme yönelik her girişim ve başkaldırıyı kapsamaktadır. Sermaye devleti tarafından sergilenen şiddeti ise doğal olarak terör olarak görmezler. Bu bakış ezen ve ezilen üzerine kurulu olan tüm düzenlerde egemen sınıfların ortak düşüncesidir. Olur olmadık her fırsatta ecdatlarıyla övünenlerin “Kuyucu Murat Paşalar’dan” devraldıkları kirli bir mirastır bu aynı zamanda. Bedrettin ve 10 bin müridinin kılıçtan geçirilmesi, Yavuz Sultan Selim’in kıyımdan geçirdiği Alevilerin, Pir Sultanlar’ın, Baba İshaklar’ın, Börklüceler’in katli onların gözünde bir “terör” değildir.

Burjuva cumhuriyetin devam ettirdiği gelenek de zaten budur. Mustafa Suphi ve onbeşlerin katledilmesi burjuva cumhuriyetin ilk organize terör eylemidir. Sonrasında kanla bastırılan Kürt isyanları, İstiklal Mahkemeleri’nde kurulan darağaçları, Şeyh Saitler’in, Seyit Rızalar’ın katli, derelerinden kan akan Dersim’de öyledir. Tehcirler, sürgünler ve mübadele adı altında yerlerinden, yurtlarından zorla göç ettirilen Rumların, Ermenilerin yaşadıkları nasıl açıklanabilir? Tüm bu süreçlerde soykırıma uğrayan Ermenilerin, devamında Kürt ulusunun yaşadıklarını hangi cümleler betimleyebilir.

Tarihe “6-7 Eylül olayları” ve “Kanlı Pazar” olarak geçen katliam ve provokasyonlar, bugünün moda sözcüğüyle “dindar neslin” ilk icraatlarından değil midir? İşbirlikçiler için, 6. Filo’da emperyalist ABD askerlerinin denize dökülmesi bir “terör” eylemidir ancak bu eylemin hemen arkasından intikam almak için üniversite öğrencisi Vedat Demircioğlu’nun katledilmesi ve bir yıl sonra yine 6. Filo’nun gelişi için düzenlenen eylemin ardından gerçekleşen “Kanlı Pazar” bir “terör” eylemi değildir. ODTÜ’de Vietnam karşıtı Komünistlerin

arabasının yakılması elbette emperyalistler ve işbirlikçileri için bir terör eylemidir. Ancak ODTÜ geleneğinin yaratıcılarından Taylan Özgür’ün katli de burjuva yasalarınca bir “terör” eylemi değildir.

Maraş, Çorum, Sivas, ‘77 1 Mayıs katliamları, devrimci gençlerin sokak ortasında kurşunlanması sermaye devletinin meşru müdafaa yöntemlerinden biridir. Ki, zaten bu haksız düzene yönelik gerçekleşen her eylem biçimi “terör” olarak tanımlanırken, benzerleri de o yıllarda “bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz” diyebilmekteydi. Keza bugünün “badem bıyıklıların”, “kurşun atan da yiyen de” diyen Çillerler’le, “bin karanlık operasyonla” övünen Ağarlar’la ve diğerleriyle ne kadar benzediğini anlatmak hiç de zor değildir. Sivas kıyımını savunmak için cübbelerine sığınarak katliam faillerinin avukatlığına soyunan AKP’liler, dün “Kanlı Pazar”da eylemcilerle karışmasını diye mavi kurdele takanlardır.

Ey bu düzenin efendileri, korkmakta haklısınız!

Diyarbakır işkencehanelerinde katledilen İbrahim Kaypakkaya sizler için adına bile tahammül edilemeyen bir büyük “teröristtir.” Tıpkı Kızıldere’de katledilen Mahirler gibi. Sizin aklınıza Denizler her geldiğinde, dudaklarınızdan “teröristler” kelimesinin dökülmesi nedensiz değildir.

Şimdilerde sizlerin sermayeye ve emperyalistlere hizmette kusur etmediği parlamentonuzun koltuklarından, Denizler’in idamı oylanırken “üç, üç, üç...” diye tempo tutanları tarih nasıl yazmışsa emin olun sizi de öyle yazacaktır. Darağaçlarında “Yaşasın Marksizm-Leninizm, yaşasın Türk ve Kürt halkının kardeşliği!” sloganlarıyla idam sehpalarını tekmeleyenleri belleğine kaydeden bu tarih, içiniz rahat olsun, sizlere ve nefret kusan sözcüklerinize de hak ettiği değeri verecektir.

Tüm bunların özeti olarak Numan Kurtuluş’un 2 yıl önce 6. Filo’ya karşı yürüyenler için söylediği şu sözleri hatırlatmakta fayda vardır: *“Keşke dindar, muhafazakar kitleler de sol olarak tanımlanan gençlerle birlikte ABD 6. Filosu’nu protesto etselerdi.”* Aynı zat bu konuşmasında Deniz Gezmiş’in mezarını ziyaret etmekten gocunmayacağını da dile getirmişti.

Ancak bizler sermaye sınıfı tarafından hep terörist olarak anılmayı, burjuva politikacılar tarafından iyi sözcüklerle yad edilmeye yeğleriz. Bunun için Erdoğan’dan başlayarak aynı safta sermayeye ve emperyalizme secde etmekte olan Numan Kurtulmuş’a kadar, sağından soluna hepimize yakışan, Beşir Atalay gibi konuşmaktır.

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin, kapitalist sistemin savunucularının, emek hırsızlarının biz devrimcilere, komünistlere “terörist” demeleri ise asıl gerçeği asla değiştirmez. Gerçek bir terörizmden bahsedilecekse vakti zamanında Nazım Hikmet’in kendisine “vatan haini” diyenler için yazdığı, “sizler vatanperverseniz, sizler yurtseverseniz, ben vatan hainiyim, yurt hainiyim” şiirini hatırlatmak fazlasıyla yeterlidir. Öte taraftan, tarihin yazacağı “terör” eylemlerinin başında hep “devlet terörü” olmaya da devam edecektir.

İşçiler, emekçiler, Kürtler, ilericiler, devrimciler, muhalifler hedefte...

Sermaye devleti faşist baskı ve terörü tırmandırıyor!

Sermaye devletinin baskı ve devlet terörü, bir kaç gün içerisinde yaşanan bir dizi örnekle ayyuka çıktı. Pervasızlıkta sınır tanımayan düzen güçleri devrimci avukatları adliyede copladı, direnen işçilerin çadırlarını başlarına yıktı. HDK’lilere yönelik ırkçı saldırı tezgahlayanlar Silivri’deki ulusalcıları dahi polis terörüne maruz bıraktı. Devlet terörü dalgası ertesi gün ise KESK’e operasyon ile sürdü. Bir yandan süreli avı başlatan polis KESK’lileri gözaltına alırken linç ve provokasyon haberleri de gelmeye devam etti.

Baskı ve terör her alanda!

AKP iktidarından liberaller dahi umudu keseli çok oldu. Ancak faşist baskı ve devlet terörünün gün be gün pervasızlaştığı ve şiddetin dozunun arttığı da bir gerçek. İktidarını perçinlemek için her tür yasal düzenlemeyi yapan ve gün be gün tek adam diktatörlüğünün hukuki altyapısını oluşturan AKP, bununla paralel olarak dış ve iç politikada da aynı saldırganlığı devreye sokuyor. Zaten içerdeki diktatörlüğün gereği de dışardaki bu saldırganlığın ve hareket kolaylığının sağlanabilmesinden geçiyor.

Suriye üzerinden savaş taşeronluğuna soyunan iktidar, çıkaracağı yasalarla şekilsel bir kuvvetler ayrılığına dahi tahammül edemezken, yeni anayasa ile fiili olarak uygulanan faşist politikaları resmiyete dökme hazırlıkları yapıyor. Başkanlık sistemi ile birlikte yapılacak yasal düzenlemeler, devlet erki içerisinde yetkinin ağırlıklı kısmını başkana ve iktidar partisine veriyor. Böylece görünürdeki bir burjuva demokrasisinin dahi eline ayağına dolanmasının önüne geçilmek isteniyor.

Ancak AKP’lilerin itiraflarında sokaktan duydukları korku da her fırsatta ifade ediliyor. Bu korku nedeniyle dünün kimi liberal özgürlükleri dahi tırpanlanırken kazanılmış haklar bir bir ortadan kaldırılıyor. Korku paranoyası ve terör demagojisi, iktidarın temel bir argümanı olarak her gün karşımıza çıkıyor. 18-19 Şubat tarihlerinde yaşanan bir dizi vaka devletin vahşi yüzünün ispatları sadece.

Ulusalcı klişe taviz yok!

Düzen içi iktidar mücadelesinde artık başarısını garantileyen dinci partinin bu alanda son derece pervasız hareket edebildiği biliniyor. Geçtiğimiz yılın 29 Ekimi’nde kitlenin üzerine saldıran AKP, 18

Şubat’ta da Silivri’ye giden ulusalcı güçleri tazyikli su ile püskürttü.

Bir başka düzen kliğinin peşindeki bu kitle AKP’nin saldırısına hedef olmak için sadece Ergenekon davasının görüldüğü salona girmek istedi. Ancak düzen partisi CHP’nin vekilleri dahi saldırıda yaralandı.

Ergenekon duruşması ise bildik bir tiyatro biçiminde herhangi bir gelişme yaşanmaksızın tamamlandı.

Linç eşliğinde “barış ve müzakere”

Devlet terörünün ırkçı faşist kışkırtma biçiminde kendini gösterdiği bir başka alan ise Sinop ve Samsun oldu. HDK’nin Karadeniz turu, devlet destekli linç girişimi ile karşılandı. Günlerdir saldırı tehditleri savuran faşist çeteler, 18 Şubat’ta, turun ilk durağı olan Sinop’ta HDK heyetinin bulunduğu öğretmeneyi sardı ancak polis bir türlü bu çapulcuları kontrol altına al(a)madı.

Gün boyu bayrak ve pankartlar açıp ırkçı sloganlar atan, küfürler eden grup polis ile kolkola beklerken HDK’lilere tahliye teklifinde bulunuldu.

HDK’lilerin Sinop’u zırlı polis araçları ile terketmesinin ardından ise linç kışkırtıcılığının yeni durağı Samsun oldu. Faşistler daha HDK toplantısı dahi gerçekleştirilmeden TKP, EDP, Halkevi’nin bulunduğu binaya saldırdı. HDK’lilerin yanına bu kez yaklaştırılmayan faşistler, gün boyu sol güçlerin bulunduğu binayı taşladı. Yüzlerce kişi küfürler ederek binaları taşlarken devlet yine “sağduyulu” davrandı ve izlemek ile yetindi.

HDK, provokasyonlar nedeniyle gezisini iptal etmek zorunda kalırken düzen güçleri halen daha arsızca HDK’yi suçluyordu.

Devrimci avukatlar halen hedefte!

Devrimci avukatları hedef alan ve düzmece iddialarla ÇHD’lileri zindanlara kapatan sermaye devleti, yaptığı açıklamalarla bunun da “münferit” olmadığını göstermişti. AKP şefi Erdoğan yalnızca tutuklanan avukatları değil onlara sahip çıkanları da tehdit etmişti.

Tehditlerin ardından beklenen oldu ve eylem yapan avukatlar önce adliye özel güvenliğinin, ardından ise polislin saldırısına maruz kaldı. “Devrimci avukatlar onurumuzdur!” pankartı ise saldırıya bahane edildi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başsavcı sıfatlı bir kişinin saldırıyı meşrulaştırmak için “Avukat cüppeli” ifadelerini kullanması ve “kapıları kırdılar” gibi yalanlara sarılması ise hukukun kepaşeliğinin ifadesi.

Üstelik avukatlar saldırıya uğradığı sırada yapılan eylem sona ermişti ve avukatlar altında hepsinin imzasının bulunduğu bir dilekçeyi savcılığa götürüyorlardı. Ancak sermayenin kini, avukatları çoktan hedef seçmişti. Dünyanın en büyük adliyelerinden olan İstanbul Adliyesi ile övünenler, artık bu adliyeden avukatların yerlerde sürüklendiği ve dövülerek gözaltına alındığı bir adliye diye bahsedileceğini de bilmeliler.

Direnen işçilere saldırı

Direnen Farabi işçilerine yönelik saldırı da devlet terörü tablosunu tamamlamak için önemli bir halka. Belki Trabzon’da olduğu için gündemin dışında kalsa ve fazla ilgi görmese de 68 işçinin yeni yılın ilk günlerinden beri sürdürdüğü direniş, taşeronla karşı verilen önemli bir mücadele.

Bunun bilincinde olan sermaye devleti bugün bir kez daha işçilere saldırdı ve çadırlarını yıktı. Hastane özel güvenliği eliyle gerçekleştirilen saldırıda çok sayıda işçi de yaralandı.

KESK’e yönelik operasyon ve 150 gözaltı!

18 Şubat’ta başlayan devlet terörü dalgası, 19 Şubat sabahı 150’yi aşkın kamu emekçisinin evleri basılarak gözaltına alınmaları ile sürdü. Sabahın erken saatlerinde evleri basılan KESK üyesi kamu emekçileri apar topar gözaltına alındı. Bildik “terör örgütü” demagojilerine başvuran devlet kamu emekçilerini terörist ilan ederek ülke çapında saldırıya konu etti.

Aralarında KESK yöneticilerinin de bulunduğu çok sayıda devrimci, gözaltına alınırken sendika binasında da arama yapıldı. KESK’lilere yönelik pervasızlık gözaltında da sürdü, emekçilere su ve şeker dahi verilmedi. Henüz soruşturma bile yeni başlamışken burjuva basının tüm gözaltıları çoktan “terörist” ilan ettiğini söylemeye dahi gerek yok.

Sendikal örgütlenmeyi imkansız hale getiren yasaları bir bir geçiren devlet, böylece sendikacıları da toplayarak soruna daha köklü bir çözüm bulmuş oldu.

Hedefte tüm muhalif güçler!

Bu tabloya baktığımızda AKP iktidarının bugün kendisine tehlike arz ettiğini düşündüğü her kesime benzer bir pervasızlıkla saldırdığını söyleyebiliriz. Ulusalcı tabir edilen düzen içi muhalefeti dahi gaza boğanlar kadim düşmanları işçilerin her fırsatta başını ezmekte, devrimcilere yönelik saldırılarını avukatlar şahsında sürdürmekte, devrimci kamu emekçilerini zindanlara tıkmakta. Kürt halkına düşmanlık ise ırkçı linçlerle ortaya serilmekte.

İki güne sığan bu örnekler ise her gün yenileri eklenen devlet terörü uygulamaları ile birlikte düşünüldüğünde çok daha tehlikeli bir dönemin kapısının aralandığını da göstermekte.

KESK operasyonuna yaygın ve kitlesel tepki...

“Baskılar bizi yıldırıamaz!”

19 Şubat 2013 | Adana

KESK üyesi kamu emekçilerine yönelik olarak yapılan baskınlar ve gözaltılar, 19 Şubat akşamı birçok ilde düzenlenen eylemlerle protesto edildi. “Baskılar bizi yıldırıamaz!” sloganı tüm eylemlerin ortak şiarı olurken emekçiler operasyonlar ve baskılar karşısında mücadelenin süreceğini sokaklarda gösterdi.

İstanbul

İstanbul’da bir araya gelen yüzlerce kişi, yaptıkları kitlesel eylemle baskınları protesto etti. Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan kitle coşkulu sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne yürüdü. Yürüyüşe BDSP’nin de içerisinde olduğu birçok kurum destek verdi.

Yürüyüşün ardından basın açıklamasını KESK Dönem Sözcüsü Arzu Erdoğan okudu. Erdoğan, Sinop ve Samsun’da HDK heyetine yönelik saldırıları, Antakya’da KESK’e yönelik baskınlara karşı yapılan eyleme polislin saldırısını kınayarak sözlerine başladı. Gözaltı ve tutuklama furiasının neredeyse her gün yaşandığı hatırlatılan açıklamada, “Kıscası siyasi iktidarın dikta düzenine karşı sesini yükselten herkes gözaltına alınmakta, tutuklanmaktadır” denildi.

KESK’e yapılan operasyonun ilk olmadığı belirtilen açıklamada, hangi neden gösterilirse gösterilsin yapılanın “Emek ve Demokrasi güçlerini sindirme operasyonu” olduğu belirtildi.

19 Şubat 2013 | Aydın

Adana

KESK Adana Şubeler Platformu tarafından İnönü Parkı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasını SES Şube Başkanı Muzaffer Yüksel okudu.

AKP’nin “ileri demokrasi”sinin her gün gözaltı ve tutuklamalarla devam ettiğinin vurgulandığı açıklamada Yüksel, KESK ve bağlı sendikaların sürekli olarak bu saldırıların hedefinde olduğunu belirtti.

Yüksel, AKP’nin kendine muhalefet eden herkesi suçlu saydığı dile getirirken, ayrıca şunları ifade etti: “Bilinmelidir ki, KESK ve dostları emek ve demokrasi mücadelesini yükselterek her türlü hukuk dışı uygulamaların karşısında olmaya, emek ve demokrasi güçleri için her geçen gün kararan bu tabloyu ortadan kaldırma mücadelesini kararlılıkla sürdürmeye devam edecektir.”

Ankara

KESK, Ankara’da YKM önünde toplanarak bir basın açıklaması yaptı. YKM önünden Adalet Bakanlığı’na kadar yapılan yürüyüş sonrası basın açıklamasını KESK Ankara Şubeler Platformu dönem sözcüsü Devrim Kahraman okudu. Baskı ve operasyonları kınayan Kahraman, gözaltına alınan KESK üyelerinin derhal serbest bırakılmasını istedi. Açıklamanın ardından KESK Genel Başkanı Lami Özgen bir konuşma gerçekleştirdi. Özgen, geçen sene KESK’e yapılan operasyonu hatırlatarak baskıların eşitlik ve demokrasi mücadelesini engelleyemeyeceğini vurguladı. BDSP’nin destek verdiği eyleme birçok ilerici ve devrimci kurum katıldı.

19.00’da ise Ankara Halk Cephesi kamu emekçilerine yönelik operasyonu Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde protesto etti. “Komploları boşa çıkartacağız!” yazılı Halk Cephesi ozaliti açıldı. Kaldıraç, ESP ve BDSP’nin destek verdiği eylem basın açıklamasının okunmasıyla bitirildi.

Bursa

KESK Bursa Şubeler Platformu Fomara Meydanı’nda gerçekleştirdiği kitlesel bir eylemle AKP’nin gözaltı terörünü protesto etti. Halk Cephesi’nin kendi pankartıyla katıldığı eylemde genel merkezden gelen KESK üyeleri de yer aldı.

Basın açıklamasını KESK Yürütme Kurulu adına Mali Sekreter Ali Berberoğlu gerçekleştirdi. AKP’nin sözde ileri demokrasisine muhalefet eden herkesin gözaltına alındığının belirterek konuşmasına başlayan Berberoğlu, son bir yıldır KESK’e yönelik ardı ardına yapılan operasyonlar sonucu 59 KESK’linin sendikal faaliyetler yüzünden demir parmaklıkların ardında olduğunu hatırlattı.

Manisa

Manolya Meydanı’nda gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını KESK Manisa Dönem Sözcüsü ve SES Manisa Şube Başkanı Serpil Deniz okudu.

Deniz konuşmasında “muhalif her ses, farklı Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

19 Şubat 2013 | Taksim

olan her düşünce baskı ve gözaltı uygulamaları ile susturulmak, sindirilmek isteniyor” diyerek artan saldırılara dikkat çekerken konuşmasının devamında şunları ifade etti: “Yaratıldığı korku imparatorluğunun gölgesinin ulaşmadığı hiçbir alan bırakmamakta kararlı olan AKP, insanca bir yaşam ve demokratik bir ülke isteyen herkesi hedef tahtasına koymuştur.”

Aydın

Aydın KESK binasında biraraya gelen emekçiler önce Sulupark’ta HDK bileşenlerinin çağrısı ile Sinop’ta yapılan faşist saldırıyı protesto ettiler.

Açıklamadan sonra sendika binasına dönülerek ilçelerden gelen emekçilerle buluşulup Sulupark’a doğru kortej oluşturularak yürüyüşe geçildi. Yolu trafiğe kapatarak yürümek isteyen kamu emekçileri polis barikatı ile karşılaştı. Polisin tüm provokasyon çabalarına ve yürütmeme ısrarına rağmen kamu emekçileri de yolu kapatarak yürüme ısrarını sürdürdüler. Yaşanan kısa bir arbededen sonra yürüyüş kaldırımdan devam etti.

Basın açıklamasından hemen sonra kitlede emniyete yürüme ve gözaltındaki arkadaşlarına seslerini duyurarak moral desteği verme eğilimi çıkmasına rağmen KESK şube başkanları 10 dakika oturma eylemi yapma kararı aldıklarını ve örgüt disiplini gereği karara uyulmasını istediler. Oturma eylemi sonunda sendika bürokratları kitleye sendika binasında beklemeleri ve kendilerinin emniyete gideceklerini söylediler.

Kısa süreli tartışmalardan sonra kitle sendika binasına kortej yaparak yürümek istedi. Polisin korteji bu şekilde yürütmeyeceğini ve pankartı toplamasını istemesi üzerine tekrar kısa süreli bir arbede yaşandı. KESK yöneticilerinin müdahalesi ile pankart toplandı. Kitle sloganlar atarak sendika binasına döndü.

İzmir

KESK İzmir Şubeler Platformu saldırıları protesto etmek amacıyla 19 Şubat akşamı bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptı. YKM önünden Eski Sümerbank önüne dek süren yürüyüşten sonra, dönem sözcüsü Eğitim Sen İzmir 4 No’lu Şube Başkanı İsmail Akyol basın metnini okudu. Akyol, bu sabah yapılan gözaltıları ve toplamda yaşanan baskıları, saldırıları belirterek, KESK’in mücadele kararlılığını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Adana-Ankara-Bursa-Manisa-Aydın-İzmir

KESK'e yönelik saldırı kınandı

KESK'e yönelik devlet terörü, bir dizi kurum tarafından yapılan açıklamalarla kınandı.

DİSK Genel Başkanı Erol Ekici yaptığı açıklamada AKP'nin pek çok kesimden muhalif hareketlere düzenlediği operasyonlar sonucunda kamu çalışanlarından hukukçulara, gazetecilerden öğrencilere, bilim insanlarından sanatçılara, Kürt siyasetçilerden CHP'lilere, devrimcilerden sosyal demokratlara varıncaya kadar binlerce muhalifi cezaevlerine doldurduğunu belirtti

AKP'nin diktatörlüğünü pekiştirmek için dışarıda bir tek muhalif kalmayıncaya kadar operasyonlarına devam edeceğini vurgulayan Ekici AKP'nin suçlarını ise şöyle tanımladı:

"AKP bizzat Başbakan'ın ağzından, halkı karşı karşıya getiren nefret söylemleri kullanarak, ırkçı yaklaşımları besleyerek, bu ülkede adalet, hukuk, eşitlik ve özgürlük isteyenleri hedef göstererek de suç işlemektedir."

Çağdaş Hukukçular Derneği adına yapılan açıklamada *"Her gün, acaba bu hafta kime operasyon yapılacak endişesiyle uyanmaktayız"* denilerek devlet terörünün geldiği boyut teşhir edildi.

KESK'in kamu emekçilerinin, ekonomik, demokratik ve sendikal alanda verdiği mücadelenin teminatı olduğunun belirtildiği açıklamada saldırı 12 Eylül ile kıyaslanarak şunlar söylendi:

"Bugün 12 Eylül döneminden farklı olarak TMK Kapsamında başlatılan operasyonlarda, kurumların tüzel kişiliğine karşı herhangi bir işlem yapılmamakta, ancak yönetici ve üyelerine sayısız soruşturma ve dava açılarak demokratik kurumlar çalışılmaz hale getirilmektedir. Bu iktidarın Ali-Cengiz oyunudur"

İHD İstanbul Şubesi'nin yaptığı açıklamada HDK'ye yönelik linç girişimi, Çağlayan'da avukatlara saldırı ve KESK'e operasyon gibi örnekler sıralanarak devlet terörü tablosu çizildi. Açıklama şu sözlerle son buldu:

"Tüm bu anti- demokratik uygulamaları, linç girişimlerini, saldırıları ve gözaltıları bir kez daha kınıyor, herkesi temel hak ve özgürlükleri

sahiplenmeye, devlet saldırganlığına dur demeye çağırıyoruz."

BDP Genel Merkezi'nin yaptığı açıklamada ise AKP hükümetinin kendisine muhalif hiçbir ses istemediği vurgulanarak *"defalarca görüldüğü gibi bu operasyonlarla toplumsal muhalefeti susturamayacaktır"* denildi.

Açıklamada şunlar söylendi: *"Sendika basmanın, gözaltına almanın, aylarca tutmanın, zorlama iddianamelerle yargılamanın demokratikleşmeyle ilgisi yoktur."*

EMEP tarafından yapılan açıklamada operasyonun devletin emek ve demokrasi güçleri karşısında gösterdiği tahammülsüzlüğün son örneği olduğu vurgulanarak *"Kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldıran yasal düzenlemelerin gündemde olduğu bir dönemde, bu saldırıların gerçekleşmesi ise oldukça manidardır"* denildi.

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) de yaptığı açıklamayla *"Devlet terörüne karşı birleşelim!"* çağrısı yaptı. Geçmişte de KESK üye ve yöneticilerinin benzer saldırılara maruz kaldığını hatırlatan ESP, *"AKP iktidarı faşizmi demokrasi diye yutturmaya çalışmakta ama artık mızrak çuvala sığmamaktadır"* ifadelerini kullandı.

Halkevleri, yaptığı açıklamada KESK'e yönelik saldırılarla birlikte Samsun'da yaşanan linç girişimini ele aldı. *"Karadeniz'de 'provokasyon', KESK'te 'operasyon' işte AKP faşizmi"* başlıklı açıklama Karadeniz'deki saldırılara ve KESK'e yönelik operasyona karşı mücadele edileceğinin ilanı ile son buldu.

ÖDP adına yapılan açıklamada *"Operasyonlar KESK'in meşru mücadelesini geriletmeye dönüktür"* denilerek şunlar kaydedildi: *"KESK, yıllardır emekçilerin meşru mücadelesi üzerine yükselmiş, iktidarların her tür baskı ve saldırılarını göğüsleyerek var olmuştur. Bugün de sonuç bundan farklı olmayacaktır."*

Devlet terörü lanetlendi!

Karadeniz turuna çıkan HDK heyetine yönelik yaşanan linç girişimi ve KESK'e yönelik operasyon yapılan eylemlerle lanetlendi.

19 Şubat akşamı **Sarıgazi**'de Aka-Der, BDP, BDSP, DHF, EMEP, ESP, Partizan'ın örgütlediği eylem, Demokrasi Caddesi Üçler Marketin önünde yürüyüşle başladı. Sloganlarla Sarıgazi Meydanı'na gelinerek basın açıklaması yapıldı. Faşist saldırılar ve operasyonlar kınandı.

20 Şubat'ta ise **Kartal**'da protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. Ahmet Şimşek Koleji'nin önünde toplanan ve yolu trafiğe kapatan kitle Kartalbaba geçidine geldi. Buradan Banklar Caddesi ve çay bahçelerinden geçerek Kartal Meydanı'na vardı.

Meydanda KESK MYK üyesi Ali Kılıç bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmasında KESK'e yönelik gerçekleştirilen operasyonları kınayarak asla mücadelenin engellenemeyeceğini belirten Kılıç, KESK'e destek veren herkese teşekkür ederek konuşmasını sonlandırdı. Eyleme BDSP de destek verdi.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul Şubeleri de 20 Şubat akşamı gerçekleştirdikleri eylemle KESK üyesi kamu emekçilerine yapılan operasyonu protesto etti. Galatasaray Lisesi önünde toplanan PSAKD üyeleri adına yönetim kurulu üyesi Atilla Özdemir bir konuşma yaptı. Özdemir, *"Müslüman Kardeşler'in Türkiye kolu"* dediği AKP'nin hak arayan her kesime saldırdığını söyledi. AKP'nin ABD'nin Ortadoğu planları için çalıştığını söyleyen Özdemir, *"Başkanımız serbest bırakılıncaya kadar, gözaltındaki arkadaşlarımız serbest bırakılıncaya kadar mücadelemize devam edeceğimizi buradan kamuoyuna bir kez daha ilan ediyoruz"* dedi.

Basın metninin okunmasının ardından eylem, gözaltındakileri mahkeme süreçlerinde de yalnız bırakmama çağrısı yapılarak tamamlandı.

Kızıl Bayrak / Kartal - Ümraniye

Trakya BDSP'den basın toplantısı

Trakya'da BDSP'lilere dönük baskı ve polis tacizi ile ilgili olarak 20 Şubat'ta bir basın toplantısı düzenlendi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından yapılan açıklamada devlet terörünün yaygınlaştığına ve olağan hale getirildiğine vurgu yapılırken Sinop ve Samsun'daki saldırgan faşist güruhun iplerinin sermayenin elinde olduğu belirtildi. KESK üyesi kamu emekçilerine ve ÇHD'li avukatlara dönük saldırganlığın aslında tüm toplumsal muhalefeti hedeflediği belirtilen açıklamada, Çorlu Sağlık Mahallesi'nde ikamet eden Murat Bal ve arkadaşlarına dönük kesintisiz polis tacizi ve baskının devlet merkezli genel bir saldırının parçası olduğu vurgulandı. Son olarak da işçi sınıfı ve emekçilerin kızıl bayrağının Trakya semalarında dalgalanmaya devam edeceği belirtildi.

Ardından söz Murat Bal'a verildi. Bal, sürekli olarak ailesinin polis tarafından aranıp taciz edildiğini, Çorlu'da sıklıkla kimlik kontrolüne maruz kaldığını anlattı. Son olarak da Connect marka beyaz bir sivil polis otosunun mahalleyi gezerek kendileriyle ilgili şaibe yaratmaya çalıştığını, mahallelinin korkutulduğunu ve kendisinin mahalle emekçilerinden tecrit edilmeye çalışıldığını anlattı.

Konuyla ilgili olarak savcılığa suç duyurusunda bulunulacağını belirttiği açıklamaya ESP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Trakya

ÇHD Genel Merkez Yöneticisi Av. Zeycan Balcı Şimşek ile AKP'nin yargı alanındaki saldırıları üzerine konuştuk...

“Toplumsal muhalefet yükseltilmeli ve kavga sokakta verilmeli!”

- *Yargıda son dönemde yeni düzenlemeler gündeme geliyor. Temelde yargı sisteminin değişikliğini amaçlayan bu planlar arasında Danıştay'ın, Yargıtay'ın kaldırılıp “Temyiz Mahkemesi” kurulması, Anayasa değişikliği ve başkanlık sistemi tartışmaları da yer alıyor.*

Siz yargı kurumlarına yönelik bu değişiklik planlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Yargı ile siyasi iktidarı arasında güç savaşlarının sonuna yaklaşıldığı, AKP'nin yargıyı çepeçevre sararak hegemonyası altına aldığı ve yargıyı yeniden dizayn ettiği bir gerçektir. TMK, PYSK ve terör mahkemeleri eliyle ve keyfi uygulamalarla temel hak ve özgürlükler yok edilmekte, toplumsal, siyasal ve sendikalar muhalefet “terörle mücadele” adı altında her hafta gece yarısı yapılan operasyonlarla azgın bir baskıyla sindirilmeye çalışılmaktadır.

Adil yargılanma hakkının yok edilmekte, dava dosyalarındaki en önemli delil “internet sitelerinden alınmış çıktılar” oluşturmakta, evrensel ceza normu olan silahların eşitliği ilkesi mahkeme ve Yargıtay kararlarıyla bertaraf edilmektedir. AKP'nin ileri demokrasisi sayesinde mahkemeler, salt kolluğun bilgi fişiyle yetinmekte, delile dahi ihtiyaç duymadan yargılamaya son vermektedir. Mahkemelerin bu hukuksuz ve yargısız tutumu sayesinde kolluğun pervasızlığı, devlet terörü ve linç kültürü hat safhaya çıkmış, ezilenlerin, Kürtlerin, devrimcilerin, öğrencilerin, sanatçıların delilsiz ve hukuksuz bir biçimde uzun yıllar tutuklu kalmalarını ve çok ağır cezalar almalarını sağlamıştır.

Yine aynı mahkemeler ve savcılar üç devrimci yan yana geldiğinde dahi örgüt yaratmayı becermişken, Hrant Dink davasında, Sivas, Maraş, Çorum katliamlarında olduğu gibi Samsun ve Sinop'ta HDK heyetine saldıran ırkçı-faşist çetelerin suçlarını “milliyetçi hassasiyet” olarak ele almıştır. Sokak ortasında polislerce katledilenlerin yargısız infaz dosyalarına polisin “görev gereği” olarak addetmiş ve ceza vermemeyi ilke edinmiştir. Böylece yargının faşistleri, dinci-gerici güruhu, cemaatleri, eli kanlı kolluk görevlilerini cezalandırmama pratiği son on yılda iyice perçinlenmiş ve yargı getirilmek istendiği hizaya tam olarak oturtulmuştur.

Şimdi ise yargının yeniden dizayn edilmesi, topyekûn bir değişikliğe gidilmesi gündemde. AKP HSYK'da ve yüksek yargıda 2011 başında yapılan düzenlemelerin yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığını sağlama söyleminin aksine vesayet merkezine AKP lehine tesis etmek dışında bir işlev taşımadığı anlaşılmıştı. Bugün ise bir revizyonla birlikte AKP, “başkanlık sistemi” ne uygun bir yargı istiyor. Çünkü hedef, anayasa değişikliği ile Tayyip Erdoğan'ın tek adam olacağı “başkanlık sistemi”. Yapılmak istenen bu köklü değişim, Yargıtay ve Danıştay'ı sil baştan yaratarak, bu hedefe uygun, yargı organları oluşturmak ve yargıyı “başkanlık sistemine” entegre etme yolunda mesafe katetmektir.

- *Yargıda bu değişikliğin gündeme geldiği bir süreçte avukatlar tutuklanmakta İstanbul Barosu üzerinde açılan davayla baskı kurulmaya çalışılmakta. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?*

- Siyasi iktidar, ardı ardına yürüttüğü operasyonlar

ve Özel Yetkili Mahkemeler eliyle uyguladığı tutuklama ve gözaltı terörüyle, tüm muhaliflerini sindirme ve toplumsal muhalefete yön veren kurumları itibarsızlaştırma politikasına hızla devam ediyor. “Ergenekon”la başlatılan ve “Devrimci Karargah”la devam ederek dalga dalga süren gözaltı ve tutuklamalar ve “KCK” adı altında yürütülen ve Kürt siyasetçilerin, gazetecilerin, öğrencilerin, avukatların tutuklandığı operasyonları son olarak da “DHKP-C operasyonu” adı altında aralarında ÇHD yöneticilerinin de bulunduğu devrimci avukatların tutuklanması ve hemen peşi sıra 167 kamu emekçisinin gözaltına alınması izledi.

Siyasi iktidarın bu baskı ve yıldırma politikalarından, 21 Ocak 2013 tarihinde halkın hak arama özgürlüğünün savunucusu olan dokuz meslektaşımız aynı “KCK operasyonları”nda tutuklanan avukatlar gibi mesleki faaliyetlerinden ötürü, siyasi bir linç operasyonu ve basın kirli dezenformasyonu eşliğinde tutuklandı. Savunmaya yapılan saldırılar bununla da kalmadı. Bu kez baskı ve zorun son adresi meslek örgütümüz İstanbul Barosu'ydü. Silivri yerleşkesinde yapılan “Balyoz davası” yargılamalarında sanık müdafilerine yönelik mahkemenin hukuk ve yasa tanımaz tavrı karşısında savunma mesleğinin onuruna sahip çıkan, meslek örgütü olmanın gereğini yerine getirmek üzere duruşmaya katılarak meslektaşlarına sahip çıkan İstanbul Barosu Yönetim Kurulu üyeleri hakkında, “adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs” suçundan, cezalandırılmaları istemiyle dava açıldı . Davanın asıl savcısı izin deyken, yerine bakan savcı tarafından açılması, davaya bakan hakim ile başsavcının evli olması, 6352 Sayılı Yasa'nın uygulanarak cezanın alt sınırının düşürülmesi gereği ise davanın açılma sebebini gözler önüne sermeye yeterli deliller olarak karşımızda duruyor. Tüm bu süreç yargının üç ayağından biri olan bir türlü uslanmaz “savunma”nın hizaya getirilme ve yeniden dizayn edilme çabalarından başka bir şey değildir. İstanbul Barosu alınmaya muhtaç

bir kale gibi AKP'nin hedefinde durmaktadır. Kalenin yıkılması için ise her yolun mübah sayıldığını anlamak bizim için zor değildir. Siyasi iktidarın tutuklanmasını istediği kişi ve kurumları hedef gösterdiği, hakim ve savcılara açıkça talimat verdiği, soruşturması gizli dosyalar hakkında nasıl edindikleri malum olan bilgileri kamuoyuyla paylaştıkları ve soruşturması gizli yürütülen dosyalar hakkında açıkça delil uydurdıkları ve yalan söyledikleri bir dönemden geçiyoruz.

Siyasi iktidarın bu sistemli saldırısına karşı verilen en tok yanıt; savunma mesleğine, barolara, toplumsal davaların, işten atılan, iş cinayetlerinde ölen işçilerin, sokak ortasında kolluk tarafından katledilen devrimcilerin, gece yarısı evleri basılan memurların, okuldan atılan öğrencilerin savunmanlığını üstlenen devrimci avukatlara, ÇHD'ye, Halkın Hukuk Bürosu'na ve meslektaşlarımıza sahip çıkmak ve meslektaşlarımızın tutuklanmasıyla ivme kazanan toplumsal muhalefetin daha da yükseltilmesi ve kavganın sokakta verileceğinin AKP'ye hissettirilmesidir.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Roboski: “Masumane güvenlik operasyonu!”

Bir yılı aşkın zamandır aydınlatılmayan Roboski katliamı ile ilgili oluşturulan Meclis Araştırma Komisyonu'nun Şubat sonunda raporunu yayınlacağı duyuruldu. Ancak rapora dair komisyon başkanının sözleri, beklentileri de baştan yanıtladı.

TBMM İnsan Hakları Uludere Alt Komisyonu Başkanı, AK Parti Ordu Milletvekili İhsan Şener, yaptığı açıklamada Roboski için “masumane bir güvenlik operasyonu ya da bir yanlışlık olmuş olabilir” ifadelerini kullandı.

Gelecek hafta rapora son şeklini vereceklerini belirten Şener, üst komisyonun da Şubat ayı bitmeden raporu ele alabileceğini ifade etti. Sermaye devletinin böyle bir katliamı aydınlatmasının beklenmemesi gerektiği ise bizzat Şener'in şu sözleriyle kabul edilmiş oldu: “*“her şeyi bu rapor halledecek” beklentisiyle kamuoyuna sunulması doğru değil. O çerçevenin içinde kalması gerekiyor, biz de o çerçeve içinde raporumuzu tanzim etmiş olacağız.”*

“Saldırı emrimi kimin verdiği raporda yer alacak mı?” sorusuna ise Şener'in yanıtı “Bunlar bizim işimiz değil” oldu. “Bu, masumane bir güvenlik operasyonu ya da bir yanlışlık olmuş olabilir, bunu bilemeyiz” diyen Şener sözlerini katliamı adeta haklı çıkartan şu ifadelerle sürdürdü:

“*Sınır bölgesindeki güvenlik birimlerine sınırdan geçişlerde vur emri vardır. Çünkü ülke güvenliği söz konusudur ve illegal bir giriş vardır. Dolayısıyla sınır ötesinden sınıra kadar gelmiş bir yapıya, müteyakkız durumdaki güvenlik güçlerinin bu tür bir operasyon yapması olağan karşılanabilir.”*

Şener'in açıklaması, raporun sermaye devletinin katliamı meşrulaştırma ve katilleri aklama operasyonunun parçası olduğunu bir kez daha gösterdi.

Sendikal harekette örgütlenme “atağı”!

Sermaye devletin Sendikalar ve TİS Yasası’yla birlikte gündeme getirdiği ve geçtiğimiz günlerde açıkladığı sendikal işçi sayısı verileri, örgütlenme planında uzun yıllardır içler acısı bir tablonun hakim olduğu bilinen sendikal harekette büyük bir korku ve panikle karşılandı. Sendikalar, kendilerini bekleyen acı tabloyu çok önceden görmüş ve hissetmiş olmalarına rağmen hükümetin hamlesi karşısında tam bir bozguna uğradılar. Hatta, Mustafa Türkel gibi kimi sendika bürokratlarının “hükümet gerçek istatistikleri açıklayabilecek cesarete sahip değil” tezleri de fos çıkmış oldu.

Sınıf ve kitle hareketinin verili durumunda gözle görülür bir etkinliği olmayan, birçoğu bürokrasi batağına saplanmış olan sendikal hareket gelinen yerde var gücüyle bir çıkış arıyor. Arka arkaya örgütlenme kampanyaları başlatılıyor, tüm işçiler sendikalara ve haklarına sahip çıkmaya çağrılıyor. Peki, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün kötüleşirken birer sınıf örgütü olarak asıl misyonları sınıfı örgütlemek olan sendikalar neredeydiler? Daha birkaç ay önce asgari ücret belirlenirken mevcut sendikal yapılar neredeydiler?

Elbette ki tüm bu sorulara verilebilecek pek çok yanıt vardır. En başta belirtilmesi gereken ise, işbirlikçi ve uzlaşmacı bir çizgiye oturan sendikal yapıların işçi sınıfı hareketinin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir mücadele pratiğinden uzak olmalarıdır.

Örgütlenme atağı mı, günü kurtarma çabası mı?

Yeni sendikalar ve TİS yasasının ardından sendikal barajlar için esas alınacak SGK işkolu istatistikleri, sendikal hareketin memuriyet olarak gördüğü örgütlenme ve mücadele alanında yeni gibi görünen ancak özünde eski olan acizliğini de gözler önüne serdi. Yasanın yürürlüğe girmesinin ardından kısa bir şok yaşayan sendikalar ise örgütlenme atağına kalktılar. Adı sanı pek duyulmayan ve yıllardır kağıt üzerinde var olmalarına rağmen herhangi bir

etkinlikleri olamayan sendikalar birden bire ortaya çıkarak örgütlenmesi gereken bir işçi kitlesi olduğunu hatırladılar.

Öncelikle, yaşananları işçi sınıfı cephesinden net biçimde tanımlamak gerekiyor. İşkolu barajının ilk etapta yüzde 1’e, ardından kademeli olarak önce yüzde 2’ye ve nihai olarak yüzde 3’e çıkartılması ile bazı sendikaların TİS yetkilerini kaybetmelerinin adı en basit tabirle satıştır. Sermayeye hizmette sınır tanımayan işbirlikçi sendikalar (Hak-İş ve Türk-İş) yüzbinlerce işçinin TİS yetkisini sermaye ve AKP hükümetine altın tepside sunmuştur.

Ağızlarına bir parmak bal çalınan ve ince istatistik oyunları ile varlıklarını bir süre daha sürdürme şansı elde eden sendikalar hükümetin bu hamlesiyle sert bir tokat yemişlerdir. İlerleyen dönemde oluşacak tablo ise şimdikinden daha da içler acısı olacaktır. Bundan kuşku duymamak gerekir. Yeni yasa ile birlikte 27 sendika baraj altında kalırken, daha önce toplu sözleşme yetkisi alabilen 52 sendikadan sadece 23’ü yetki alabilecek.

Sendikal harekete “ayar verme” operasyonu

Barajın kademeli olarak yükseltilmesiyle birlikte sendikal alanın şekillenişinde de büyük değişiklikler olması kaçınılmazdır. Nitekim, uzun bir süredir toplumu gericileştirme adımlarını hayata geçirmek için canhıraş çalışan ve bu konuda bir hayli yol kateden dinci-gerici iktidar, sendikal alanın dizaynı konusunda da tıkr tıkr işleyen bir plan yürütmektedir.

İşçi düşmanı yasalar çıkartıp sınıfın örgütlenmesi ve mücadelesini baltalamaya çalışan hükümet ve sermaye son yasayla birlikte kaleyi içten fethetmenin adımlarını da atmıştır. Sendikal alanı Hak-İş’leştirme planının bir aşaması olan son yasa, büyük ölçüde işbirlikçi yönetimlerin hakim olduğu, sermaye ve devlet tarafından kullanılan sendikalar dışında bir sendikal hareket istememektedir. Sermaye, talepleri karşısında uysal ve itaatkar davranan sendikal yapılar inşaa etmek için çabalamaktadır.

Tasfiye saldırıları gündemde...

Nitekim bunun adımları, yasa yürürlüğe girmeden çok önce atılmıştı. Türk-İş’e bağlı sendikaların dahi örgütlenmelerinin tasfiye edilmek istendiği bu süreçte, örneğin medya işkolunda örgütlenme çalışmaları yürüten Türk-İş’e bağlı Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) AKP desteğiyle kurulan Hak-İş’e bağlı Medya-İş Sendikası eliyle tasfiye edilmek istenmişti.

TGS’nin Anadolu Ajansı’daki örgütlülüğüne yandaş sendika aracılığıyla saldıran hükümetin bu planı şu an için kesin bir sonuç üretmese de bu tasfiye planında büyük ölçüde mesafe alınmıştır. Yine kargo ve taşımacılık işkolunda TÜMTİS’in yürüttüğü mücadele sürecinde de benzer bir yöntem devreye sokulmuştur. Alman tekeli DHL Lojistik’teki örgütlenme mücadelesini baltalamak amacıyla Hak-İş bünyesinde Taşıma-İş adında paravan bir sendika kurularak bu sendika etkin hale getirilmek istenmektedir. Ve son olarak Türk-İş’e bağlı Liman-İş Sendikası’nın Hak-İş’e geçme kararı alması hükümetin yürüttüğü operasyonun sonuç üretmeye başladığının da göstergesidir.

Gelelim, yeni sendikalar yasasının hayata geçirilmesinin ardından özellikle DİSK’e bağlı kimi sendikaların başlattığı örgütlenme atağına.

Bu açıdan, yıllardır atıl durumda olan, yönetim kurulları bulunan ancak fiilen örgütlülükleri bulunmayan (Gıda-İş, Bank Sen, Basın-İş...) sendikaların uyanışa geçmesi oldukça anlamlıdır. Ancak, geçmişten bugüne ne değişmiştir ki, bu sendikalar bir anda örgütlenmesi gereken binlerce işçinin olduğuna inanmışlardır.

Yeni yasanın yarattığı bir diğer tablo ise kimi işkollarında yaşanan birleşmelerle örgütlenme alanları genişleyen sendikalar arasındaki rekabettir. Örneğin basın işkolu ile matbaacılık işkollarının birleşmesi sonucu bu işkolunda dört sendikanın varlığından söz edilebilir. Türk-İş’e bağlı Basın-İş ve TGS, Hak-İş’e bağlı Medya-İş ile DİSK’e bağlı Basın-İş sendikaları yaptıkları açıklamalarla kendi işkollarına giren işçilere örgütlenme çağrısı yükseltmektedirler.

Özetle, yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme hakkından mahrum kalması ve sınıfın iradesine baraj konulması anlamına gelen yeni sendikalar yasası ile barajın aşamalı olarak artacağı ve 2018’de %3 olacağı düşünüldüğünde sendikal hareketin geleceğinin büyük bir tehdit altında olduğu görülecektir.

Bu açıdan, sendikaların işçi havzalarında örgütlenme atağına kalkması oldukça anlamlı olmakla birlikte günü kurtarma bakışı daha en başta bu süreci baltalamaktadır. Zira sınıfı örgütlemek, sadece işkolu barajını aşmak veya istatistiki olarak yasal sınırları zorlamakla olacak bir iş değildir. İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde asıl üzerinde durulması gereken, meşru-militan bir çizgiye dayanan devrimci sınıf sendikacılığı anlayışıdır. 12 Eylül askeri faşist darbesi koşullarını aratmayan bir saldırganlık karşısında tutulması gereken yegane yol budur.

Ancak bu ruhla davranıldığı koşullarda işçiler gerçek örgütlülüklerine kavuşur ve sınıfın önündeki barajlar yıkılabilir. İşçi sınıfı örgütlerinin önünde bu seçenek dışında bir çıkış yoktur.

Türk Metal pasta kesti

Yetki mahkemesinde yaşanan hukuksuzluğu bir sevinç gösterisine çevirmeye ve Bosch işçilerinde kargaşa ve moral bozukluğu yaratmaya çalışan Türk Metal’in oyunu Bosch işçilerinin onurlu duruşu sayesinde boşa çıkıyor.

Türk Metal çetesi zafer havası yaratmak için fabrikada öğle arasında kutlama pastası kesti. Bosch işçisinde kargaşa ve moral bozukluğu yaratmaya çalışan Türk Metal’in oyunu işçilerin kararlı duruşu sayesinde boşa düşmüş durumda.

Bosch’ta yaşanan son gelişmeleri gazetemize değerlendiren Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci, bugüne kadar sermayenin bu tarz oyunlarına alışkın olduklarını, ancak ilk celsede bu mahkemenin bitmesini beklemediklerini ve bu kararın ilk başta kendilerinde de bir şaşkınlık yarattığını belirtti. Mahkemenin birkaç duruşma sonrası böyle bir karar vermesinin süreci uzatacağı için kötü olabileceğini belirten Ekinci, bu kararın süreci kısaltması bakımından iyi de olduğunu ifade etti. Şu anda fabrikadaki işçilerin durumunun iyi olduğunu, düzenli toplantılar gerçekleştirdiklerini ve işçilerin moral yönünden sıkıntı yaşamadıklarını da ekledi.

Mahkemenin, dosyadaki yüzlerce belgeyi okumak istememesi ve dosyayı başından savarak üst mahkemeye atmak istemesi nedeniyle de böyle bir karar vermiş olabileceği düşünülüyor.

Fabrikadan aldığımız bilgiler, işçilerde suskunluk hakim olsa da moral açıdan iyi oldukları yönünde.

Kızıl Bayrak / Bursa

Karanlıklar içinden güneşle gelen grev: NETAŞ

‘Evet, biz işçiler... kaldırılamaz bir baskı ve acılarla dolu bir yaşam sürdürüyoruz. Bizim kuşağın karşı karşıya oldukları güçlükler, babalarımızın çektiklerinden daha da zordur. Ama bir yönden, biz, babalarımızdan daha şanslı sayılırız. Biz dövüşmeyi öğrenmeye başladık ve hızla öğreniyoruz, hem de en iyisini. Babalarımızın yaptığı gibi, birey olarak dövüşmek değil, ... burjuva lafelerinin sloganları için değil, kendi sloganlarımız için, sınıfımızın sloganları için dövüşmeyi öğrendik. Babalarımızdan daha iyi dövüşüyoruz. Çocuklarımız bizden daha iyi dövüşecekler ve zafer onların olacaktır.’ (İşçi Sınıfı ve Yeni Maltusçuluk - Lenin)

Türkiye’de kapitalizm ‘50’li yıllardan itibaren dünya ölçeğindeki gelişmelere de bağlı olarak güçlenmeye başladı. Kapitalizmin ‘50’li yıllarda başlayan gelişmişliği ‘60’lı yıllarda sıçrama noktasına ulaştı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan güçlü bir şekilde çıkan ABD emperyalizmi, ekonomisi ve politikasıyla Türkiye’ye hızlı bir akış sağladı. Kapitalizmin güçlendiği aşama, aynı zamanda işçi sınıfı hareketinin de açığa çıktığı ve güçlenme potansiyeli taşıdığı bir dönemeçti.

Emperyalizmin ideologlarının da telkiniyle işçi sınıfı mücadelesini dizginlemek amaçlı Türk-İş kuruldu. Türk-İş sarı sendikal anlayışın en önemli isimlerindendir. Ancak işçi sınıfının mücadelesi gittikçe güçleniyordu.

‘60’lı yıllardan başlayan güçlü işçi eylemleri o döneme güçlü bir şekilde damgasını vurur. ‘61 yılında gerçekleşen büyük Saraçhane Mitingi ile dalga dalga yayılan süreç, ‘63 yılında Kavel fiili greviyle sürdü. ‘65’te Zonguldak ve Kozlu maden işçilerinin direnişi, ‘66’da Paşabahçe, ‘68’de Derby, ‘69’da Singer ve Demirdöküm işçilerinin direnişleri başta olmak üzere pek çok eylemle devam etti. İşçi eylemleri ‘69-70 yıllarında zirvesine ulaştı. 15-16 Haziran şanlı işçi direnişi bu eylemlerin birikimi ve deneyimi üzerinden yükseldi. Sermayeyi en çok korkutan bir işçi direnişi olarak tarihte hak ettiği yeri aldı...

Türkiye işçi sınıfının mücadelesi açısından ‘80 sonrası önemli bir dönemeci işaretliyordu. Sovyetler Birliği’nin dağılması ile başlayan ve dünya ölçeğinde belirgin hale gelen tasfiyecilik en uç boyutlarıyla yaşanıyordu. İşçi sınıfının kazanmış olduğu tüm mevziler birer birer kaybedilmişti. ‘60’lı ve ‘70’li yıllara egemen iyimser havadan eser kalmamıştı. Zira o dönemler sınıf mücadeleleri tarihi açısından son derece önemli süreçlerdi. İşçi sınıfı kabına sığmıyordu.

Türkiye’de siyasal arenada ‘80 sonrası süreçte tasfiyecilik cereyanı bütün derinliği ile kendini gösteriyordu. Zira emperyalist merkezlerce burjuvaziye bir kurtuluş reçetesi olarak sunulan 24 Ocak Kararları’nın uygulanabilmesi için toplumsal muhalefetin tüm diri unsurlarının ezilmesi, moral olarak çöküntüye uğratılması gerekiyordu. Ordu devreye girdi ve 12 Eylül askeri faşist darbesi gerçekleştirildi. Cunta, işçi sınıfı ve emekçilerin üzerinden adeta bir silindir gibi geçti. Mücadeleyle kazanılmış tüm haklara el konuldu. Örgütülükler dağıtıldı. Öncü işçi ve emekçiler ile devrimciler işkencelerden geçirildi. Öncüler zindanlara dolduruldu. Devrimciler ya işkencehanelerde ya da darağaçlarında katledildi. Tüm yasalar burjuvazinin ihtiyaçları çerçevesinde yeniden şekillendirildi.

Tüm olumsuzluklara rağmen, ‘80 sonrası dönemde ilk hareketlenen yine işçi sınıfı oldu. Cunta tehdidi altında grevler gerçekleştiriliyordu. İlk grevler Tuzla tersanelerinde 1984 yılında Dok Gemi-İş Sendikası’nda

örgütlü Yıldırım ve Desan tersaneleri tarafından gerçekleştirildi. 1985 yılında Nur Suni Deri’de kazanılan grev bu coğrafyada her şeye rağmen mücadelenin sürdüğünün kanıtıydı. 1986 yılında NETAŞ’ta başlayan grev, gerek kitlesellik, gerekse de nitelik anlamında 12 Eylül sonrası en önemli grevdir. Ümraniye’de Kurulu bulunan NETAŞ Fabrikası işçileri, 12 Eylül’de kapatılan Maden-İş Sendikası’ndan sonra açılan Otomobil-İş Sendikası’nda örgütlüydü. TİS sürecinin tıkanmasıyla beraber grev başlar. 3150 işçi 93 gün direnir.

Grev sürecinde 163 grev gözcüsü vardı ve her gün en az 500 işçi aktif bir görev üstleniyordu. İşçiler 88 maddelik toplu sözleşme taslağını kendileri hazırlayarak NETAŞ sermayesine dayattılar. İstedikleri ücret artışını sağlayabildikleri gibi bazı sosyal hakları da kazanabildiler. Örneğin 12 Eylül yasalarında yer alan yıllık 4 ikramiye hakkını 6 ikramiyeye çıkardılar. Ayrıca işten atılan işçiye 3 maaş tutarında işsizlik parası ödenecekti. Disiplin kurullarında işçi ve patron eşit sayıda temsil edilecek, başkanlık dönüşümlü olacaktı.

Yıllar sonra bugün NETAŞ grevinden deneyimler çıkarmak ve pratikte yaşama geçirmek sorumluluğuyla yüz yüzeyiz. NETAŞ grevi, faşist 12 Eylül yasalarının işçi sınıfı tarafından tanınmadığını açıkça göstermiştir. Bugün de gördüğümüz üzere sendikaların döneme ilişkin havası “bu yasalarla grev olmaz” havasıdır. Bu anlayış NETAŞ grevcileri tarafından tuzla buz edilmiştir. Yasalara saplanmayan, fiili bir mücadele anlayışıyla hareket eden NETAŞ işçisi, sendikanın pasif çizgisini aşarak, yönetimi önüne katarak 93 gün boyunca gerçekleştirdiği grevle tarih sahnesindeki onurlu yerini almıştır. İşçi sınıfının taban iradesinin açığa çıktığı ve grevi başarıyla yönettiği gerçekliği tüm yönleriyle önümüzde durmakta, günümüz mücadelelerine esin kaynağı olmaktadır.

Görüldüğü üzere işçi sınıfı cuntanın karanlığına rağmen, inisiyatif kullanabiliyor ve başarılı olabiliyor.

‘80 sonrası mücadele cılız olmasına rağmen böylesi işçi grev ve direnişleri, gelişebilecek önemli sınıf hareketlerinin işaretidir. NETAŞ grevinin ardından 1987 yılında Kazlıçeşme Deri işçilerinin grevi de başarıyla sonuçlanmıştır. Tüm baskı ve tehditlere rağmen Bayrampaşa’da kitlesel bir miting yapılmış, patron masaya çekilmiş ve toplu sözleşme sürecinde %214 zam alınmıştır. Dahası toplu sözleşme taslağına “1 Mayıs’ın resmi tatil olması” maddesi de eklenmiştir. Sonrası ‘89 büyük bahar eylemleridir. Sınıf mücadelesi 12 Eylül sonrası yeniden boy vermeye başlamıştır. Bahar Eylemleri, ‘91 yılında kendini madenci yürüyüşüne bırakmıştır.

Kuşkusuz ‘60’lı yıllardan itibaren gelişip güçlenen sınıf hareketi, ‘80 faşist cuntasıyla sekteye uğrasa da kendi varlığını hep hissettirmiştir. Hissettirmeye de devam edecektir. Sınıf hareketi gerek sermayenin saldırılarını, gerek sarı sendikal anlayışı, gerekse de icazetçi-uzlaşmacı sendikal anlayışı aşarak tarih sahnesinde değiştirici bir güç olduğunu sayısız örneklerle ortaya koymuştur. NETAŞ grevi de bu sürecin önemli bir parçası olarak tarihteki yerini almıştır.

Grev-direnış komiteleri ne işe yarar?

(...) Grev, sadece fabrika önüne konulan birkaç grev gözcüsünden ibaret olamaz. İşçi sınıfı olarak tarihimiz son derece zengin eylemlere sahiptir. Fabrika işgalleri, grevler ve direnişlerle dolu kocaman bir tarihimiz var. Tarihimizden öğrenmek ve uygulamak sorumluluğuyla yüz yüzeyiz.

İşçiler komitelere!

Sendikaya üye olmak demek, örgütlü olmak demek değildir. Sendika üyeliği örgütlenmenin ilk adımıdır. Sendika çatısı altında, dağınık duran işçilere örgütlü denemez. Gerçek örgütlülük komite esasına dayanmakla olanaklıdır. Bir grev komitesiz düşünülemez. Komite grevin motor gücüdür, grevi yönetir, ona yön verir. Bir lokomotif düşünün! Diğer tüm vagonları harekete geçiren en önde makinistin olduğu kısımdır. Tüm vagonları sürükler ve hedefe yönlendirir. Fakat bir direniş veya grevde tek bir komite yeterli değildir. “Basın yayın komitesi”, “dayanışma komitesi” gibi herkes komitelerde örgütlenmeli ve sorumluluk almalıdır. En deneyimli işçilerden oluşan bir üst komite kurulur. Bu üst komiteye bağlı, alta doğru birçok komite kurulur ve her işçi mutlaka görev alır. Üstten alta, alttan üste doğru sürekli birbirini denetler. Eğitim çalışması yapar, tartışır, planlar ve kesintisiz bir eylem takvimi çıkarır. Bunu yaparken sendikayı dıştılamaz. Sendikanın tepesindeki anlayış işçileri eylemsizliğe ve beklemediliğe sürükleyse bile, komiteler, sendika yöneticilerini önlerine katma iradesi gösterir. Bu aynı zamanda sınıf sendikacılığının zorunlu koşuludur. Üzüm salkımı gibi üstten alta doğru birbirine kenetlenmiş komitelere dayanmayan, onların iradesini tanımayan sendikacılık, sınıf sendikası olamaz. Sınıf çıkarlarını savunamaz.

Dördüncü ayına giren Daiyang-SK Metal grevinin en büyük eksikliği bu yukarıda sayılanlardır. Bu eksikler giderilmeden grevi kazanmak olanaksızdır. Şimdi grevin üzerine atılan ölü toprağını kaldırma zamanıdır. Şimdi canlı dinamik, eylemli bir süreç örgütlenme zamanıdır. Tüm işçileri komitelerde örgütlenmeye, söz yetki ve kararı ellerine almaya çağırıyoruz.

(Daiyang-SK Metal Grev Bülteni’nin 2. sayısından alınmıştır...)

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği kuruldu...

Birleşen işçiler yenilmezdir!

Ülkede servet-sefalet uçurumu büyüyor. Bir yanda dolar milyarderleri, öte yanda milyonların yoksulluğu ve sefaleti sürüyor. Resmi rakamlara göre bile milyonlarca insanımız açlık ve yoksulluk sınırında yaşıyor. Çalışan her iki kişiden biri sosyal güvenceden tümüyle yoksun. İşsizlik had safhada ve bu, işi olanları açlık sınırında ve kölece koşullarda çalıştırmak için kullanılıyor. Eğitim, sağlık gibi temel haklar sistemli biçimde gaspediliyor. “Paran yoksa okuma, paran yoksa hasta kal ve öl” diyorlar. İşçilerin ve memurların gerçek ücret ve emekçilerin maaşları sürekli biçimde düşürülüyor. Sosyal yıkım politikalarıyla ülke tarımı çökertiliyor.

Kayseri’de bini aşkın fabrika yer alıyor. Kayseri Organize Sanayi Bölgesi’nde 845, Mimar Sinan Organize Bölgesi’nde 50, Kayseri Serbest Bölgesi’nde 38 fabrika bulunuyor. Kayıt dışı çalışmanın yoğun olduğu kentte işçilerin yüzde 60’ı sigortalı çalışırken yüzde 40’ı ise sigortasız, güvencesi çalıştırılıyor.

Kayseri’de işçilerin yüzde 40’ı sigortasız çalışıyor. Dahası işçilerin yüzde 60’ının sigortalı hale gelmesinin son birkaç yıla dayandığını Kayseri Organize Sanayi bölgesi müdürü de itiraf etmek zorunda kalıyor.

Kayseri’de sendikalı işçi oranı ise yüzde 5 düzeyinde bulunuyor. Sendikalı işçilerin yüzde 70’i devlete ait işyerlerinde çalışırken sadece yüzde 30’u organize sanayide bulunan işçilerden oluşuyor.

Kayseri’de işçilerin çalışan sürelerinin belirsizleştirilmesi, işçilerin çalışma sürelerinin uzun süreli olarak çalıştırma konusunda patronlar tam bir anlayış birliği içinde bulunuyorlar.

Kayseri’de işçilerin yüzde 95’i asgari ücrete talim ediyorlar. Patronlar ücret politikasını asgari ücreti aşan bir şekilde düzenlememe konusunda ortaklaşıyorlar.

Kayseri’de asalak patronlar işçilerin birliğini kırmak için ulusal, mezhepsel, cinsel farklılıkları kullanıyorlar. Bununla birlikte işçileri sınıfsal itirazlar geliştirmeye zorlayabiliyor: Kayseri’de hızlı büyüme kentsel yaşamı daha pahalı kılmakta, aynı zamanda sınıfsal ayrışma zemini büyüyor. Kayseri’de hakim olan asgari ücret rejimine karşı işçilerin tepkisi büyüyor. Sanayide işçi kadınların çalışma oranı artıyor. İşçi kadınlar çok daha zor koşullarda fabrikalarda çalışıyorlar ve erkek egemen fabrika disiplini altındalar. Kayseri’de yerleşik şehir ve aile hayatı ciddi değişiklikler yaşıyor ve bunlar üretim sürecinde

süre gelen sınıf ilişkileriyle çatışmalı bir durum yaratmaktadır.

Anadolu Kaplanları efsanesini yaratanlar, işçilerin dinsel ve ulusal inançlarını sömürüyor. Kayıt dışı, sağlıksız koşullarda, esnek çalışmanın iş yaşamındaki egemenliği büyüyor. Öte yandan giderek daha fazla teknoloji-yoğun yatırımları gündeme geliyor, bunun emek-yoğun nitelikte üretimin hakim olduğu sanayinin ciddi bir işçi-fazlası sorunu ortaya çıkaracağı aşikar. Bu süreçte Kayseri işçi sınıfının başta deneyimsizlik olmak üzere ciddi handikaplarla birlikte, yoğun ve yaygın sömürü koşulları karşısında mücadele etme heyecanı ve hızla büyüme olanağı artıyor.

Kayseri’de güvencesiz çalışma da hızla yaygınlaşıyor. Geçici bir işte çalışanların yüzde 64’ü, kısmi zamanlı çalışanların yüzde 84’ü kayıt dışı çalışıyor. Fiili çalışma süresi 50 saatin üzerinde olanların iş başında olanlara oranı yüzde 45’ten yüzde 55’e çıkarken, 60 saat ve üzeri çalışanların sayısı 15’den 18’e çıkarıldı.

İşçi sınıfının öncüleri işçi sınıfının hakları ve gelecekleri için mücadele sahnesine çıkarmak için bugüne kadar birçok aracı kullandılar. Zira örgütlü olan sınıfın örgütsüz olan sınıfı yönetip, yönlendirme gücünün bilinciyle hareket ettiler. Kayseri’de

düzenlenen 3 işçi kurultayı ve 2 sempozyum işçi sınıfının örgütlenmesi hedefine hizmet eden anlamlı adımlardı. Geline nokta işçi sınıfının mücadele birliğini büyütme yolunda önemli bir araç olan Kayseri İşçilerin Birliği Derneği kuruldu.

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği sigortasız işçi çalıştırmanın yasaklanması, Kayseri sendikası işçi kalmaması mücadelesinin öznesi olacaktır.

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi taleplerinin mücadelesini verecektir. Kayseri’de işçilerin çalışan sürelerinin belirsizleştirilmesi, işçilerin çalışma sürelerinin uzun süreli olmasına karşı işçilerin birliği ve mücadelesinin araçlarından biri olacaktır.

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği asgari sefalet ücretine karşı insanca yaşamaya yeten asgari ücret mücadelesinin kaldırıcı olacaktır. Kayseri’de işçilerin yüzde 95’i asgari ücrete talim ediyorlar. Patronlar ücret politikasını asgari ücreti aşan bir şekilde düzenlememe konusunda ortaklaşıyorlar.

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği şovenizme, sınıfsal baskı ve eşitsizliğe, kölelik düzenine karşı mücadelenin mevzilerinden biri olacaktır. Ulusal baskı ve eşitsizlik sınıfsal baskı ve eşitsizlikten ayrı olarak ele alınamaz. Her türden baskı ve şiddetin son bulması, her şeyden önce, tüm sorunların kaynağı olan kapitalizmin yıkımıyla mümkün olabilir.

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği “sınıfa karşı sınıf” duruşuyla, emperyalizme ve burjuvaziye karşı tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin birliğine inanıyor.

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği tüm halkların kardeşçe yaşayacağı bir dünyayı kuracak biricik temel gücün işçi sınıfı ve emekçiler olduğuna inanıyor. Çünkü her türlü baskı ve eşitsizliğin gerisinde emperyalist-kapitalist dünya düzeni var. Bu düzenin efendileri sınırsız bir sömürü ve yağma uğruna emekçi halkları bölüyorlar. Halklar arasındaki eşitsizlikleri körüklüyor, düşmanlık tohumları ekiyor, savaş politikalarına sarılıyorlar. Böyle yaparak işçilerin birliğini engelliyorlar.

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği “sınıfa karşı sınıf” duruşuyla, emperyalizme ve burjuvaziye karşı tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin birliğini sağlama hedefine sıkı sıkı bağlı kalacaktır.

Nevşehir’de karayolu işçilerinden eylem

Nevşehir’de özelleştirme kapsamındaki Karayolları işçileri, taşeronlaştırma saldırılarına karşı 15 Şubat’ta eylemdeydi.

Avanos yolu üzerindeki Karayolları 67. Şube Şefliği önünde toplanan karayolu işçileri, özelleştirme ve taşeron çalışmaya tepki gösterdiler. Basın açıklamasını Yol-İş Sendikası üyesi Yusuf Erdiñ okudu. Erdiñ, 28 Ocak’ta Ankara’da Karayolları Genel Müdürlüğü önünde yapılan eyleme dikkat çekerek “İşimiz ve iş yerlerimiz onurumuzdur” eylemine 5 bini aşkın işçinin katıldığını vurguladı.

Erdiñ, açıklamada şunları ifade etti: “Karayolları, İl Özel İdareleri, Bayındırlık Bakanlığı, DLH ve özel şantiyeler kısaca sınıf kardeşlerimizin emek harcadığı her yer işimiz ve iş yerlerimizdir. Bu iş yerlerinde meydana gelen her gelişme doğrudan aşımızı, işimizi ve geleceğimizi etkilemektedir. Duyarsız kalmadık, duyarsız kalamayız ve duyarsız kalmayacağız. Karayollarına taşeron girmesin dedik. 5 bin genç işçinin kadroya alınması ve sendika üyesi olarak toplu iş sözleşmesinden yararlanması ve 2. ücret skalası için mücadele ettik. Bundan sonra da güvenceli çalışma için sürdürdüğümüz mücadelemiz sürecek.”

Açıklamanın ardından karayolu işçileri, özelleştirme saldırıları ve taşeronlaştırmaya karşı mücadelenin süreceğini ifade ederek eylemi bitirdiler.

Kızıl Bayrak / Nevşehir

Kurultay hazırlıkları eylem ve toplantılarla sürüyor...

“Sınıfa karşı sınıf!”

17 Şubat 2013 / Kadıköy

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı hazırlıkları kapsamında 17 Şubat Pazar günü İstanbul’da bir toplantı ve ardından da basın açıklaması gerçekleştirildi. Toplantıda kurultayın gündemleri ve çalışmaları konuşuldu, eylemde emperyalist saldırganlığa karşı mücadele öne çıktı.

Kurultay gündemleri tartışıldı!

Kurultay hazırlık toplantısına çeşitli işkollarından çok sayıda işçi ve emekçi katıldı. İlk bölümde kurultayın ana başlıklarından olan “Emperyalist savaş ve saldırganlık”, “Ulusal sorun ve işçilerin birliği halkların kardeşliği”, “devlet terörü” gündemleri ele alındı. Bu üç gündemin birbiri ile bağlantısı ve kurultayın hedefi üzerine kısa bir giriş konuşması yapıldı.

“Emperyalist savaş ve saldırganlık” sunumunda emperyalizmin tanımı, kapsamı tanımlandıktan sonra güncel yansımaları vurgulandı. Anti emperyalist mücadelenin kapsamı, anti kapitalist mücadele ile bağı, emperyalizmin çalışma yaşamındaki yansımaları üzerine konuşuldu.

“Ulusal sorun ve işçilerin birliği halkların kardeşliği” sunumu kapsamında ilk olarak Kürt ulusal hareketinin tarihsel süreci ortaya koyuldu. Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin aynı zamanda tüm işçi ve emekçilerin talepleri olması gerektiği vurgulanırken kurultayın bunu en etkin biçimde ifade etmesi gerektiği ifade edildi.

“Devlet terörü” başlıklı sunumda ise içerde ve dışarda saldırganlığın tırmadığı belirtildi.

Devrimci avukatlara, direnişte olan işçilere, öğrencilere, mücadele eden her kesime uygulanan devlet terörüne örnekler verildi ve amaçlarının toplumu sindirmek olduğu vurgulandı.

Son olarak kurultay çalışmasında yapılacaklar üzerine söz alındı. Toplantıya katılan bir çok işçi ve emekçi kurultay çalışmalarına dair fikirlerini ifade etti, önerilerde bulundu. Yapılan verimli tartışmaların ardından kurultay çalışmalarının yerellerde sorunlara

birleştirilerek ele alınması gerektiği vurgulanarak toplantı bitirildi.

İşçilerin birliği halkların kardeşliği çağrısı!

Toplantının ardından Eminönü İskelesi önünde biraraya gelen BDSP’liler kızıl flamalar taşıyarak, “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları’na!” pankartını açtılar. Eylem boyunca “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!”, “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”, “İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Biji bratiya gelan!” sloganları haykırıldı.

BDSP adına okunan açıklamada, Türk sermaye devletinin dinci-gerici AKP hükümeti eliyle emperyalizmin Ortadoğu’daki savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk yaptığı, bir yandan kardeş halklar emperyalist namluların hedefi yapılmaya, öte yandan ise ülke topraklarını gerici boğazlaşmaların merkezi haline getirilmeye devam edildiği belirtildi.

Emperyalist haydutların, gerici çıkarlarını bir kez daha “demokrasi ve özgürlük götürme” yalanlarıyla maskeleymeye çalıştığı belirtilen açıklama şu sözlerle sürdürüldü: “*Şu çok açıktır ki, ülke topraklarından kardeş halklara doğrultulan namluların bir ucu da bizleri, yani Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarını hedef almaktadır. Füze kalkanından Patriotlar’a tüm savaş ve saldırganlık adımlarının faturası daha şimdiden işçi ve emekçilere ödetilmeye başlanmıştır.*”

Açıklamada, emperyalizmin bölgedeki ‘ileri karakolu’ olma sıfatını pekiştirmeye çalışan Türk sermaye devletinin, aynı zamanda işçi ve emekçilere dönük sosyal yıkım saldırılarını derinleştirmekte, Kürt halkı başta olmak üzere ezilen halklara dönük baskı politikalarını katmerleştirmekte, tüm bunları tamamlayacak biçimde ise faşist baskı ve devlet terörünü olanca gücüyle tırmandırmakta olduğu vurgulandı.

‘Sınıfa Karşı Sınıf’ çizgisinde mücadeleye!

Bu ülkenin işçi ve emekçilerine büyük sorumluluklar düştüğünün belirtildiği açıklamada, güncel olarak yapılması gereken hakkında şu sözler ifade edildi: “*Suriye başta olmak üzere tüm bölge halkları ve emekçilerinin geleceğini tehdit eden bu saldırganlığı engellemek için emperyalist-kapitalist sömürü düzeni karşısında ‘sınıfa karşı sınıf’ çizgisinde örgütlenmeli, ‘işçilerin birliği, halkların kardeşliği’ şiarını yükselterek mücadeleyi büyütmeliyiz.*”

Eylem, tüm işçi, emekçi ve ilerici güçler ‘Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları’na omuz vermeye, emperyalist haydutlara ve sömürücü asalaklara işçi sınıfının birliği ve kardeşliğinin gücünü hep birlikte göstermeye çağrılarak bitirildi.

“Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı” hazırlıklarından...

Adana ve Kayseri’de, Kurultay Hazırlık Komiteleri tarafından yapılan açıklamalar ile kurultayların gerçekleştirileceği yer ve tarih kamuoyuna deklare edildi.

Adana’da kurultay 7 Nisan’da...

Kurultay Hazırlık Komitesi tarafından Sanayi İşçileri Derneği’nde yapılan toplantı ile Adana’da İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği İçin Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı gerçekleştirileceği kamuoyuna deklare edildi.

Basın toplantısında işçi kurultayının amaçları anlatılarak, İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı deklarasyonu okundu.

Açıklamada, bir dizi Ortadoğu ülkesini hedef alan emperyalist saldırganlığa değinilerek Türkiye’nin bu süreçte üstlendiği taşeronluk vurgulandı. Türk sermaye devletinin dışarıda emperyalistlerin hizmetinde işgal politikalarına hizmet ederken içerde de işçileri, emekçileri ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini hedef alan saldırılarını tırmandırdığı ifade edildi. Sermaye devletinin Kürt halkının mücadelesini tasfiye etmek için giriştiği manevralara da değinilerek İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği İçin Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı’na tüm işçi ve emekçiler katılmaya, sözünü söylemeye çağırıldı. Kurultayın sömürsüz, eşit, özgür bir ülke ve dünya mücadelesi için atılan tok bir adım olması için mücadelenin yükseltilmesi gerektiği belirtildi.

7 Nisan Pazar günü İnşaat Mühendisleri Odasına ait toplantı salonunda yapılacak olan kurultaya hazırlık amaçlı kurulan komitenin çalışmalarına güç verme çağrısıyla açıklama son buldu.

Kurultay Hazırlık Komitesi şimdiye kadar kurultayın öne çıkan gündemleriyle ilgili 2 seminer gerçekleştirmişti. İlki “Emperyalist savaş ve tutumumuz” üzerine olan seminerden sonra, son olarak geçtiğimiz Pazar günü “Kürt sorunu ve tutumumuz” başlıklı seminer yapıldı. Seminerde Kürt halkının tarihsel süreçleriyle birlikte geçirdiği mücadele evreleri ve günümüzde geline nokta ele alındı. Kürt sorununda devrimci çözüm konusu da ayrıntılarla işlenmişti.

Kayseri’de kurultay tarihi 14 Nisan

İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı Hazırlık Komitesi, daha önce Kayseri’de kurultay yapılacağını bir deklarasyonla duyurmuştu. KHK 15 Şubat’ta yaptığı toplantıyla kurultayın gerçekleştirileceği yer ve tarihi kamuoyuyla paylaştı.

Kurultay 14 Nisan Pazar günü saat 13.00’te Kayseri İnşaat Mühendisleri Odası’nda gerçekleştirilecek. Kurultay Hazırlık Komitesi yapılacak olan İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayına tüm işçi ve emekçileri katılmaya, sözünü söylemeye, kurultay çalışmalarında yer alarak mücadeleyi büyütme çağırıldı.

Kızıl Bayrak / Adana - Kayseri

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Vergi haftasında ne kutlanacak!”

BES İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam'ın gazetemizle paylaştığı, iş kollarında yaşanan sorunlar ve 27 Şubat günü yapacakları grevi anlatan yazısını sunuyoruz....

Maliye Bakanlığı'na bağlı Gelir İdaresi Başkanlığı Şubat ayının son haftasını **Vergi Haftası** etkinlikleri olarak kutlamaktadır. Aslında bu hafta eskiden **Maliye Haftası** olarak kutlanırdı.

Maliye emekçilerinin her geçen gün artan sorunları, diğer emekçilerin sorunlarından çok da farklı olmamakla birlikte, özgün sorunları da içinde barındırıyor. Maliye emekçileri yaşadıkları sorunlar karşısında açtıkları davalardan sonrasında, Gelir İdaresi Başkanlığı, bir olan Hukuk Bürosunu dörde çıkarmak zorunda kalmıştır.

2005 yılından sonra Maliye Bakanlığı'nın gelir-gider ayrımının fiziksel-yapısal ayrımından sonra sorun yumağı daha da artmıştır. Maliye emekçileri ile kurum arasında büyüyen hukuksal sorunlar neredeyse her aşamada yargıya taşınmak zorunda kalınmıştır. Bu sorunlar karşısında Maliye üst bürokratları herhalde II. Meşrutiyet döneminde iki defa Maarif Nezareti (Milli Eğitim Bakanlığı) görevine getirilen Emrullah Efendi'nin şaka amacıyla söylediği “Şu mektepler olmasaydı maarifi ne güzel idare ederdim” sözünden esinlenerek, “**Şu maliye emekçileri olmasaydı, vergi dairelerini ne güzel idare ederdim**” demişler midir, bilmiyorum... Fakat uygulamalara bakılırsa demeselerde düşündükleri çok açık...

Ücrette adalet yoktur, fazla mesai ücreti kaldırılmış, liyakat ayaklar altındadır. Bugüne kadar hiç görülmemiş hak kayıpları yaşanmaktadır.

Maliye emekçileri dertlidir. Fakat vergi politikalarından etkilenen milyonlarca yurttaşın durumu daha vahimdir. Bütçe gelirleri emekçilerin sırtına yıkılmış, 2013 yılında toplam vergi yükü % 24 olması hedeflenmektedir.

Vergi yükünün dolaylı vergilerle emekçilerin sırtına yüklenen ülkemiz adeta gariplikler ülkesi haline gelmiştir. 2004 yılından buyana pırlanta da dâhil elmas, yakut, zümrüt ve incinin KDV'si sifıra indirildi!

İçim acıyor! Bu ülke de ekmek, peynir, zeytin, süt, yumurta, meyve, sebze, su, odun, kömür, tezek, gübre, kalem, defter, silgi, ilaç, doktor hatta kefen bezi bile

KDV'ye tabi olmasını ve pırlanta da KDV oranının sıfır olmasını hazmedemiyorum.

Ekmekte bile KDV oranı % 1'dir. Kimse bu yazıdan sonra ukalalık yapıp pırlantadan ÖTV alınıyor gibi abuk-subuk cevaplar vermeye de kalmasın, tıraş sabunundan da ÖTV alınıyor.

Bu ülkede 2009 yılından bu yana karşılaştırılmalı OECD (Ekonomik Kalkınma İşbirliği Örgütü) rakamları yayınlanmıyor. En son veriler 2006 yılına aittir. AKP Hükümetinin OECD rakamlarını yayınlamamakta ki amacı nedir? Yine bir bilgilendirmeyi paylaşayım, OECD rakamları 3 yılda bir yayınlandığı için, 2002 yılının rakamları istatistiklerde arz-ı endam etmektedir.

Durun çarpıcı birkaç bilgiyi daha vererek Vergi Haftası'na katkı koyalım. Vergi dağılımında Meksika, Şili'den sonra sondan üçüncüyüz.

Gelir Vergisinin % 68'i bizlerin yani emekçilerin sırtındadır.

Denetimsiz bir vergi sistemi karşımıza 2003-2008 yılları arasında %3'lük denetim çıkarmıştır. Yine çarpıcı bir rakamı daha paylaşayım, 2010 yılı vergi asıllarının %92'si uzlaşma sonucunda vazgeçilmiştir. Bu oran vergi cezalarında % 99 çıkmaktadır.

Bu rakamları neden veriyorum, bizi neden ilgilendiriyor diye sormayacağımızı çok iyi biliyorum. Bu rakamlar daha fazla yoksullaşmamıza neden olmaktadır. Bütçeden emekçilerin sırtına yüklenen paylar arttıkça, fazla mesailer gidiyor. Ücret adaletsizliği daha da büyüyor. Ek ödemeler, emekli maaşına yansıtılmadığı için emekli olan kamu emekçileri daha fazla yoksullaşılıyor.

Maliye emekçileri olarak bu nedenden dolayı Vergi Haftası etkinliklerinin içinde yer almayacağız. İşte bu yüzden Maliye emekçilerinin örgütlü olduğu iki sendika BES ve T. Büro-Sen **27 Şubat'ta GREV yapacağız.**

27 Şubat'ta yapılacak GREV sadece, maliye ile sınırlı değil; adliye, sosyal güvenlik ve tüm büro işkolundaki emekçileri kapsamaktadır. Hatta BES İzmir Şubesi'nin basın toplantısında da dediği gibi bu **grev bir halk grevine** dönüştürülmelidir.

Çünkü vergi politikaları sonuçlarıyla birlikte tüm halkımızı ilgilendirmektedir.

BES'ten grev çağrısı!

İzmir

BES İzmir Şube 27 Şubat günü yapacağı grev için 15 Şubat'ta basın toplantısı gerçekleştirdi.

Sendika binasında yapılan toplantıda basın metnini BES Şube Başkanı Ramis Sağlam okudu. Sağlam açıklamaya, AKP iktidarının son 10 yılını değerlendirerek başladı. 2013 bütçesine değinerek yoksulluğun, açlığın daha da arttığını ifade etti.

KHK'lara da değinen Sağlam, 666 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile “Eşit işe eşit ücret” ilkesini hayata geçireceğini iddia edilen uygulamanın eşitsizliği daha da derinleştirdiğinden bahsetti. Vergi yükünü sırtlarında taşıyan milyonlar gibi kamu hizmeti yürüten emekçilerin de mağduriyetlerinin derinleştiği ifade edildi.

BES'in çağrısıyla binlerce emekçinin 20 Aralık 2012 tarihinde siyasi iktidarı uyarmak için yarım gün iş bıraktıklarını hatırlatan Sağlam, taleplerinin karşılanmadığını ve bu yüzden de 27 Şubat'ta yeniden greve çıkacaklarını duyurdu. Toplantı 27 Şubat grevine destek çağrısı ile son buldu.

İstanbul

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 3 No'lu Şube Bostancı Vergi Daireleri kompleksi önünde bir basın açıklaması yaptı. KESK'e dönük gözaltı ve tutuklamaların da protesto edildiği eylemde “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Eşit işe eşit ücret!”, “Sözleşmeli köle olmayacağız!” sloganları atıldı. Basın metni şube başkanı Salih Aksoy tarafından okundu. Emekçilerin yaşadığı maddi kayıpları ve çalışma koyullarındaki olumsuzlukları anlatan Aksoy, sözlerini kamu emekçilerine dönük yaşanan gözaltı ve baskınlar ile sürdürdü.

AKP hükümetinin, kamuda esnek, kurlsız ve güvencesiz çalışmayı hayata geçirirken, karşısına çıkacak her türlü direnci yok etmeye, toplumsal muhalefeti bastırmaya çalıştığını anlatan Aksoy KESK'in bu saldırılar sonucu yılmayacağını yineledi ve 27 Şubat'ta her şeye rağmen greve çıkılacağını belirterek açıklamayı sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul

Norm kadro uygulamasına tepki!

Adana'da kamu emekçileri 20 Şubat'ta yaptıkları eylemle norm kadro uygulaması nedeniyle mağduriyet yaşayan öğretmenlerin sorunlarına dikkat çektiler.

İnönü Parkı'nda düzenlenen basın açıklaması Eğitim-Sen, Türk Eğitim Sen, Eğitim-Bir-Sen ve Eğitim-İş'in Adana şubeleri tarafından gerçekleştirildi. Basın metnini kurumlar adına Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Kamuran Karaca okudu.

Açıklamada, hiçbir hazırlık ve altyapı yatırımı yapılmadan hayata geçirilmeye çalışılan 4+4+4 kademeli eğitim dayatmasına değinilerek, bir taraftan eğitimin tamamen piyasalaştırılması ile toplumun geleceğinin ipotek altına alındığı, diğer taraftan on binlerce öğretmenin ciddi anlamda mağdur edildiği belirtildi.

Adana İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nce yapılan resen atamaların mağduriyetlere sebebiyet verdiği belirtilen açıklamada, aynı zamanda Millî Eğitim Bakanlığı Öğretmenlerinin Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliği'ne de aykırı bir uygulama olduğuna dikkat çekildi.

Açıklama, mağdur edilen öğretmenlerin bu haksızlıklara karşı dava açtıkları, sendikalar olarak her türlü mücadelede yanlarında olunacağı ifade edilerek bitirildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Adana İşçi Bülteni'nin son sayısının dağıtımları sürüyor. İşçi servis güzergahlarında ve fabrika önlerinde bin adet bülten işçilere ulaştırıldı. Adana Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Öz İplik-İş'te örgütlü Bossa ve Tek Gıda-İş'te örgütlü Amylum Nişasta fabrikalarının vardiya çıkışlarında da dağıtım yapıldı.

Yanısıra Öz Gıda-İş'te örgütlü Marsa Fabrikası'nda, Obalar Caddesi'nde, Barkal kavşağında, Bakım Yurdu Caddesi'nde, Fevzipaşa'da bulunan servis noktalarında ve Şakirpaşa Yeni Metal Sanayi girişinde işçilere bültenler ulaştırıldı.

Bülten dağıtımları esnasında işçilerle çalışma koşulları hakkında sohbet edilirken, bültenin kapağında yer alan kıdem tazminatı ile ilgili haberlerin dikkat çektiği gözlemlendi.

Ümraniye'de, devletin faşist yüzünü teşhir etmek ve işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak amacıyla sınıf devrimcileri "KESK'e gözaltı, HDK'ya linç girişimi... Faşist baskı ve teröre karşı mücadeleyi yükseltelim!" yazılı ve BDSP imzalı ozalitleri İMES, Dudullu, Madenler, Sarıgazi'de kullandılar.

Birçok fabrikada işten çıkarmaların yaşanması nedeni ile Metal İşçileri Birliği bu gelişmelere karşı işçileri tutum almaya çağırdı. Bu çerçevede, "İşçi kıyımına son! İşten atmalar yasaklansın!" şiarlı MİB afişleri Dudullu OSB çevresine ve İMES'e yapıldı.

Esenyurt'ta asalak patronların keyfi işten atma saldırıları ve kölelik uygulamalarına karşı başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi ve emekçileri mücadeleye çağıran Metal İşçileri Birliği, yeni çıkardığı afişlerle mücadele çağrısı yükseltiyor.

"İşçi kıyımına son! İşten atmalar yasaklansın!" talebiyle faaliyet yürüten MİB, aynı taleple çıkardığı afişleri Esenyurt-Kıraç bölgesinde de yaygın olarak kullandı. MİB çalışanları Kıraç ve Kuruçeşme bölgesinde yoğun olarak bulunan metal fabrikalarının civarını MİB afişleriyle donattılar. İşçilerin geçiş güzergahlarına yapılan afişlerin yanısıra Köyiçi Meydanı ve Esenyurt Devlet Hastanesi civarındaki merkezi yerlere de afişler yapıldı.

Kartal'da dağıtım yapan Metal İşçileri Birliği, 2012-2014 MESS Grup TİS sözleşmelerine yönelik

faaliyetlerini sürdürmeye devam ediyor.

Kartal'da bulunan Anadolu Motor ve ABB fabrikalarında Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısının dağıtımı ile Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçilere TİS sürecine seyirci kalmama, bu süreçte yaşanan işten atma saldırılarına karşı mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu fabrikalarda çalışan işçilerin yoğun olarak servise bindikleri Beton Yol Durağı'nda ise hazırlanan yerel bildirilerin dağıtımı yapıldı. MESS Grup TİS sürecine dair son gelişmelerin yer aldığı bildiride metal işçileri, Türk Metal-MESS ittifakına karşı mücadeleyi büyütme ve sermayeye karşı işyeri komitelerinde birleşmeye çağrıldı.

Kızıl Bayrak / Adana - Ümraniye - Esenyurt - Kartal

BDSP'den İSMACO direnişine ziyaret

BDSP, Deri-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan ve direnişe başlayan İSMACO işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi. BDSP'liler direniş çadırına kırmızı flamalar ve sloganlarla geldiler. "İSMACO işçileri yalnız değildir!", "Zafer direnen işçilerin olacak!" ve "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını attılar.

BDSP temsilcisi konuşmasında sermayenin daha serbest sömürü uygulaması için serbest bölgelerin kurulduğunu ve buralarda verilen mücadelenin önemli olduğunu belirtti. Direnişin destek ve dayanışma ile büyütülmesi gerektiğini belirterek, BDSP olarak direnişçi işçilerin yanlarında olduklarını ve direnişin kazanılması için ellerinden geleni yapacaklarını ifade etti.

İSMACO direnişçileri adına konuşan işçi de direnişin kazanımlarla sonuçlanması için daha çok

'Plaket değil insanca çalışmak istiyoruz!'

Her sene, sömürü altında tutulan işçiler Abdi İbrahim patronu tarafından kokteyllerle yeni yıla öfkesi törpülenerek hazırlanıyor. Bu sene de düzenlenen kokteylde 10-15 yıldır alın teri dökerek Abdi İbrahim patronunu zengin eden işçilere plaket verildi. "Bu plaket fedakarlığınızın karşılığı" diyen Abdi İbrahim patronu 10-15 yıllık işçileri tazminatsız olarak bir çırpıda kapının önüne koyan, 200'e yakın işçiye keyfi şekilde işten atabiliyor. Abdi İbrahim tekeli böylelikle 'günah çıkarmayı' hedefliyor. Ancak bu iki yüzlü tutuma kanmayan işten atılınca kapı önünü direniş alanına çeviren işçiler bugün de aldatmacaya sessiz kalmadı. "İşimizi geri istiyoruz" şiarlı pankartla kokteyl günü 15 Şubat'ta kapının önüne gelerek eylem yapan işçiler gerçek tabloyu bir kez daha gün yüzüne çıkarttı. Eylem boyunca "Plaket değil iş güvencesi istiyoruz!", "Plaket değil insanca çalışmak istiyoruz!" sloganları haykırıldı.

İçerde çalışmaya devam eden işçi arkadaşlarına seslenen işten atılan Abdi İbrahim işçisi tabloyu şöyle özetledi: "Yıllarca ağır koşullarda çalıştırılarak değer ürettik. Patron Nezih Barut ürettiğimiz değerlere el koyarken bize ancak yaşamamıza yetecek bir ücret reva gördü. Ağır çalışma koşullarını da bir kenara koyalım birde işsizlik sopsası çıktı karşımıza. Şimdi kendisine kölece çalıştırıldığımız için kokteyl yapıp sözde bizi ödüllendiriyor. Plaketiniz de, kölelik düzeniniz de yerin dibine batsın. İçerdeki işçi arkadaşlara sesleniyorum. Birleşelim, örgütlenelim. Tek kurtuluşumuz örgütlü mücadele. Verilen plaketleri almayı da reddedin. Bizleri bunlarla kandırmalarına izin vermeyin."

Konuşmalarla işçilere seslenilirken sık sık "Abdi İbrahim işçisi köle değildir!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Tazminat hakkımız engellenemez!" sloganları atıldı.

Son olarak Abdi İbrahim direnişçisi Mehmet Ergül, Abdi İbrahim patronu Nezih Barut'u rahat bırakmayacaklarını ifade edip bundan sonra da çeşitli eylemlerle mücadeleye devam edeceklerini belirterek eylemi sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

destek verilmesi gerektiğini belirterek, desteklerinden dolayı BDSP'ye teşekkür etti.

Ziyaret sohbetler eşliğinde sürdü.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Sınıf hareketinden...

19 Şubat 2013 | Taksim

Sermayenin ücret ve örgütlenme hakkına saldırıları, işçiler tarafından eylemlerle karşılanıyor. Emekçiler, karşı karşıya kaldıkları her türlü saldırı karşısında yine sokaklara çıkarak, örgütlenerek sermayeye anladığı dilden cevap veriyorlar.

Yurtiçi Kargo işçilerinden işgal

Direnişte olan Yurtiçi Kargo işçileri, sendikal taleplerinin kabul edilmesi için işgal eylemi gerçekleştirdi. Nakliyat İş'te örgütlendikten sonra işten çıkarılan ve direnişe geçen işçiler, 19 Şubat'ta seslerini duyurmak için İstiklal Caddesi'nde bulunan Fransız Başkonsolosluğu'nu ve aynı alandaki Fransız Kültür Merkezi'ni işgal etti.

Yurtiçi Kargo'nun yüzde 25'ine sahip olan Fransız Geopost dağıtım şirketini protesto için binanın çatısına çıkan işçiler talepleri kabul edilene kadar aşağı inmeyeceklerini bildirdiler. DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve Nakliyat İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Nakliyat İş Örgütlenme Daire Başkanı Erdal Kopal ve yöneticiler de işçiler ile birlikte eyleme katıldılar.

Sloganlarla taleplerini dile getiren işçiler bir süre sonra polislin gerçekleştirdiği müdahale ile gözaltına alındı. İşçiler ilerleyen saatlerde serbet bırakıldı.

Dev Sağlık-İş'ten ücret gaspı protestosu

Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi taşeron sağlık işçileri, 19 Şubat'ta Cerrahpaşa Hastanesi'nde yaptıkları yürüyüşle, ücret kesintilerini protesto ettiler.

Yürüyüş sonrası basın açıklamasını sağlık işçilerinin işyeri temsilcisi Güzide Atacan okudu. Hastanede 2012 Temmuz ayında hasta bakıcı, tıbbi sekreter ve veri kayıt grubunda çalışanların ücretlerinin düşürüldüğü hatırlatılarak, şimdi de temizlik grubunda çalışanlara aynı uygulamanın dayatıldığı belirtildi. Rektörlük tarafından maliyet hesaplarının gerekçe gösterildiği belirtilen açıklamada, asıl amacın kar elde etmek olduğu, yapılan kesintinin, 4857 sayılı İş Kanunu'nun 62. ve 22. maddelerine aykırı olduğu vurgulandı.

Ekşioğlu işçileri haklarını istiyor

Ekşioğulları İnşaat için Kocaeli Belediyesi'ne ait Kent Konut AŞ Kentsel Dönüşüm Konutları projesinde çalışan işçiler, hakları için 15 Şubat'ta Üsküdar eylem

gerçekleştirdiler.

Üsküdar Evlendirme Dairesi önünde toplanan işçiler, Ekşioğulları İnşaat'ın da bulunduğu Hasek İş Merkezi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. İşçiler adına basın açıklamasını okuyan İnşaat İşçilerinin Derneği Başkanı Mustafa Adnan Akyol, işçilerin alacaklarının 3 ile 30 bin TL arasında değiştiğini, aradan geçen 1.5 yıla rağmen ödeme yapılmadığını ifade etti. 30 işçi için burada olduklarını belirten Akyol, öğrendikleri kadarıyla yaklaşık 110 işçinin ücretlerinin gasp edildiğini ifade etti. Ekşioğulları İnşaat işçilerinin haklarını isteyen kısa konuşmalarının ardından eylem sonlandırıldı.

"Hırsızlara karşı direniyoruz!"

Hey Tekstil işçileri 16 Şubat'ta Taksim'de yaptıkları yürüyüşle, gasp edilen haklarını talep ettiler. 9 Şubat 2013'ten beri haklarını arayan işçiler, zaferi kazana kadar sokaklarda olacaklarını haykırdılar.

İşçiler, yürüyüş sırasında Mango satış mağazası önüne geldiklerinde durarak sloganlarla boykot çağrısı yaptılar. "Mango'ya boykot direnişe destek!" sloganı atan işçiler, çevredekilere konuşma yaparak direnişlerinin amacını anlattılar.

Galatasaray Lisesi önünde sona eren eylemde işçiler adına basın açıklamasını Zeki Gördeğir okudu.

Açıklamanın ardından eyleme katılarak destek veren, sanatçı Pınar Aydınlar ve Grup İklim de birer konuşma yaparak desteklerini belirttiler. Eylem müzik dinletisi ve halaylarla sonlandırıldı.

Hastanede şiddet tehlikesi büyüyor

Eyüp Devlet Hastanesi'nde sağlık çalışanlarına yönelik saldırılara tepki için, İstanbul Tabip Odası

(İTO) ile hastanede çalışan emekçiler Acil Servis önünde öğle saatinde olayı alkışlarla protesto ettiler. Basın açıklamasının okunmasıyla eylem sonlandırıldı.

East Balt işçisi kazandı!

Tek Gıda-İş Sendikası, Mc Donalds restoran zincirine ekmek tedarik eden ABD merkezli East Balt firmasında örgütlenmiş, şirketin yanıtı ise 8 işçiyi işten atmak olmuştur. Sendika işten atma saldırısına karşı direnişe başladıklarını açıklamış ve Mc Donalds'ın da eylem alanı haline getirileceğini duyurmuştu.

İşçilerin ve sendikanın kararlılığı hızla sonuç verdi. Tek Gıda İş 16 Şubat'ta yaptığı açıklamayla patronun işçileri geri alacağını ve sendikal yetkileri tanıyacağını duyurdu.

18 Şubat 2013 | Eyüp

BMC işçilerinden "Emek Yürüyüşü"

10 aydır ücretlerini alamadıkları için BMC fabrikasının önünde direnişe başlayan işçiler, 15 gün boyunca fabrika önünde bekleyerek, zaman zaman da İzmir Kemalpaşa yolunu keserek seslerini duyurmaya çalıştı. İşçiler, kararlılıklarıyla Türk Metal'i de hareket etmek zorunda bıraktı.

Direnişlerinin 15. gününe kadar bir sonuç alamayan işçiler, İstanbul ve Ankara'ya doğru "Emek yürüyüşü" gerçekleştirme kararı olarak yola çıktılar.

18 Şubat'ta öğle saatlerinde fabrika bahçesinde basın açıklaması yapan BMC işçileri adına konuşan Türk Metal Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Süleyman Yıldırım, önce Manisa'ya gideceklerini, oradan da 800 işçinin Balıkesir üzerinden İstanbul'a, 800 işçinin ise Afyon üzerinden Ankara'ya hareket edeceğini duyurdu.

İzmir'den ayrılan işçiler akşam saatlerinde Manisa'ya ulaştılar. İlk durak olarak Manisa'ya gelen 1500 işçi yaptıkları basın açıklamasının ardından geceyi Atatürk Spor Salonu'nda geçirdi. Gece Manisa'da konaklayan işçiler, 19 Şubat'ta ikiye ayrılarak İstanbul ve Ankara'ya doğru yola çıktı. Ankara kolu ise önce Uşak'a geldi. Kent Meydanı'na gelen işçileri burada çeşitli sendikaların temsilcileri ve milletvekilleri karşıladı. Atılan sloganlar ve yapılan konuşmaların ardından işçiler geceyi Uşak'ta geçirdi. İstanbul kolunun durağı ise Balıkesir oldu.

Uşak'ta geceyi geçiren işçiler 20 Ocak'ta sabah erken saatlerde sloganlar eşliğinde yola çıkarak Afyon'a doğru harekete geçti. Afyon'a ulaşan işçileri burada da kentin emek örgütleri temsilcileri karşıladı. Burada Türk Metal Sendikası İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Halil İbrahim Tosun, işçilere ve destekçilere hitaben bir konuşma yaptı.

BMC yürüyüşünün İstanbul ayağı ise Balıkesir'in ardından Bursa'ya geldi. Kente gelen BMC işçilerini Fatih Sultan Mehmet Bulvarı'nda çeşitli sendika ve siyasal kurum temsilcileri karşıladı.

İşçiler buradan sloganlar ve davul zurna eşliğinde Emek'e kadar yürüdü. Burada ise işçiler adına Türk Metal Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Süleyman Yıldırım bir konuşma yaptı. Konuşmada "10 aydır maaşlarını alamayan arkadaşlarımızla birlikte mücadele ediyoruz" denildi.

Çalışma tarzında

Öncelikli yüklenme alanı: Darlığı kırmak!

Parti uzun bir dönemdir gelişmesini zora sokan sorun alanlarına dönük yoğun bir yüklenme içerisindedir. Özellikle III. Kongre'den bu yana, sınıf-kitle çalışmasında mesafe almamızı güçleştiren tüm örgütsel ve politik yetersizlikler, zaafılar ve zayıflıklar çok yönlü bir mücadelenin konusudur. Son olarak IV. Kongre partinin gelişme süreçlerine ilişkin toplu bir değerlendirme yapmış, bu çerçevede önümüzdeki dönemde yüklenilmesi gereken temel zayıflık alanları net bir biçimde ortaya koymuştur.

Yaratıcı ve etkin bir sınıf-kitle çalışması üzerinden "darlığı kırmak" sorunu, kongrenin en temel belirlemelerinden biri, hatta birincisidir. Bu sorun hem "yeni tarihsel dönem" in ihtiyaçları, hem de partinin gelişme süreçleri açısından apayrı bir önem kazanmış bulunmaktadır.

Özellikle son yıllarda partinin uğraştığı tüm sorunlar, sınıf hareketini devrimcileştirme çabasını her bakımdan geliştirip güçlendirmek içindir. Kadro sorunu, bunun bir boyutu olarak ideolojik-teorik eğitim ve donanım; devrimci örgütün inşası ve sağlamlaştırılması, bununla bağlantılı olarak güvenlik sorunları; politik önderliğe dayalı çalışma tarzının hayata geçirilmesi, bu çerçevede yaygın cephesine müdahale vb., tümü de bu aynı hedefe dönüktür.

Partinin yaşadığı "darlığı kırma"nın ancak verimli, yaratıcı, inisiyatifli, sistemli ve hedefli bir sınıf-kitle çalışmasıyla başarılabilirliği konusunda elbette saflarımızla yeterli bir açıklık vardır. Sınıf çalışmasının sorunları son yıllarda MK toplantılarında, parti kongrelerinde ve parti okullarında tartışılan en temel gündemlerden biridir. Sorun her vesileyle çok yönlü olarak ele alınmakta, zaafılar ve zayıflıklar açıklıkla tanımlanmaktadır. Fakat pratikteki tüm çabalara ve zorlamalara rağmen partinin dayanmış bulunduğu eşik bir türlü aşılamamaktadır.

Kuşkusuz hep ileriye doğru bir mesafe alınmış, deneyim ve birikim planında anlamlı bir gelişme yaşanmıştır. Fakat tanımlanan hedefler üzerinden bunun yetersizliği ortadadır. Bu "yetersizlik" gelinen yerde partiyi fazlasıyla zorlamakta, aşılamadığı koşullarda gelişme süreçlerini zaafa uğratma tehlikesi ile yüzyüze bırakmaktadır.

Parti olarak her zaman nesnel güçlükler konusunda bir açıklık taşıdığımız içindir ki, hiçbir zaman dayanaksız hayallere kapılmadık, kolay başarı beklentileriyle hareket etmedik. Özel zayıflıklarımızı ortaya koymak planında da bir zayıflıktan söz edilemez. Tersine, tüm tartışma ve değerlendirmelerde bunlara hep işaret edilmekte, partiye sunulan raporlarda da bunlar açıklıkla ortaya konulmaktadır.

Fakat bu kendi başına sorunları aşmak için yeterli değildir. Zira zayıflıklar tespit edilip nedenleri ortaya konulmakta, yani daha çok bir durum tespiti

yapılmaktadır. Oysa asıl önemli olan, zayıflıklarımızın nedenlerine açıklık getirmenin ötesine geçebilmek, bunları pratikte nasıl aşabileceğimiz üzerinde yoğunlaşmak ve sorunları bizzat pratik içinde çözmektir.

Nesnel koşulların oluşturduğu çok yönlü güçlükleri görmezden gelmemeli, fakat gelinen yerde bizi darlığa mahkum eden zayıflıklarımıza daha güçlü bir yüklenmeyi de başarabilmeliyiz. Uzun bir dönemdir yürüttüğümüz tartışmalar üzerinden ulaştığımız açıklıklara ve çok yönlü müdahale çabalarına rağmen sınıf-kitle çalışmasında sonuç alıcı bir mesafeyi almakta neden hala zorlandığımızı ciddi bir sorgulamanın konusu yapabilmeliyiz.

Sorunların ele alınışında yöntemsel bakışın önemi

Zayıflıkları ve zorlanma alanlarını tespit etmek önemlidir fakat sorunların çözümü için kendi başına yeterli değildir. Sorunlar yöntemsel bir bakışla ele alınamadığında, tek tek zaaf, zayıflık ve yetersizlikler üzerinden açıklanmaya çalışılır ve bunlar aşıldığı ölçüde hedeflenen mesafenin alınabileceği yanılsaması, temel sorun alanını/yüklenilmesi gereken esas halkayı saptamayı, dolayısıyla sorunun çözümünü zora sokar.

Öncelikle genelde bilinen temel önemde şu noktayı bir kez daha hatırlatalım: Örgütsel-siyasal faaliyette karşımıza çıkan sorunlar, yetersizlikler ve zayıflıklar kendi dar sınırları içinde müdahalelerle çözülemez. Örneğin, devrimci bir parti için kadro sorununun kendi içinde bir çözümü yoktur ve bunun neden böyle olduğu da az çok bilinir. Bugün sınıf-kitle çalışmasında yaşadığımız zorlanmada kadrosal planda yaşadığımız sorunlar temel önemde bir rol oynamakta, deneyimli ve birikimli yeterli sayıda kadrodan yoksunluk, sonuç alıcı bir faaliyeti örgütlemeyi zora sokan temel bir güçlük alanı olarak karşımıza çıkmaktadır. Fakat kendi içinde bu saptamayı yapmak bizi bir adım bile ileriye götürmez. Eğer parti, kadrolarının serpilip gelişmesini sağlayabilecek bir siyasal sınıf-kitle çalışmasını örgütlemenin sorunlarına yüklenip buradan mesafe alamıyorsa, kendi içinde kadrolaşma sorunuyla ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ne kadrolarının niteliğini geliştirmeyi ne de yeni kadrosal rezervlerini çoğaltmayı başarabilir.

Öte yandan, yılların oluşturduğu tarz üzerinden şekillenen bir kadrosal gerçekliğimiz var. Bu nedenle, sınıf-kitle çalışmamız mevcut kadrosal birikimin düzeyi üzerinden kendini üretmekte, sorun da zaten buradan kaynaklanmaktadır denilebilir. Sorunun kuşkusuz böyle bir yanı vardır. Sınıf çalışmasında izlenmesi gereken tarz kadrolara gerçek kapsamıyla kavratılmadığı, doğru bir politik önderlikle değişik bir pratiğin içine sokulmaları başarılamadığı koşullarda, onlar elbette kendi kavrayışları ve alışkanlıkları

Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm için...

8 Mart'ta alanlara!

8 Mart yaklaşırken...

Kadın sorunu, reformizm ve görevlerimiz

İçinden geçtiğimiz dönem...

Feminizm ve ideolojik mücadele alanındaki görevlerimiz

A. Ekin

cahipleri olarak

25. yıl ve parti programını içselleştirmenin önemi

Bilimsel sosyalizmi temel alan parti programımız, onun 150 yılı aşkın deneyimlerinden...

yetkinleşme, dolayısıyla...

Sınıfı devrime hazırlama sorumluluğu!

B. Emek

...devrimci durumdayız. Bu noktada yerel parti örgütleri...

İşçi savunma birliklerine tarihsel bir örnek...

Almanya'da proleter yüzler deneyimi!

Aşırı sağ büyümesi işçi sınıfının daha militan kesimlerinden bir yanı gelmesine yol açtı. Komünist Parti...

olduğunu öne sürüyorlardı. Leipzig 100'lerinin...

İşçi savunma birlikleri günceldir!

D. Yılmaz

...korkmak için kaçak yasaların da sermayeye tam bir sömürü...

TKİP IV. Kongresi sunumları...

Önderlik, örgüt ve kadro sorunları

TKİP IV. Kongresi, saptanmış gündemlere bağlı olarak konuşma...

Sermaye devletinin baskı ve zorbalığına karşı

Sınıfın direnme iradesini örgütleyelim!

...sınıfı ileriye yönelik bir dizi saldırı...

EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 287, Şubat 2013

Çalışma tarzında köklü bir değişim ihtiyacı

Öncelikli yüklenme alanı: Darlığı kırmak!

Parti uzun bir dönemdir gelişmesini zora sokan sorun alanlarına dönük yoğun bir yüklenme içerisindedir. Özellikle III. Kongre'den bu yana, sınıf-kitle çalışmasında mesafe almamızı güçleştiren tüm örgütsel ve politik yetersizlikler, zaafılar ve zayıflıklar çok yönlü bir mücadelenin konusudur. Son olarak IV. Kongre partinin gelişme süreçlerine ilişkin toplu bir değerlendirme yapmış, bu çerçevede önümüzdeki dönemde yüklenilmesi gereken temel zayıflık alanları net bir biçimde ortaya koymuştur.

Yaratıcı ve etkin bir sınıf-kitle çalışması üzerinden "darlığı kırmak" sorunu, kongrenin en temel belirlemelerinden biri, hatta birincisidir. Bu sorun hem "yeni tarihsel dönem" in ihtiyaçları, hem de partinin gelişme süreçleri açısından apayrı bir önem kazanmış bulunmaktadır.

tümü de bu aynı hedefe dönüktür.

Partinin yaşadığı "darlığı kırma"nın ancak verimli, yaratıcı, inisiyatifli, sistemli ve hedefli bir sınıf-kitle çalışmasıyla başarılabilirliği konusunda elbette saflarımızla yeterli bir açıklık vardır. Sınıf çalışmasının sorunları son yıllarda MK toplantılarında, parti kongrelerinde ve parti okullarında tartışılan en temel gündemlerden biridir. Sorun her vesileyle çok yönlü olarak ele alınmakta, zaafılar ve zayıflıklar açıklıkla tanımlanmaktadır. Fakat pratikteki tüm çabalara ve zorlamalara rağmen partinin dayanmış bulunduğu eşik bir türlü aşılamamaktadır.

Kuşkusuz hep ileriye doğru bir mesafe alınmış, deneyim ve birikim planında anlamlı bir gelişme yaşanmıştır. Fakat tanımlanan hedefler üzerinden bunun yetersizliği ortadadır. Bu "yetersizlik" gelinen yerde partiyi fazlasıyla zorlamakta, aşılamadığı koşullarda gelişme süreçlerini zaafa uğratma tehlikesi ile yüzyüze bırakmaktadır.

Köklü bir değişim ihtiyacı

üzerinden hareket edeceklerdir.

Fakat parti özellikle son yıllarda hem sınıf-kitle çalışmasının sorunlarını mevcut deneyimler üzerinden ayrıntılara inen tartışmalarla ele almakta, hem de beraberinde bir dizi soruna müdahale etmeye çalışmaktadır. Geline yerde ise öncelikli yüklenme alanını, sonuç alıcı bir sınıf-kitle çalışması üzerinden yaşanan darlığı kırmak, bunu sağlayabilecek bir siyasal çalışmayı hayata geçirebilmek olarak tanımlamaktadır. Zira, başarılı bir sınıf-kitle çalışmasını hayata geçirmede kuşkusuz büyük bir önem taşıyan bir dizi sorun alanında da, ancak başarılı bir sınıf-kitle çalışması pratiğinde alınacak mesafe üzerinden çözüm üretilebilir.

Dün, devrimci örgütü güçlendirme sorunu, kadro sorunu, bu çerçevede ideolojik eğitim ve donanım sorunu, politik önderliğe dayalı çalışma tarzı sorunu, yerel önderlikler sorunu vb. üzerinden yaşanan yoğunlaşma ve müdahaleler, tam da bu alana etkili bir yüklenmeyi başarabilmek içindi. Elbette müdahalenin konusu olan bu sorun alanlarında dünden bugüne köklü bir değişim yaşanmış ve bunlar geride kalmış değildir. Fakat bu sorunlarda bir kavrayış açıklığı yaratılmış, bunun üzerinden mesafe almayı sağlayacak bir yönelim içine girilmiştir. Önemli olan da budur. Zira tüm bu sorunların çözümünü kolaylaştıracak olan, etkili bir siyasal faaliyettir, etkin bir sınıf ve kitle çalışması pratiğidir.

Buradaki karşılıklı diyalektik ilişkinin bilince çıkartılması, sorunların gerçek kapsamıyla kavranması önemlidir. Tabloyu bütünselliği üzerinden ele alamayan bir bakışla, sorunlara başarılı ve çözücü müdahaleler mümkün değildir.

Çalışma tarzımıza köklü bir müdahale ihtiyacı!

Sınıf-kitle çalışmasında mesafe almakta yaşadığımız zorlanmanın gerisinde çalışma tarzımız yatmaktadır ve bu tespit yeni de değildir. Fakat partinin tüm müdahale çabalarına karşın bu doğrultuda atılan adımlar hala da sınırlıdır. Yıllar içinde oluşmuş bulunan tarzımız hedeflenen gelişme çizgisinin yakalanmasını zora sokmaktadır. Faaliyetin örgütlenmesinde kullanılan araç ve yöntemlerin nispi zenginliğine rağmen rutinleşmiş faaliyet ve müdahale pratiği esası yönünden hala da aşılmış değildir.

Kuşkusuz, özellikle pratikte sınıf-kitle çalışmasına yüklenilmekte, eski tarzı aşmayı hedefleyen bir çaba sergilenmektedir. Ancak onu her açıdan ve köklü bir biçimde nasıl aşabileceğimiz üzerinde yeterli bir yoğunlaşma henüz yoktur. Bu mevcut pratiğimizin enine boyuna irdelenmesini, sürecin pratikteki seyrinin dikkatle izlenmesini, döne döne tartışmalara, değerlendirmelere, eleştirilere konu edilmesini gerektirir. Bunu da en iyi çalışmanın başındaki yönetici kadrolar yapabilir. Oysa bunun pek de

yapılmadığını, sürecin pratik seyrinin verimli ve yol açıcı değerlendirmelere konu edilmediğini biliyoruz. Bu önemle ve öncelikle ele alınması gereken bir zaafiyettir.

Kendi içinde rutinleşen bir tarzın sorunlarıyla değil, bizzat bu tarzın kendisiyle uğraşmak, bunu aşmamızı sağlayacak bir düşünsel çaba ve pratik yönelim içine girmek zorundayız. Tarzımızda köklü bir yenilenmeyi başarmakta zorlandığımız ölçüde, pratikte bugüne kadar yaptığımız daha çok mevcut tarzın sorunlarıyla uğraşmak olmuştur. Sınıf hareketine nasıl bir müdahale, bu çerçevede nasıl bir tarz izlememiz gerektiğinin genel çerçevesini doğru tanımlasak da, sorunun pratik çözümünde yaşadığımız zorlanmalar buna yol açmıştır.

Bir sorunun çözümü doğrultusunda mesafe alabilmek ancak o sorunun gerçek kapsamının bilince çıkarılmasıyla, böylece asıl yüklenilmesi gerekenin ne olduğunun anlaşılabilmesiyle mümkündür. Bu açıdan bakıldığında, öncelikli sorunumuz, sınıf-kitle çalışmasındaki sorunların kaynağında çalışma tarzımızın yattığını saptamanın ötesine geçmekte zorlanmak, bu tarzı nasıl aşabileceğimizin sorunları üzerine yeterince yoğunlaşamamaktır. Bugün yayınlarımızda bu konuda canlı ve işlevsel tartışmaların yapılamıyor olmasının gerisinde de bu vardır.

Artık, tarzımız şöyle olmalıdır demek yerine, son yıllarda döne döne tartıştığımız ve az-çok da bir açıklığa ulaştığımız doğru tarzı neden hayata geçiremediğimize ve bunu başarmanın yolunun nereden geçtiğine odaklanmak durumundayız.

Kısacası sorun, çalışma tarzımızı değiştirmemizi zora sokan zaaf ve zayıflıkların nasıl aşılabileceği, buna ilişkin dönüştürücü bir müdahale sorunudur. Zira aslolan saptamak, yorumlamak, tahlil etmek değil, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

fakat pratikte değiştirip dönüştürmektir. Dolayısıyla da bunun sorunları ile uğraşabilmektir. Elbette mevcut pratiğimiz, somut deneyimlerimiz üzerinden, sürecimizin somut seyri üzerinden, ayrıntı gibi görünse de gerçekte fazlasıyla önem taşıyan sorunlar üzerinden...

Bugün öncelikle yönelinmesi gereken sorun alanı budur!

Sorunun çözümü hayatın içindedir!

Sorunun çözümünde özellikle çalışmayı pratikte örgütleyen önderlik kadrolarına büyük bir sorumluluk düşmektedir. Sorunun çözümü hayatın içindedir vurgusu bunu anlatmaktadır. Zira çözüm yolu çalışma tarzına ilişkin genel ve soyut tanımlamalar üzerinden açılmaz. Çalışmaya pratikte yön veren önderlik kadroları, neden mesafe alamıyoruz, nerede zorlanıyor ya da tıkanıyoruz, bu nereden kaynaklanıyor, bunu nasıl aşabiliriz vb. türden soruların yanıtlarını bulmaya çalışmak, mevcut siyasal çalışmamızı bu gözle sürekli olarak izlemek, incelemek, irdellemek durumundadırlar. Bu yapılırken de, sorunları salt verili öznel yetersizliklerimiz üzerinden açıklama çabasından özenle uzak durulmalıdır. Önemli olan, bu türden yetersizlikleri aşmayı da kolaylaştıracak asıl sorun alanlarını ortaya çıkarabilmek, dolayısıyla çözüm yollarını bulabilmektir.

Sınıf-kitle çalışmasında doğru bir tarzın geliştirilip oturtulabilmesi, mevcut pratiğimizin döne döne irdelenip eleştirilmesini, bundan gerekli sonuçlar çıkartılabilmesini ve bunun özellikle de yayın organları üzerinden sürekli ve sistemli biçimde müdahalelere konu edilmesini gerektirmektedir. Merkezi ve yerel planda politik önderlik sorumluluğunun önemine ilişkin tüm tartışma ve değerlendirmelere rağmen bu

alandaki zaafiyet halen de sürmektedir. Bu zaafiyet, çalışma tarzında köklü bir değişim yoluna henüz girilemediğinin de göstergelerinden biridir. Gerek örgüt raporları gerekse merkezi yayınlarımız, yeni dönemde sınıf-kitle çalışması pratiğimizde nasıl bir değişimin yaşandığını ne yazık ki yansıtamamaktadır.

Somut pratiğimiz üzerinden sorunlarımızı aşmayı zorlaştıran zayıflık alanlarının saptanması, bunlara genel planda müdahaleyi de kolaylaştıracaktır. Zira sorunlar her bir yerellik üzerinden bazı özgünlükler taşısa da, temelinde benzer zaafılar ve zayıflıklar yatmaktadır.

Sınıf-kitle çalışmasında öne çıkan sorunlar

Kampanyalar üzerinden siyasal yoğunlaşma sorunu:

Sınıf-kitle çalışmasında en temel, dolayısıyla en öncelikli sorun alanı, direnişlere müdahaleler ile kampanyalara endekli ve materyal kullanımının belli bir ağırlık taşıdığı siyasal faaliyet tarzının ötesine geçmekte yaşanan zorlanmadır. Bunu şöyle de ifade edebiliriz: Belirlenmiş alanlar/hedeflerde derinleşen ve yoğunlaşan, sürecin öne çıkardığı gündemler üzerinden gündelik olarak kendini üretebilen bir devrimci siyasal faaliyetin örgütlenmesinde yaşanan zorlanma, sonuçta kampanyalara dayalı bir pratiğe eğilimi beslemektedir. Kampanyalar üzerinden bir siyasal yoğunlaşma yaşansa da, sonuçta bu, belli araç ve yöntemlere dayalı bir propaganda-ajitasyon çalışması üzerinden rutinleşen/kendini tekrar eden bir siyasal çalışma pratiğinden öteye gidememektedir.

Uzun bir dönemdir tartışıp eleştirdiğimiz bu sorunun üzerine gitmeye çalışıyoruz ve kuşkusuz giderek belli bir mesafe de alıyoruz. Son dönemde gerçekleştirdiğimiz kitlesel etkinlikler, çalışmada daha çok propaganda materyallerinin kullanımının öne çıktığı tekyanlılığın belli bakımlardan kırılmakta olduğunu gösteriyor. Bunu, kitlelerle yüzyüze gelen ısrarlı bir faaliyetin sonuçlarının alınması olarak görmek gerekir.

Fakat bu, verimli ve belli hedefler üzerinden sonuç almaya kilitlenen bir sınıf-kitle çalışması yürütmeye yaşadığımız zayıflığın artık geride kalmakta olduğu anlamına gelmiyor henüz. Halihazırda, önemli olan pratikte böyle bir yönelimin içine girilmiş olmasıdır, sonuçlarının alınması zaman meselesidir diyebilecek durumda değiliz. Biz geçmiş yıllarda da yoğun yüklenmelerle kitlesel etkinlikler gerçekleştirmeyi başarabildik. Ancak, kurultay, sempozyum vb. üzerinden örgütlenen bu faaliyetlerin, harcanan zaman, emek ve çabayla kıyaslandığında, maddi-örgütsel kazanımları son derece sınırlı olmuş, hedef çalışma alanları üzerinden siyasal çalışmamızı ve örgütlülüğümüzü güçlendiren çok az sonuç yaratabilmiştir. Bu, yıllardır bir türlü aşamadığımız, bizi “darlık” sorunu ile yüzyüze bırakan temel önemde

bir zaafiyet alanı olarak süregelmiştir.

Sınıf hareketi açısından önem taşıyan gündemleri öne çıkaran kampanyalar üzerinden yoğunlaşmış bir politik çalışma yürütmek kuşkusuz bir ihtiyaçtır. Kampanyalar, kitlesel etkinlikler, seçim dönemi faaliyetleri, kurultay, sempozyum vb. türden çalışmalar, parti güçlerinin etkin bir biçimde harekete geçirilmesini, yoğunlaşmış bir siyasal faaliyetin örgütlenmesini kolaylaştırmaktadır. Bu açıdan, kendi içindeki eksiklik ve zayıflıkları ne olursa olsun, belli bir başarının da sahibiyiz.

Fakat kendi başına bu tür bir yüklenmenin verimli ve sonuç alıcı bir sınıf-kitle çalışması anlamına gelmediğinin altını, bizzat özdeneyimlerimiz üzerinden, bir kez daha çizmeliyiz. Dahası bu tür bir faaliyet yoğunlaşması sınıf çalışmasında hedeflediğimiz tarzı oturtmayı zora sokmakta, zira bunun kendisi başlı başına bir tarza dönüşmektedir.

Devrimci bir parti gelişmelerin öne çıkardığı gündemler üzerinden devrimci siyasal faaliyetini hedeflediği alanlar/fabrikalar üzerinden gündelik olarak örgütleyebilmek durumundadır. Fakat bu, belli bir gündem üzerinden kimi zaman birkaç aya yayılan kampanyalardan tümüyle farklı bir çalışma tarzı demektir. Halihazırdaki biçimiyle kampanyalar, buna hizmet etmek bir yana, çoğu durumda bu tarzın oluşmasını ve oturmasını zora sokmakta, hatta hatta boşa çıkarmaktadır. Kampanyalar döneminde, toplumda öne çıkan gündemler kampanya gündemine paralel bir yüklenmenin konusu olamadığı ölçüde, ya zayıf bir propaganda faaliyeti üzerinden ele alınmakta ya da çoğu durumda tümünden atlanabilmektedir.

Daha da önemli olan ise, kampanya gündemi üzerinden yoğunlaşmanın, hedef alanlara/fabrikalara dönük faaliyeti güçlendirmesi gerekirken, tersine bunda zayıflamaya yol açmasıdır. Oysa kampanyalar yerel faaliyetin hedeflerine uygun bir yoğunlaşmayı ve derinleşmeyi sağlayabilmek durumundadır. Böyle olabildikleri bir durumda işlevsel olurlar ve amaca hizmet ederler. Tüm örgüt raporlarında işaret edilen bu zayıflık, kampanyaların örgütleniş tarzının somut pratiğimiz üzerinden irdelenmesinin önemini ortaya koymaktadır.

Sınıf-kitle çalışmasında, belli bir yoğunlaşmayla yürütülen kampanyalara paralel olarak, dönemin öne çıkardığı gündemleri atlamayan gündelik bir siyasal faaliyet, elbette öncelikle hedef alanlarımız üzerinden örgütlenebilmek durumundadır. Kampanya ile hedeflenen sınıf çalışmasını güçlendirmek olduğuna göre, buna hizmet edecek her yeni gündem önemlidir, dahası bu kampanya gündeminin önüne bile geçebilir. Böyle bir durumda, öne çıkan gündem, kampanya ile bağı kurularak ya da paralel bir tarzda, etkili bir faaliyetin konusu olabilmelidir. Dolayısıyla sorun kampanyaların bir yana bırakılması değil, nasıl ele alınması ve örgütlenmesi gerektiğidir.

Bugüne kadar kampanya faaliyeti çerçevesinde

karşımıza çıkan en önemli sorun, afiş, bildiri, anket, stand vb. araçların “yaygın” kullanımının belirgin bir ağırlık taşıyabilmesi olmuştur. Güçlerimizin sınırlılığı, ileri kadrolarımızın bu işleri üstlenmesine yol açmakta, bu pratik yükler de hedefler üzerinden derinleşen bir çalışmayı zora sokmaktadır.

Değişik araç ve yöntemleri kullanıyor olmanın başarılı ve etkili bir sınıf-kitle çalışması anlamına gelmediğini de en iyi kampanya pratiklerimiz ortaya koymaktadır. Nispeten zengin araç ve yöntemler üzerinden yürütülen faaliyetlerin sonuçlarına baktığımızda, genelde politik etkimizi yaymanın ötesinde, işçi ve emekçi kitlelerle anlamlı bağların kurulabildiği bir sonucu üretememesi, en temel zayıflık alanıdır. Güçlerimizin sınırlılığı koşullarında, olabildiğince zengin değil, en işlevsel araç ve yöntemler üzerinden kitlelere gitmek, onları hedeflerimize uygun bir tarzda kullanmayı başarabilmek durumundayız. Pratiğimiz üzerinden ele alınıp sorgulanması gereken önemli sorunlardan biri de budur.

Fabrika zeminli çalışmanın sorunları:

Parti özellikle son yıllarda hedef sektörler/fabrikalar üzerinden derinleşen bir çalışmaya özel bir tarzda çubuk bükmetedir. Yerel örgütlerimiz saptadıkları fabrikalar üzerinden böyle bir çalışmayı örgütleme çabası içindedir ve belli adımlar da atılmaktadır.

Ancak aşmakta zorlandığımız tarz, kendini fabrikalar üzerinden de üretmektedir. Eğer sendikal örgütlenme, işten atılma, toplu sözleşme, zamlar vb. türden hareketli süreçler sözkonusuysa müdahalede bir canlanma yaşanmakta, bu süreçler geride kaldıktan sonra ise önemli ölçüde rutin tarza dönüşmektedir. Zaman zaman hedef fabrikalara dönük özgün bildiri ya da bülten pratikleri olsa da, bu da sistemli olmaktan uzaktır. Eğer sendikalaşma çabası ya da işten atılma nedeniyle bir direnişin örgütlenmesi sözkonusu ise, etkin bir müdahalede zorlanma yaşanmamakta, güçlü refleksler sergilenebilmektedir. Ancak, hedeflenen fabrikalar olmasa da, bu tür direnişlere benzer müdahaleler yapılabilmektedir. Dolayısıyla, fabrika çalışmasında derinleşmenin bu olmadığı açıktır. Dahası, sistemli bir çalışmaya, dolayısıyla bir ön hazırlığa dayanmayan, bütünsel bir müdahalenin bir parçası olmayan bu tür pratikler, henüz yeni yeni güç ve olanak yaratmaya başladığımız fabrikalardan sökülüp atılmamıza yol açabilmektedir.

Derinleşmeyi hedefleyen bir çalışma, fabrika örgülünde belirlenecek politikalar temelinde soluklu ve uzun erimli olarak örgütlenebilmek durumundadır. Sürekli ve sistemli bir devrimci kuşatıcı yoğunlaşma olmadan, kendini gündelik olarak üreten bir siyasal faaliyet örgütlenemedi, bugünün koşullarında mesafe almak mümkün değildir.

Gündelik faaliyetin sorunları:

Hedefimiz her yolla işçi sınıfının devrimci bilincini ve eylemini geliştirmek olduğuna göre, buna dayanak olabilecek her türlü ekonomik sorunun hareket noktası olması, siyasal çalışmanın doğası gereğidir. Fakat bizim için aslolan, sınıfın bu çerçevedeki sorunlarına kendi içinde çözüm üretmeye çalışmak değil, bu sorunların gerisindeki temel siyasi gerçekleri anlatmak, işçilerin bizzat mücadeleler içinde bunları görebilmelerini sağlamaktır. Dolayısıyla, devrimci siyasal faaliyet, ekonomik-sendikal mücadeleyi hiçbir biçimde küçümsememek, fakat aynı zamanda, sadece öne çıkan siyasal gündemler de değil, temel toplumsal ve siyasal sorunlar üzerinden de propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhire dayalı bir faaliyeti yürütebilmek durumundadır. İşçilerin fabrikalarında yaşadığı sorunlar ile temel toplumsal ve siyasal gerçekler arasındaki bağ başarıyla kurulamadığı, bu kendisini gündelik faaliyet üzerinden üretemediği koşullarda,

başarılı bir devrimci siyasal çalışmadan sözedilemez.

Dolayısıyla, siyasal gündemler ile fabrikanın özgün sorunlarının birleştirilmesi de kendi başına yeterli değildir. Temel sorun, toplumsal ve siyasal sorunlar, sınıfa yönelik genel saldırılar ile fabrikada yaşanan sorunlar arasındaki bağın nasıl ve nereden kurulacağıdır. Aynı baskı ve terörle yüzyüze kalmak, ezilmek, aşağılanmak vb. üzerinden yüzeysel bir propagandayla emekçilerin bilinçlerini geliştirmek mümkün değildir. Kapitalist düzen gerçeği, devlet gerçeği, sınıflar gerçeği vb., her gündelik sorun ve her politik gelişme üzerinden döne döne işlenerek, sıradan emekçinin bilincinde devrimci açıklıklar yaratmak gerekmektedir.

Bugün işçiler çekilmez hale gelen çalışma ve yaşam koşullarını düzeltme mücadelesine kendiliğinden yönelmekte, bu sayede düzen ve devlete ilişkin bazı gerçekleri daha yakından görme imkanı bulmaktadırlar. Bu tür mücadeleler bu düzenin neden aşılması gerektiğine ilişkin temel gerçekleri anlatabilmek için önemli bir olanaktır. Ancak sınıf hareketinin bir türlü ileri bir mecraya akamaması, yerel direnişlerin bunun yolunu açmaya yetmemesi, bizim üzerimizde de etkili olmakta, bu olanakları etkin bir biçimde değerlendirmeyi zora sokmaktadır. Deyim uygunsa, sınıf hareketinin geriliği bizi de geriye çekmekte, perspektif planında sahip olduğumuz tüm açıklıklara rağmen, politik propaganda ve ajitasyonumuzun içeriğini zayıflatan bir rol oynayabilmektedir.

Genel planda devrim ve sosyalizmin propagandasını yapmak, buna ilişkin şiarlarımızı açıklıkla formüle etmek ve yaymak doğrultusunda bir zaafiyeti elbette taşımıyoruz. Ancak gündelik faaliyetimizi örgütlerken, bunu aynı başarıyla yaptığımızı söyleyebilecek durumda değiliz. Karşı karşıya kaldığı saldırılar ya da politik sorunlar üzerinden bildirilerimizle, bültenlerimizle işçilere seslenirken bu zaafiyet kendini dışa vurmakta, sınıfa bilinç planındaki müdahalemiz düzenin ürettiği kötülüklerin teşhirinin ötesine çok az geçebilmektedir. Geçen yıl çıkardığımız mahalli bültenler, bildirilerimiz bu gözle incelendiğinde, işaret edilen sorun çok daha kolay anlaşılacaktır.

Direnişlere müdahale pratiğimiz:

Özellikle son yıllarda direnişlere önderlik etme, onları politik zemine taşıma ve propagandasını güçlü bir biçimde yapma planında anlamlı bir pratik sergiledik. Sınıfa dönük çalışmamız sayesinde bu direnişlerle bir biçimde bağ kurmada ve müdahalede zorlanmıyoruz. Bir ön çalışma sürecinden yoksun olmamıza rağmen bu imkanları değerlendirmeyi başarabiliyoruz. Fakat genelde bu direnişler hedefli, kararlı ve soluklu bir sınıf çalışmasının ürünü değil. Dolayısıyla, sınıf çalışmasında aldığımız mesafe üzerinden sınıfa eylemli önderlik aşamasına geldiğimiz anlamına gelmiyor.

Öte yandan, önderlik ettiğimiz direnişleri genelde sınıf hareketinin sorunlarına ilişkin etkili bir kampanyaya çevirmede yeterince başarılı değiliz. Direnişe kaynaklık eden sorun taşeronlaştırma, sendikal hakkın gaspedilmesi ya da sendikal bürokrasiye karşı sendikal demokrasi sorunu olabiliyor. Dolayısıyla, her bir direnişin politik özünü soyutlayıp bunu genelleştirmeyi, bir kampanyanın konusu haline getirmeyi başarabilmek durumundayız.

Eylemli süreçleri örgütlemek:

Denilebilir ki, darlığı kırmayı başarabilmemiz için yüklenilmesi gereken en kritik halka budur. Kapsamlı olarak ele alınması gereken temel önemde bir zayıflık alanı olduğu için, burada sorunun kendisine işaret etmekle yetineceğiz.

Etkili bir propaganda-ajitasyon faaliyeti önemli olmakla birlikte, işçi ve emekçilerin bilincini salt

propaganda araçları üzerinden geliştirmek mümkün değildir. Emekçilerin gerçek eğitimi kitle mücadeleleri/eylemsel süreçler üzerinden sağlanabileceği, tam da böyle süreçler sayesinde devrimci propagandaya daha açık hale gelecekleri için, propaganda-ajitasyon çalışması mutlaka eylemli süreçleri geliştirme amacına bağlanabilmelidir. Dolayısıyla, önümüzdeki dönemde, işçi ve emekçileri harekete geçiren, eyleme yönelten, eylemlilik içinde güç toplamayı sağlayan bir çalışma tarzını geliştirmenin sorunlarına yoğunlaşmak durumundayız.

Eylemli süreçler örgütlenmeden mevcut darlığın kırılmayacağına önemle işaret eden *IV. Kongre Açılış Konuşması*, bu konuda partiyi bekleyen görevleri yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır:

“Devrimci parti bir propaganda örgütü değil fakat devrimci bir eylem örgütüdür. Faaliyetini ele alırken, kitleleri nasıl hareketlendirebileceği, nasıl eyleme çekebileceği, eyleme geçen kitlelere nasıl önderlik edebileceği onun için her zaman temel bir kaygıdır. Parti organları artık kitlelere şu veya bu propaganda-ajitasyon materyalini nasıl ulaştıracağından çok, şurada ya da burada, fabrikada ya da bir sanayi havzasında kitleleri nasıl harekete geçirebileceğini, direnişe sürükleyebileceğini, protesto eylemine taşıyabileceğini, gösteriye çekebileceğini düşünmelidir, bunun üzerine yoğunlaşmalıdır. Ufkunu böyle oluşturmali, planlarını buna göre yapmalı, pratiğine böyle bakmalı, yetersizliğini buradan görmelidir. Yeni dönem parti için kitle eylemlerine önderlik, kitlelere eylem içinde önderlik dönemi olabilmelidir. Kitlelerle güçlü bağlar kurmak, kitlelere güven vermek, onların diri kesimlerini örgütlü saflara kazanmak ve nihayet güç olmak, dolayısıyla politik bir güç odağı olarak öne çıkmak da ancak ve yalnızca bununla olanaklıdır.”

Yerel önderlik sorumluluğu

Partinin bugünkü gelişmişlik düzeyinde, yani mevcut darlığı koşullarında, sınıf-kitle çalışmasının örgütlenmesinde birinci derecede sorumluluk üstlenmesi gerekenler, yerel faaliyet alanının başındaki önderlik kadrolarıdır. Politik önderlik sorumluluğu, açıktır ki, yerel önderlik kadrolarının sınıftan/sınıf çalışmasından kopmaları anlamına gelmemektedir. Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı sorunu ele alınırken, örgütü kendi içinde yönetmek değil, sınıf hareketine önderlik pratiğine yöneltebilmek gerektiğine işaret edilmiş, bu alandaki zayıflık eleştirilmiştir. Yarın alacağımız mesafe ölçüsünde kuşkusuz durum daha farklı olacaktır, fakat bugün, alttaki kadrolara organ toplantıları üzerinden perspektif vermek, eğitmek ve yürütülen faaliyeti denetlemek üzerinden bunun başarılamadığı görülmektedir. Dolayısıyla, en deneyimli ve birikimli güçlerimiz olan yerel önderlik kadrolarımız, başarılı bir sınıf-kitle çalışması örülmesinin sorumluluğunu pratikte bizzat üstlenmek durumundadırlar.

Yerel önderlik kadrolarının sınıf çalışmasından kopmamaları, kuşkusuz çalışmanın dar pratik alanına ilişkin yüklerini üstlenmek değil fakat çalışmanın adım adım örülmesinin tüm sorumluluğunu taşımak, çalışmanın sorunlarına ayrıntıları üzerinden hakim olabilmek, sürekli bir denetimle faaliyete yön vermenin yanı sıra gerektiğinde çalışmanın bizzat içinde yer alarak pratikte yönlendirmek vb., vb., anlamına gelmektedir. Nitekim, çalışma alanlarında altta bir takım komiteler kurarak sorumluluk alanları tanımlamak ve sonra da organ toplantıları üzerinden onlara perspektif vermek ve denetlemekle bu sorunu aşamayacağımız mevcut pratiğimiz üzerinden görülerek müdahale edilmiştir.

Örneğin, öne çıkan işçilerle bizzat ilgilenmek, onların politik eğitimini üstlenmek vb. türden bir pratik için bir örnek. “Politik önderlik sorunu”nun

gerekleriyle çelişmek bir yana, tersine, özellikle bugün için temel önemde bir ihtiyaçtır. Bugüne kadar öne çıkan ya da bu potansiyeli taşıyan işçilerle gereğince ilgilenilemediği için de, mevcut darlığımızı aşmakta zorlanıyoruz. Alttaki kadroların yetersizliği etkin bir sınıf-kitle çalışmasını örgütlemeyi zora soktuğu ölçüde, yerel önderlik kadrolarının bu vb. daha özel sorumluluklar üstlenmeleri, faaliyetteki tikanıklığı aşmayı kolaylaştıracaktır.

Köklü bir zihniyet değişimi!

Saflarımızda elbette sorunların üzerine gitme ve yüklenme çabası, bununla birlikte alınan bir mesafe var. Fakat bu hala da alışılmış tarzın sorunlarının üzerine gitmenin ötesine geçemiyor, henüz çalışma tarzının köklü değişimi çerçevesinde kararlı bir yönelim anlamına gelmiyor.

Çalışma tarzında köklü bir değişime yönelebilmek, yıllar içinde oluşan alışkanlıkları, ölçüleri ve kalıpları geride bırakabilmek öncelikle zihniyet değişimini gerektiriyor. Zira, sorunlar üzerine yoğunlaşma ve güçlü bir iradi yüklenme ancak köklü bir zihniyet değişimi üzerinden mümkündür.

Bu çerçevede saflarımızda yer yer kendini gösterebilen bazı zayıflıklara işaret etmek istiyoruz.

İçinden geçilen dönem, sınıf hareketinin verili durumu vb. üzerinden nesnel güçlülere ilişkin değerlendirmelerimiz, bir rehavete ve süreci kendiliğinden gelişmenin akışına bırakan bir ruh haline yol açabilmektedir. Sınıf çalışmasında sabırlı ve soluklu davranmak gerektiğine ilişkin vurgular, zaaf ve zayıflıklarımızın üzerine gidilmesini güçleştiren bir rol oynayabilmektedir. Zayıflıklar partinin olağan gelişme süreci içerisinde aşılabilecek sorunlar kapsamında görüldüğü ölçüde, sıçramalı gelişme ihtiyacına yanıt verebilecek bir yenilenme yaşanmamaktadır.

Bir diğer etken ise, partinin sahip olduğu birikim ve üstünlük alanlarıdır. Partinin hem bakış hem de pratik yönelim planındaki üstünlüğüne rağmen neden sınıf-kitle çalışmasında başarısız kaldığımız saflarımızda elbette tartışılmakta, fakat ihtiyaçlara yanıt veren bir sorgulamanın konusu haline getirilememektedir. Partinin sahip olduğu üstünlükler, zamana gereğinden fazla güvenmeye, zamanı geldiğinde harcanan emeğin sonuçlarını üreteceği düşüncesiyle hareket etmeye yol açabilmektedir.

Ne yapıp edip hedefler üzerinden sonuç almaya kilitlenen, bunun sorunlarına yoğunlaşan değil daha çok emek harcamaya dayanan pratiğimiz de işimizi zora sokan bir başka sorun alanıdır. Pratik faaliyette yoğunlaşmak, yoğun emek harcıyor olmak, partinin üstünlükleriyle de birleşince, manevi bir rahatlama duygusu yaratabilmektedir.

Tüm bunların sonucu mevcut gidişatın giderek kanıksanması olmaktadır. Soruna ilişkin canlı tartışmaların yapılamaması bunun somut göstergelerinden biridir.

Saflarımızda şu ya da bu ölçüde etkili olabilen bu ruh hali, yaklaşım ve davranış tarzı kesin bir biçimde aşılmak durumundadır. Çünkü bugün tartışılan bir partinin olağan gelişme süreçlerinin sorunları değildir. Bu sorunun üzerine kararlılıkla gitmek, sonuç alıcı müdahalelerle partinin ileriye sıçramasına ayakbağı olan engelleri bir bir aşmak durumundayız.

Partinin 25 yıllık birikimi, üstünlükleri ve kazanımları üzerinden yaşanan zorlanmaları aşmanın imkanlarına fazlasıyla sahibiz. Bu ise sorunların gerçek kapsamıyla bilince çıkarılabilmesi, güçlü bir iradi yüklenmenin konusu olabilmesi, “gerçek bir sınıf partisi olmanın bilinci, özgüveni ve iddiası ile sınıf kitleleriyle etkin bir birleşme çabası içine” girilebilmesiyle başarılabilir.

EKİM / Sayı: 287 / Şubat 2013

www.tkip.org

Devrimci Kadın Kurultayı'nın ardından...

Kurultay: Kadının kurtuluş mücadelesinin devrimci kürsüsü!

Devrimci Kadın Kurultayı, sol hareket ve ilerici güçlerin kadın sorunu konusunda yaşadığı savrulmanın derinleşmesi nedeniyle, kadın sorununu ve kadının kurtuluş mücadelesini Marksizm'in ışığında ele alma ihtiyacının ürünü olarak gündeme geldi. Haftalarca süren hazırlıkların ardından 10 Şubat günü başarıyla gerçekleştirildi.

Uzun bir dönemdir kadın sorununun tarihsel ve sınıfsal özü karartılarak cinsiyet eşitsizliğine indirgenmesiyle yaratılan bilinç bulanıklığı giderek daha da derinleşmektedir. Reformistlerin egemen olduğu sendika, kitle örgütü vb.'de kadınların örgütlenmesi adına emekçilerin birleşik mücadelesi zedelenip tahrip edilmektedir. 8 Martlar'ın sınıfsal ve tarihsel özüne uygun olarak kutlanması amacıyla dokuz yıl önce yaşanan ayrışmada tutum alan kimilerinin de reformist saflara yönelmesiyle, kadın sorunu çerçevesindeki ideolojik tahribat daha da artmaktadır. Geline yerde dünün devrimcileri de feminizmin etki alanında hareket etmekte, bunun taşıyıcısı olan reformistlerin peşinden sürüklenmektedir.

İşte bu tablodan yola çıkan Devrimci Kadın Kurultayı, kadın sorununun tarihsel-sınıfsal kökeni ile kadının kurtuluşu mücadelesini Marksizm'in ilkeleri ışığında ele alarak, komünistlerin soruna bakışını tok bir şekilde ortaya koymayı hedeflemiştir. Aynı zamanda kadın sorunu üzerinden ideolojik donanımın güçlendirilmesi, ilerici-öncü emekçi kadınların devrimci mücadele saflarına çekilmesi ve 8 Mart'ın sınıfsal ve tarihsel özüne uygun olarak kutlanması çabasının güçlendirilmesi bakışı ile hareket edilmiştir.

Devrimci Kadın Kurultayı, tek güne sıkışan bir etkinlik olarak değil bir süreç olarak ele alınmış, canlı bir hazırlık çalışması ve politik faaliyet yürütülmüştür. Sınıf devrimcilerinin kadın sorununa yönelik devrimci bakış açısı, çalışma alanlarında seminerler ve tartışma toplantıları ile işlenmiştir. Kurultay tebliğlerinin hazırlanması da önemli ölçüde seminer ve tartışmalar üzerinden gerçekleşmiştir.

Devrimci Kadın Kurultayı temelde kadın sorununda devrimci bakış açısının ortaya konulacağı bir etkinlik olarak planlansa da, kurultay hazırlık sürecinde kadınların öne çıkan güncel sorunlarını (şiddet, emperyalist savaş hazırlığı vb.) kadınların gerçek kurtuluşu eksenine bağlayan çalışmalar yürütülmüş, aynı zamanda eylemli süreçler örgütlenmiştir. Çalışma alanlarında kurultayın politik içeriğinin tanıtılması amacıyla gerçekleştirilen ev toplantıları, ziyaretler, paneller vb. etkinlikleri, aynı zamanda kadınların güncel planda yaşadıkları sorunların tartışıldığı zeminler olmuştur. Ancak emekçi kadınların devrimci mücadele saflarına katılması hedefiyle yürütülen çalışmaların faaliyet alanları açısından parçalı ve yer yer inişli-çıkışlı bir seyir izlediği ifade edilmelidir.

Kurultay çalışmasının bir diğer başlığını ise, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü hazırlığı oluşturunuyordu. 8 Mart'ta alınan tutumların kadın sorununa bakışın dolaysız bir yansıması olduğu düşünüldüğünde, Devrimci Kadın Kurultayı sürecinin, 8 Mart'ın sınıfsal ve tarihsel önemine uygun bir tazda örgütlenmesi, bu

çerçevede devrimci temelde taraflaştırma çabası önem taşıyordu. Ancak kurultay iç gündemleri, ileri güçlere yönelik olarak 8 Mart'ın politik muhtevasına ilişkin tartışma ve taraflaştırma çabasını belli açılardan sınırlayabilmiştir.

Kurultayda tek renk kızıl!

Politik içeriği, teknik organizasyonu, katılımı ve coşkusu ile bir arada ele alındığında, hedefleriyle uyumlu ve başarılı bir kurultay etkinliğinin gerçekleştirildiği rahatlıkla ifade edilebilir.

Farklı illerin katılımı olmakla birlikte, ağırlıklı olarak İstanbul'dan yüzlerce işçi ve emekçinin katılımı ile gerçekleşen kurultay bileşeninin yarısını kadın emekçiler oluşturmuş ve etkinlik kadınların belirgin inisiyatifli ile gerçekleşmiştir.

Görsel planda kızılığın hakim olduğu kurultay elbette içeriği ile de "kızıl" rengini ortaya koymuştur. Kurultayın ilk bölümünde kadın sorunu, marksist bakış açısı ışığında hazırlanan beş ayrı tebliğde ele alınmıştır. "*Kadın sorununun tarihsel kökeni ve kadınların kurtuluşu*", "*Kadın sorununa yaklaşımlar*", "*Sosyalizm, kadının kurtuluşu ve tarihsel deneyimler*", "*Kadınların mücadelesi ve örgütlenme sorunu*" ve "*8 Mart'ın sınıfsal-tarihsel önemi ve 8 Mart tutumumuz*" başlıklı tebliğlerde kapsamlı bir şekilde kadın sorunu işlenmiştir.

Kurultayın ilk bölümünde kadın sorununun ideolojik-teorik çerçevesi ortaya konulurken, ikinci bölümde kadınların örgütlenmesi ve mücadelesinin sorunları ele alınmış, kadınların güncel sorunları ve istemleri, kadınların gerçek kurtuluşuyla bağı içinde işlenmiştir. "Günümüzde kadınların güncel sorunları" başlığını taşıyan sinevizyon gösteriminin ardından, kadına yönelik şiddetten emperyalist savaşa, Kürt kadınlarına yönelik ulusal baskı ve eşitsizlikten işçi kadınların sorunlarına, toplumsal mücadelenin farklı alanlarında (kamu emekçileri, mimar-mühendis vb.) yaşanan sorunlardan kadın ve erkek emekçilerin birlikte mücadelesinin sorunlarına kadar bir dizi başlık üzerinden konuşmalar yapılmıştır. Sorunların ortaya konulmasının ötesinde mücadele perspektifi çizilmiştir.

Dolayısıyla, Devrimci Kadın Kurultayı vesilesiyle bir kez daha, kadın sorununa devrimin ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ekseninden bakıldığı ortaya konulmuş, kadın sorunu çerçevesindeki ideolojik mücadele emekçi kadınların örgütlenmesi perspektifiyle ele alınmış, somut görevlere başarıyla işaret edilebilmiştir.

Devrimci Kadın Kurultayı'ndan devrimci 8 Mart'a!

Solda tasfiyeciliğin derinleştiği, politik iddiaların zayıfladığı, devrim ufkunun karardığı bir dönemde, Devrimci Kadın Kurultayı ile, kadın sorununda Marksizm'in ilkeleri ışığında şekillenen ve bugün komünist harekette temsil edilen devrimci yaklaşım tok bir şekilde ortaya konulmuştur.

Bugün kurultayın somut çağrısı, devrimci düşünceleri emekçi kadınlar içinde yaymak, onları devrimci mücadeleye çekmektir. İlerici güçler içinde reformist etkinin kırılmasının yolu da, emekçi kitleler içinde devrimci fikirlerin kök salmasından geçmektedir.

Önümüzdeki 8 Mart'a da kurultayın işaret ettiği görevler ışığında bakmak gerekmektedir. Birincisi, emekçi kitleleri, somutta da emekçi kadınları, günümüz toplumunda kadınların karşı karşıya kaldığı en önemli sorunlara (kadına yönelik şiddet, emperyalist savaş ve saldırganlık, baskı, ezilmişlik, gericiilik vb.) karşı mücadeleye çağırarak, ancak gerçek kurtuluşun tüm bunların kaynağı olan kapitalist sömürü düzeninin alaşağı edilmesinden geçtiğini ortaya koyan bir mücadele hattı izlemek, güncel görevlerimizin başında gelmektedir.

İkincisi, feminist-reformist anlayışın ilerici-sol güçler üzerindeki etkisini kırmak, 8 Mart'ın devrimci zeminlerde daha güçlü kutlanmasını sağlamak amacıyla etkin bir çaba göstermek gerekmektedir. 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özü her fırsatta ortaya konulmalı, reformizmin yarattığı tahribat teşhir edilmelidir.

Devrimci baharı kucaklayabilmek için devrimci bir iddiayla somut görevlere yüklenmeliyiz.

Devrimci Kadın Kurultayı tebliğleri-2

Kadın sorununa yaklaşımlar...

Devrimci Kadın Kurultayımızı, kadının kurtuluş mücadelesini ve kadının yaşadığı sorunların çözümünü Marksizm’in ışığında ortaya koymak, kadın sorununu cinsiyetçi temele indirgeyen reformist/feminist anlayışlara karşı devrimci sınıf alternatifini yükseltmek amacıyla gerçekleştiriyoruz.

Kadının kurtuluşu mücadelesini bir kurultayda tartışmayı zorunlu kılan, uzun bir dönemdir sol harekette kadın sorununda feminist çizginin belirgin bir ağırlık kazanmasıdır. Bu savrulma, devrim ve sosyalizm mücadelesinden uzaklaşmanın, kadın sorununa karşı alınan pratik tutuma yansımından başka bir şey değildir.

8 Mart kutlamalarında yaşanan ayrışmalarda belirgin bir hal alan bu çizgi, dünün devrimcilerinin, geline yerde burjuva bir akım olan feminizmin peşinde sürüklenmelerinin yolunu açmıştır. Bu vahim tablo, sınıf mücadelesini bölen ve parçalayan eğilimlere karşı her zeminde mücadelenin yükseltilmesini zorunlu kılıyor.

Her toplumsal soruna olduğu gibi, kadın sorununa bakış da sınıfsal bir nitelik taşır. Feminist hareketin tarihsel evrimine bakıldığında da bu gerçek net bir şekilde görülür.

18. yüzyılın ortalarında kadının hak eşitliği istemiyle ortaya çıkan, burjuva kadınlarının damgasını vurduğu kadın hareketi, “oy hakkı, mülkiyet hakkı, eğitim hakkı, siyaset hakkı”nı talep ediyor, burjuva kadının burjuva erkeğiyle eşitliğini istiyordu. Toplum ölçeğinde kadın haklarının insan haklarının bir parçası olması ve kadınların hak eşitliği taleplerinin (burjuva ve orta-burjuva kesimlerin talepleri olmakla birlikte) meşrulaştırılmasının ötesinde, burjuva kadın hareketinin kadınların hak kazanımlarına özel bir katkısı olmamıştır.

19. yüzyılın sonu, 20. yüzyılın başlarında, işçi sınıfı partilerinin yol göstericiliğinde, sınıf hareketinin bir parçası olan proleter kadın mücadelesi gelişmeye başlamış ve o günden bu güne önemli kazanımlar elde edilmiştir. Dolayısıyla, bugün kadınların sahip olduğu tüm temel demokratik ve sosyal haklar, tam da kurulu burjuva düzene karşı gelişen sosyal-siyasal mücadelelerde, önemli ölçüde işçi hareketi sayesinde ve işçi sınıfı partilerinin önderliğinde kazanılmıştır.

Feminizm burjuva bir akımdır

1960’lı yıllarda şekillenen feminizm ise, dönemin toplumsal hareketlilikleri ile bağlar kurmayı başarmıştır. Bu dönemde feministler, toplumsal cinsiyet rollerinin bütünüyle yıkılmasını ve tam bir eşitliği savunmuşlar. Dönemin toplumsal hareketlerine de yaslanarak, kürtaj hakkı, doğum kontrolü vb. alanlarda kazanımlar elde etmişlerdir. (Aynı dönemin sosyalist feministleri ise, bugünkülerden farklı olarak Marksizm ile bağ kuran daha özgün bir akımdı.)

Burada feminist hareketin tarihsel gelişim sürecini ayrıntılı olarak ele almak gerekmiyor. Vurgulamak istediğimiz birinci nokta, feminist hareketin sınıfsal karakteridir. Başlangıçta kadının hak eşitliği mücadelesi tümüyle burjuva kadınlara dayanmıştır. ‘60’lı yıllardaki kadın hareketi ise orta ve küçük burjuva kadınlarına dayanmakla birlikte, burjuva kadın hareketinin uzantısı olarak şekillenmiştir. Ufku burjuva sınırların ötesine geçememiş, sorun, düzen sınırları içinde kadının biçimsel hak eşitliği temelinde ele

alınmıştır.

Vurgulanması gereken ikinci nokta ise, kadınların en temel kazanımlarının işçi sınıfı ve onun partilerinin mücadeleleri sayesinde elde edilmiş olduğudur. ‘60’lardaki kısmi kazanımlar da, dönemin yükselen toplumsal hareketliliği ve onun devrimci dinamizminin etkisiyle sağlanabilmiştir.

Kadın sorununda feminizme savrulanlar, devrim iddialarını yitirenlerdir...

Türkiye’de ise süreç farklı gelişmiştir. 1980’deki 12 Eylül faşist darbesi Türkiye’de toplumsal hareketin gelişimi açısından önemli bir dönemeci ifade eder: Dünya ölçeğinde esen gerici, liberal dalga, Türkiye’de faşist darbenin yarattığı ağır baskı ve gerici, SSCB’nin çöküşü vb... Bu dönem kapitalizmin ebediliğinin kutsandığı, “sosyalizmin öldüğü” naralarının atıldığı, koyu gerici bir dönemi ifade eder. Türkiye’de feminizm, tam da bu gerici dalganın, solda yarattığı tasfiyeciliğin ve yenilginin ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Türkiye’de feminizm, tam da bu gerici dalga ile soldaki yenilgi ve tasfiyeciliğin ürünüdür. ‘80 darbesinin ardından, geçmişte kimi sol örgütlerin bünyesinde yer alan kadınların, kendilerinin deyimiyle “*sınıfsal, kimliksel farklılıklar parantez dışına atılarak, tek bir ortaklıkla (kadınlık)*” bir araya gelmesiyle ortaya çıkmıştır.

Dünyada da bu dönemde esen liberal gerici rüzgara paralel bir feminist hareket şekillenir. ‘60’lı yıllarda feministler toplumsal cinsiyet rollerinin yıkılmasını talep ederken, bu dönemin feministleri tarafından bu roller kabullenilir. Erkek kimliğinin eril bir iktidara sahip olmasından yola çıkılarak “ezen” olduğu ifade edilir ve kadın kimliğinin “ezme” misyonu olmadığı, yaşatılması gerektiği söylenir. Mücadelesi de öncelikli olarak bu “eril iktidara” yani erkeğe yönelir. Türkiye’de ‘80’lerde ortaya çıkan feministler de, kadın cinsinin ezilmişliği temelinde erkek egemenliğine karşı mücadeleyi esas alırlar.

Türkiye’de feminizm, sol harekette tasfiyeci savrulmanın derinleşmesiyle etki alanını genişletti. Halkçı küçük-burjuva devrimci akımların önemli bir bölümünün “reformizm”e evrimi, ‘90’ların ortalarından itibaren işçi hareketinin geri çekilişi ile birlikte hız kazandı. Bu gelişme giderek toplumsal mücadelenin çeşitli alanlarında sonuçlarını üretti. Bu alanlardan biri ise kadın sorunu ve mücadelesi oldu. Reformist sol akımlar feminist düşünce ile buluştular ve “sosyalist feminizm” adı altında gerçekte “burjuva feminizmi”ne yöneldiler.

Kürt hareketinin sistemle barışma çizgisine yerleşmesi ile bu tasfiyeci eğilim, bir-iki örnek dışında halkçı akımların tümünü girdabına almıştır. Reformizmin bayrağı altında toplananlar, hızlı bir biçimde feminist çizgi ile buluştular ve “sosyalist feminizm” söylemiyle, “sosyalizm” ile “burjuva feminizmi”ni birleştirme çabasına girdiler.

Burjuvazinin egemenliğine boyun eğenler, “erkek egemenliğine” karşı mücadele ile teselli bulmaya başladılar. “Emekçi kadın” mücadelesi, salt “kadın” mücadelesiyle, kızıl renk mor renkle yer değiştirdi. Dolayısıyla, bugün kadın sorununa yaklaşımdaki savrulmanın kaynağında, sol hareketin ağırlıklı bölünmüşlüğü, iktidar perspektifi, yitilmesi ve devrim

ufkunun kararması var. 8 Martlar’da yaşanan tablo, bu vahim savrulmanın yansımından ibarettir.

Sonuçta, kadın ve erkeğin ortak mücadelesini dışlayan bağımsız bir kadın hareketi, birleşik emekçi mücadelesini bölmeye ve kadın emekçilerin mücadelesini burjuva toplum sınırlarına hapsedmeye hizmet etmektedir. Böylece sadece kadın-erkek işçi ve emekçilerin ortak mücadelesini değil, aynı zamanda emekçi kadın mücadelesinin kendisini de sakatlayıp zayıflatan bir rol oynamaktadır.

Kadın sorununun tarihsel ve sınıfsal özünü yok sayan, kadının ezilmişliğinin nedenlerine ve kökenine bakma yeteneğinden yoksun olan feminizm, kadın sorununu, kadın-erkek eşitsizliğine indirgemekte, sorunun sınıfsal boyutunu inkar etmekte, kadın-erkek eşitliğini kapitalist düzen temeli üzerinde biçimsel hakların elde edilmesine indirgemektedir.

Sonuçta, sınıflar mücadelesinden bağımsız bir kadın hareketini savunanlar, kadın emekçileri burjuva ufkunun dar sınırlarına hapsedmekle kalmıyor, sınıfın birliği ve mücadelesini bölen, zayıflatan, sakatlayan bir rol de oynuyorlar. Hal böyleyken, bazılarının bu çizgiyi devrim ve sosyalizm adına savunmalarını, ciddiyet ve samimiyet bunalımı içinde olduklarının kanıtı saymak gerek.

Kadın sorununda biricik gerçek çözüm bilimsel sosyalizmdir!

Kadın sorununun toplumsal bir sorun olduğunu ortaya koyan Marksizm, tüm diğer temel toplumsal sorunlarda olduğu gibi kadın sorununda da gerçek ve köklü çözümün, bu sorunu yaratan toplumsal koşulların yok edilmesiyle olanaklı olacağını ifade eder. Bu nedenle toplumsal düzenin ürettiği sonuçlara karşı değil, temellerine karşı mücadeleyi esas alır.

Sınıf ilişkilerini, yani toplumsal koşulları yok sayarak cinsler arası ilişkileri açıklamak olanaklı değil. Marksist dünya görüşü, kadın sorunu ve cinsler arası ilişkileri sınıfsal temelleriyle ele alır. Cinsiyet eşitsizliğinin, sınıfsal eşitsizliğe dayanan toplumsal sistemin sadece bir parçası olduğunu ortaya koyar.

İşçi sınıfının ideolojisi olan bilimsel sosyalizm hem kadının sınıfsal ve cinsel ezilmişliğinin kaynağına hem bu kölelikten kurtulmanın yollarına ışık tutar. Burjuva düzen koşullarında kadının özgürlüğü ve eşitliği mücadelesine elbette gereken önemi verir, fakat hukuksal planda çok ileri kazanımlar elde edilse bile, tam da sınıfsal ezilmişlikten dolayı bunların önemli ölçüde kağıt üzerinde kalmaya mahkum olduğunu da ortaya koyar. Zira kadının ezilmişliği hak yoksunluğundan değil kapitalizmin ekonomik karakterinden kaynaklanır.

İşçi sınıfının felsefesi olan bu dünya görüşü, kadının kurtuluşunun yegane yolunun, kadın/erkek işçi ve emekçilerin özel mülkiyet ve sömürüye dayalı kapitalizme karşı sınıfsal temelde birleşerek mücadele etmesinden geçtiğini söyler.

Kurultayımız vesilesiyle bir kez daha vurgulayalım ki, işçi ve emekçi kadınların yeri, tüm işçi ve emekçilerin olduğu gibi, kadın sorununun da gerçek ve kalıcı çözümünü sağlayacak olan devrim ve sosyalizm mücadelesinin saflarıdır.

Kadının kurtuluşu sosyalizmde! Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Tarihte kadın hareketleri / 3

Komün barikatlarında kadınlar

Fransa’da 1870 yılı; ikinci imparatorluğun 1857 ve 1867 iktisadi bunalımların ağır iktisadi etkilerinin yol açtığı siyasi ve toplumsal sonuçlarla boğuşmasına tanıklık ediyordu. Bu süreçte gelişen sınıf mücadelesi grevlerle büyüyor, bu mücadele içerisinde işçi sınıfı kendi örgütlülüklerini yaratıyordu. İşçi sınıfının mücadelesi ulusal sınırları aşıyor, “enternasyonal” her ulustan işçi sınıfının birliğini sağlıyordu. İmparatorluğun kurtuluş yolu olarak gördüğü Fransa-Prusya Savaşı sonu hazırlayacaktı. Elbette bu savaş, sona giden yolu döşeyen taşlardan sadece biriydi ve denebilir ki; ayırt edici tek özelliği, oluşan toplumsal öfkeyi açığa çıkarıcı itici rolüydü.

Fransız işçi sınıfı, 1871 yılında, savaşın ağır yenilgisi altında imparatorluğu deviriyordu. Sürece yönetimi burjuvazinin temsilcilerine bırakacak denli hazırlıksız yakalansa da güçlerini toparlaması zaman almayacaktı. Ulusal savunma hükümetinin ihanetleri karşısında ulusal muhafızı örgütleyecek ve ikili iktidarın baş gösterdiği bu döneme 18 Mart ayaklanması ile Paris’in denetimini ele geçirerek son verecekti. Fransız işçi sınıfı, 1789 burjuva devriminin üç renkli bayrağının gölgesinden sıyrılarak Lyon barikatlarında akan kanlarının kızılığını bağışladıkları bayrağın altında artık kendi sınıf çıkarları için dövüşüyorlardı. Kızıl bayraklarını dalgalandırarak yükselttikleri bu savaşında Paris Komünü’nü inşa ederek iktidarı ele geçiriyorlar ve Marks’ın tabiriyle “göğü fethet” çıkıyorlardı.

Komüncüler’in içinde bulundukları tarihi günlerde yaptıkları hatalar ve düşmanın kuşatması yenilgiyi kaçınılmaz kılıyordu. Marks’ın ayaklanmadan önce yaptığı temkinlilik çağrıları boşuna değildi, ancak dövüşene selamda gecikmemiş, yenilgisi ya da zaferiyle işçi sınıfı tarihine deneyim bırakacak bu ayaklanma tüm sosyalist-devrimcilerce sahiplenilmiş hatta Komün barikatlarında omuz omuza saf tutulmuştu. Mücadele yoluna bir kere çıkılmış, barikatlar kurulmuştu, bundan gayrisi insanlık onurunun barikalarda tabi tutulduğu bir sınavdan ibaretti. Ve tarih; Fransız işçi sınıfı ile birlikte her ulustan sosyalistlerin bu sınavdan alınların akıyla çıktığını kaydedecekti.

Birbirleriyle boğaz boğaza verdikleri savaşın ardından işçi sınıfının iktidarına karşı birleşen Prusya ve Fransız ordularının sayısal ve niteliksel gücü altında Komüncüler fiziksel açıdan yenilecek ancak Komün, bilimsel sosyalizm adına ortaya çıkardığı sonuçlar bakımından zafere ulaşacaktı. Pere-Lachaise Mezarlığı’ndaki duvar önünde kurşuna dizilmek üzere zincirlenmiş ardı ardına sıralanarak yürütülen Komünarlara bir pencerenin seyrinden adanan Enternasyonal Marşı ise işçi sınıfının tok sesinde yankı bulacaktı.

Komün barikatlarında kadınlar

Paris sokaklarında kurulan barikalarda işçi sınıfı kadın-erkek, çocuk demeden bir bütün olarak dövüşüyordu. 1800’lerin başından farklı olarak Komün barikatlarında kadınların örgütlü birliği de sağlanıyordu. *Kadınlar Birliği*’nde örgütlü Parisli işçi kadınlar Komün barikatlarında dövüşüyor, yaralıların tedavilerini üstleniyor, cephe gerisinde görev alıyordu. 18 Mayıs’ta “Emekçi Kadınlar Federasyonu”nu kuracak delege seçimlerine katılım çağrısı yapılıyordu. Bu örgütlenmelerin her bir aşamasında kadın öncüler sorumluluklar alıyor ve erkek komünarcılar ile birlikte bir bütün olarak Paris Komünü’nü savunuyorlardı.

“Paris’in savunulması ve yaralılara yardım için Kadınlar Birliği”nin kurucularından olan ve aynı zamanda büyük bir toprak sahibinin kızı olan Yelizaveta Dimitriyeva Tomanovski; 1870’a kadar Rusya’da yaşamış ardından ise Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde bulunmuştu. En son Fransa’ya gelerek buradaki mücadelenin bir parçası olarak, Uluslararası İşçi Derneği’ne bağlı olarak Kadınlar Birliği bünyesinde 11 Nisan’dan 14 Mayıs’a kadar 24 genel toplantı düzenleyen Dimitriyeva, kendi kurdukları barikalarda kahramanca çarpışan kadın müfrezesi içerisindeki her bir komünar kadın gibi Komün için dövüşecekti. Her ne kadar yaşamı mücadeleyle geçse de Komünün yenilgisinin ardından Rusya’ya kaçacak ve sürgün hayatında siyasal yaşantıdan uzaklaşarak kendi halinde bir yaşam kurma yoluna gidecekti. Böyle olsa da Dimitriyeva’nın adının hala bugün anılıyor olması onun siyasi yaşamdan kopuşundan çok Komün günlerinde gösterdiği örgütçü kimliğinin açığa çıkardığı başarılı sonuçlardan ötürüdür. Bu bakımdan tarihte ender rastlanan öncü örgütçü kadınlar arasında adı saygıyla anılmaya hak kazanmıştır.

Louise Michel ise Komün öncesi ve sonrasıyla hayatını mücadeleye adanmış kadınlardandır. Komün günlerinde “Kadınlar Birliği”ni örgütleyenler arasında yer almış bunun yanı sıra kadın meslek okulları ve laik yetimhaneler ile ilgili girişimlerde bulunmuştur. Louise Michel’in Komün’de özel bir isim olarak öne çıkaran olgu ise Paris’i silahsızlandırmaya ve kuşatmaya gelen birlikleri karşılayan 18. ilçe güvenlik

komitesini Ferre ile birlikte yöneten isim oluşudur. Komün günlerinde Louise Michel’in bir kadın olarak oynadığı rolü ise Komün’ün yenilgisi ardından askeri savcının Michel’e yüklediği suçlardan rahatlıkla görebiliriz:

“18 Mart’ta General Lecomte ve Clement Thomas’ın tutuklanmalarında suç ortaklığı yapmak, ‘onları bırakmayın!’ diyerek öldürülmeleri eylemlerine katılmak, 19 Mart’ta Belleville ve Villette mahallelerinin silahlandırılması sorumluluğunu üstlenmek, bu eylemler sırasında ulusal muhafız üniforması giymek; Komün’ün ilan edilmesinden sonra *Moralisation des ouvrières par le travail* (Kadın İşçilerin Çalışarak Ahlaklı Yaşaması

Komitesi) sekreteri olarak *Comite Centrale de l’union des Femmes*’i (Kadınlar Birliği Merkez Komitesi) kurmak; komün’ü Versailles güçlerine karşı savunmak söz konusu olduğunda, kadınlar arasında sağlık hizmeti veren ambulansçı, barikalarda dövüşecek savaşçı, hatta yangınlar çıkarmak üzere kundakçı bölükleri örgütlemek. Devrim Kulübü başkanı olarak 18 Mayıs’ta alınan mahkemelerin kapatılması, ibadet özgürlüğünün yasaklanması, rahiplerin tutuklanması, Blangui’nin serbest bırakılmasına kadar her 24 saatte Versailles tutuklularından birinin kurşuna dizilmesi kararlarına katılmak; Issy, Clamart ve Montmartre çatışmalarında bilfiil yer almak.”

Genel olarak anarşist düşünceleri paylaşan ve yayan Michel, Komün’ün yenilgisinin ardından defalarca ölüm cezalarına çarptırılmış, son olarak 1886’da kamuoyu baskısıyla mahkûmiyeti kısaltılarak serbest bırakılmıştır. Duvarların arasından özgürlüğüne kavuşan Michel, yazılarıyla, konferanslarıyla mücadelesini sürdürmeye devam etmiştir, Komün’ün anılarını diri tutmayı başarmıştır.

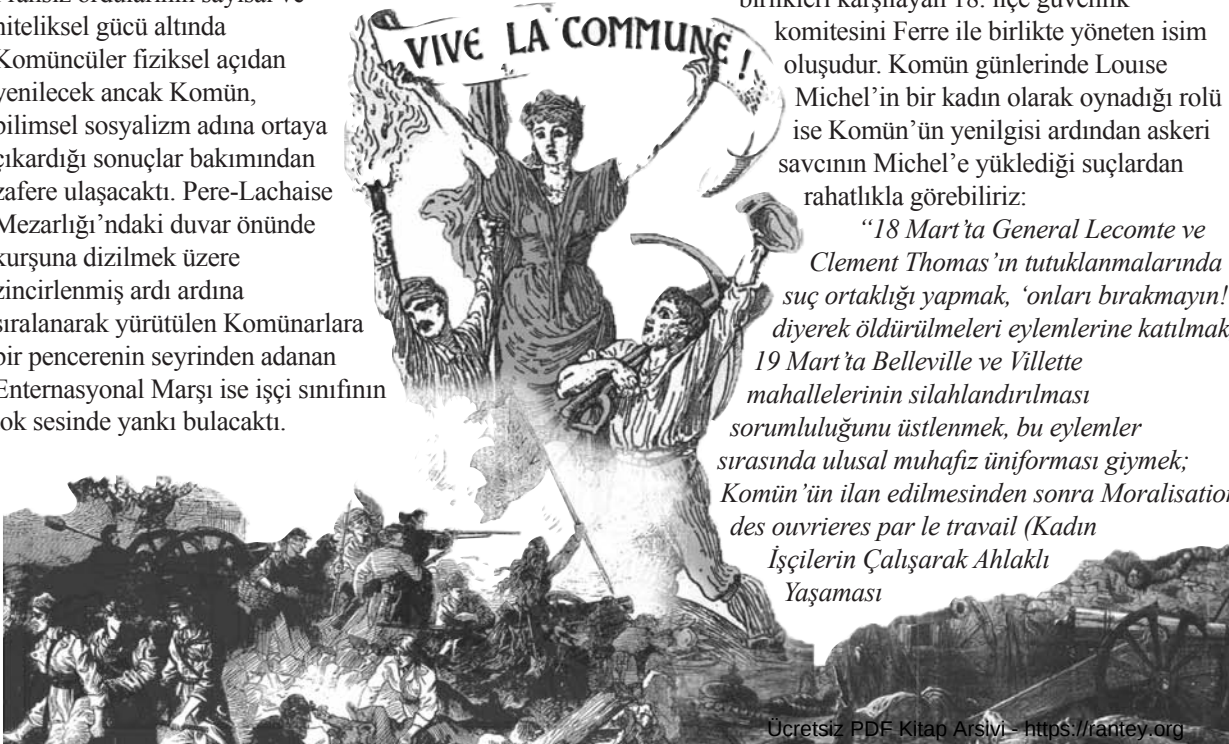
Kadınlar için Komün

Paris Komünü 72 günlük kısa yaşamı boyunca işçi ve emekçiler için birçok düzenlemeye imza atıyordu. Bunlar arasında fırıncılar için gece çalışmasının yasaklanması, dinsel tarikat okullarının kapatılması, patronların ücretler üzerindeki ceza ve kesinti uygulamalarının yasaklanması, kiracıların ödemelerinin altı ay geciktirilmesi vs. sayılabilir. Tüm bunlar içerisinde kadınlara yönelik uygulamalarda hayata geçirildi. Savaşta ölen federelerin dul ve yetim aylıklarının ödenmesi, evli olan ve olmayan kadınlarla, meşru olan ve olmayan çocuklar arasında hiçbir ayırım gözetilmemesi, ilkökul öğretmenlerinin aylıklarının yükseltilmesini öngören uygulama ile birlikte ilk olarak erkek ve kadınlar arasında eşit ücretin ilan edilmesi gibi olumlu bir dizi adım atılmıştır. Komün müfrezelerinde yönetici olarak rol oynayan kadınlara Komün seçimlerinde oy hakkı verilmemiş olması Komünarlara’nın dönem içerisindeki politik yetersizlikleri ile açıklanabilir ancak. Paris Komünü’nün, kuşatma altında yaşam ve savunma savaşımı verdiği 72 günlük iktidar döneminde imza attığı dönüşümler, aldığı ancak hayata geçirmeye fırsat bulamadığı kararlar toplamı işçi sınıfı diktatörlüğünün bu ilk nüvesinin politik ve pratik başarılarını oluşturduğu kadar yetersizliklerini ve hatalarını da barındırıyordu.

Sonuç yerine...

Paris Komünü *Komünist Manifesto*’nun yolunda yürüyerek işçi sınıfı diktatörlüğünü sosyalizmin bilimsel sonuçlarına katmayı başarmıştı. Bundan sonra dost düşman sınıfın gücünü ve yapabileceklerini görmüş, sınıfın iktidara uzanan nasırlı ellerini boğazlarında hissedenden burjuvazi de bileklerinin gücünün farkına varan işçi sınıfı da sınıf savaşımında silahlarını bilemeye devam edecekti.

Paris Komünü’nün ardından 46 yıl sonra Rusya topraklarında işçi sınıfının iktidara uzanan yolundaki mücadele Lenin’in yükselttiği “Bütün iktidar Sovyetlere!” şiarında somutlanıyordu. Devrimci kalkışmanın fitilini ise Rus işçi kadınlarının “ekmek ve gül” talebiyle sokakları doldurması tutuşturacaktı.

Halep kentinin yağmalanmasından Erdoğan ve hükümeti sorumludur!

Halep kenti hem Suriye'nin hem de bölgenin en büyük sanayi ve ticaret merkeziydi. Kökten dinci çeteler, geçen yılın ilk aylarında savaşı Halep'e taşıdılar. Kritik öneminden dolayı, kenti ele geçirmek için büyük bir yığınak yapan Özgür Suriye Ordusu'na (ÖSO) bağlı çapulcularla kökten dinci çeteler, Türk sermaye devleti ve Körfez şeyhlerinin çok yönlü desteklerine dayanarak tüm güçleriyle kenti ele geçirmeye çalıştılar. Ancak başaramadılar.

Kent düşerse Baas yönetiminin yıkılacağını varsayan emperyalistler ve Ankara'daki işbirlikçileriyle Körfez şeyhleri, ellerini ovuşturarak beklediler. Bu amaçla kent ve çevresinde yığınak yapan silahlı çeteler savaşı Halep kentine taşıdılar. Geçen yılın ilk aylarında başlayan çatışmalar halen devam ediyor.

Orta sınıfla işçi sınıfının güçlü, Kürt ve Hristiyan nüfusunun yaygın olduğu Halep'te, rejim karşıtı gösterilere katılım baştan beri sınırlıydı. Kökten dincilerin etkili olduğu bazı mahalleler olsa da, Halep sakinlerinin çoğunluğu, Müslüman Kardeşler veya diğer dinci çetelere destek vermedi. Nitekim Türk sermaye devletinin etkin desteği ve yönlendirmesiyle saldırıya geçen dinci çeteler, güçlerinin önemli bir kısmını bu kente yığmasına rağmen, Halep'in ancak bir kısmını ele geçirebildiler.

“Seçilmiş Kent” Halep düşürülemedi

Silahlı çapulcuların arkasında duran Katar, Suudi Arabistan, Ankara'daki dinci-Amerikancılar ve emperyalist güçler, Halep'i düşürüp Baas yönetimini yıkmaya planını hayata geçirmek üzere, silahlı çapulcuları kentin üzerine saldırdı; ama tüm çabalara

rağmen emellerine ulaşamadılar. Geline yer de bu umutlarını yitirmiş görünüyorlar. Fakat yaklaşık bir yıldan beri devam eden çatışmalar sonucu, kentin birçok noktasının harabeye çevrilmesi konusunda tam bir başarı sağladılar.

Kentin bir kısmının tahrip edilmesi, altyapının enkaza çevrilmesi, hastane, okul gibi toplumsal hizmet kurumlarının büyük ölçüde işlemez hale getirilmesi, ticari işletmelerin tarumar edilmesi, AKP iktidarı tarafından desteklenen silahlı çetelerin “özgürlük” anlayışlarının göstergesi oldu. Halep'teki binlerce fabrika ve atölyenin sökülüp Türkiye'ye taşınması ile bu gözü dönmüşlük doruğa çıktı.

Fabrika ve atölyelerin çalınıp Türkiye'ye taşınması, örneği az görülen bir pervasızlık örneğidir. 1982 yılında İsrail işgal ordusu Beyrut'a girdiği zaman bile bu kadarını yapmamıştı. Siyonist işgalciler, mağazaları yağmalamakla yetinmişlerdi. Ama AKP iktidarı ve Körfez şeyhleri tarafından desteklenen kökten dinci çeteler, Türk sermaye devletinin işbirliğiyle fabrika ve atölyeleri söküp Türkiye'ye taşıyarak, tam bir yağmacı olduklarını tartışmasız bir şekilde ortaya koydular.

Yağma Birleşmiş Milletler gündemine taşınıyor

Halep'teki fabrika ve atölyelerin yağmalanması, Suriye tarafından açıklandığında AKP şefleri, iddiaları “yarım ağızla” yalanlamakla yetindiler. Suçlama büyük ama silahlı çetelerin Ankara'daki hamileri meseleyi büyütmemeyi tercih ettiler. Sessizlikle geçiştirerek olayın kapanacağını hesaplıyorlardı. Ama öyle olmadı...

Görünen o ki, Tayyip Erdoğan'la müritleri bir kez

daha suçüstü yakalanacaklar. Zira Lübnan'da yayın yapan Al Mayadin televizyon kanalında canlı yayınlanan bir programa katılan Suriye Cumhuriyeti Baş Müftüsü Ahmet Bedrettin Hassun, doğrudan Tayyip Erdoğan'ın adını anarak, Halep kentinin Türk devletinin desteğiyle silahlı çeteler tarafından yağmlandığını, fabrika ve atölyelerin sökülüp Türkiye'ye taşındığını, tüm bunların belgelerinin ellerinde olduğunu belirtti. Yağma olayının BM gündemine taşınacağını belirten baş müftü, ellerinde bulunan belgelerin BM'ye takdim edileceğini ifade etti.

Meseleyle doğrudan ilgilenen Halep Sanayi ve Ticaret Odası (HSTO) ise, Suriye Dışişleri Bakanlığı nezdinde girişimde bulunarak, yağma olayının BM gündemine taşınmasını istediler. Yağma olayının arkasının bırakılmayacağını açıklayan HSTO yöneticileri, -Suriye'deki çatışmalar nasıl sonuçlarsa sonuçlansın- bunun hesabını mutlaka soracaklarını belirttiler.

Suriye Sanayi Odaları Birliği Başkanı Faris Al Şahabi'nin ifadeleri daha sert oldu. Arapça yayın yapan Rusya al Yevm televizyonunda canlı yayına katılan Al Şahabi, binlerce fabrika, işletme ve atölyenin makine ve teçhizatlarının sökülüp tırlarla Türkiye'ye taşındığını, bin ton incirin de aynı yöntemlerle gasp edildiğini açıkladı. Olayların kayıt altına alındığını, yüzlerce tanık bulunduğunu ifade eden Al Şahabi, Tayyip Erdoğan'ın “Halep korsanı, Halep hırsızı” olarak anıldığını belirtti. Uluslararası mahkemelerde haklarını arayacaklarını ifade eden Al Şahabi, yağmalanan mallarının bedelini alabilmek için Tayyip Erdoğan ve hükümeti aleyhine dava açacaklarını söyledi.

“Halep hırsızı, Halep korsanı” Tayyip Erdoğan

İşe üç bin işçinin çalıştığı büyük bir fabrikayı ateşe vererek, bazı işadamlarının çocuklarını kaçırp fidye isteyerek, bazılarını katlederek başlayan kökten dinci çeteler, medyadaki tetikçilerin katkılarıyla suç Baas yönetiminin üstüne atmaya çalıştı. Ama bu kirli plan tutmadı. Zira hem çeteler kendilerine destek vermedikleri için Haleplileri cezalandırdıklarını açıkça ilan ettiler hem yakıp yıkmaya, katliamlar, kaçırımlar ve yağmanın sayısız şahidi var. Zaten bu çapta bir yağmanın gözlerden saklanması teknik olarak da mümkün değil.

Fabrikaların yakılması, işletme sahiplerinin çocukları ve kentin farklı mesleklerden tanınmış simalarının kaçırılıp katledilmesi veya ancak büyük meblağlar tutan fidye karşılığında serbest bırakılması, Şam ve diğer kentlere taşınan malların yağmalanması, yakılan fabrikaların işçilerinin baskı ve vaatlerle Özgür Suriye Ordusu veya dinci çetelere katılmaya zorlanması... Çapulcu takımının bu türden icraatlarının yaygınlaşması ve kentte yaşanan şiddetli çatışmalar sonucunda Halep'teki sanayi üretimi

durma noktasına geldi. Ticari merkez olan kentte mal taşıyan araçlarla depoların yağmalanması ise ticareti de bitme noktasına getirdi.

Sınırın açık tutulması, çapulcu takımının Türkiye’de eğitim görmesi, parası Körfez şeyhleri tarafından ödenen silahların AKP iktidarı aracılığıyla silahlı çetelere aktarılması vb. olaylara binlerce fabrika ve işletmenin yağmalanması da eklenince, Suriye hakkında Tayyip Erdoğan ve hükümetine karşı büyük bir tepki oluştu.

Halep’teki olaylar ve yağma ile ilgili Lübnan *Al Akhbar* gazetesinde yayınlanan Basel Dayub imzalı “Suriye sanayisinin kalesi böyle ufalandı” başlıklı makalede, Halepliler’in Tayyip Erdoğan’ın fotoğrafına bakarak “Halep hırsızı” dediklerini aktarıyor. Gazeteye konuşan Halep Sanayi Odası yetkilileri, binlerce işletmenin, Türk devletinin desteğiyle yağmlandığını, zararın ise, 300 milyar Suriye lirası boyutuna ulaştığını, bunun sonucunda Halep’teki işletmelerde çalışan 500 bini aşkın işçinin büyük çoğunluğunun işsiz kaldığını belirtiyorlar.

Halep halkının AKP şefini böyle anması anlaşılır bir durum. Silahlı çetelerin AKP iktidarından aldıkları sınırsız destek herkesin malumu idi. Ama olay bundan ibaret değil. Aralarında büyük fabrikaların da bulunduğu binlerce işletmenin makinelerinin sökülüp Türkiye’ye taşınması büyük bir organizasyon demektir. Açık ki, böyle bir organizasyon ancak Türk devletinin işbirliği ve doğrudan katkısı sayesinde mümkün olmuştur. İşte bu aleni suç ortaklığı, Tayyip Erdoğan’a “Halep hırsızı/Halep korsanı” unvanı kazandırmıştır.

Pazar alanları açmak ve ihale alabilmek için yakıp yıkmak!

AKP iktidarı ile Körfez şeyhlerinin oluşturduğu karşı-devrimci koalisyon ve emperyalistler birkaç ayda Baas yönetiminin defterini dürmeyi umuyorlardı. Ancak bu hesap tutmadı. Tam bir hezeyana düşen AKP şefleri, defalarca Beşar Esad’a haftalarla sınırlanmış ömürler biçtiler. Ama nafi!..

Yanlış hesapları Şam’dan dönüp, bölgesel dış politikaları ise iflas edince iyice saldırganlaşan AKP iktidarı, Suriye’yi yakıp yıkmaya stratejisinin baş destekçisi oldu. Bu strateji ile bir taşla birkaç kuş vurma hesapları yapıldı: İlki, Baas yönetimini ekonomik açıdan zayıflatmak, böylece işsizliğin, yoksulluğun ve açlığın had safhaya ulaştırılması; ikincisi, sanayi üretiminin sabote edilmesi ve ticaretin durması ile oluşan pazarı, AKP destekçisi kapitalistlere açmak, üçüncüsü ve geleceğe dönük olanı ise, harabeye dönen kentlerin yeniden inşası sırasında oluşacak pastadan, ihaleler yoluyla büyük bir pay kapabilmek...

Sanayi ve ticaret kenti Halep’in özel olarak hedef seçilmesi bu sefil hesaplara dayanıyor.

Bu politika Türk burjuvazisi ve onun vurucu gücü AKP iktidarına has bir özellik değildir. Emperyalist saldırganların klasikleşmiş taktiğidir. Zira tahrip edilen bir ülkenin yeniden inşası, büyük kapitalist şirketler için yağlı ihaleler demektir. Nitekim AKP şefleri, şimdiden Suriye’nin yeniden inşasında oluşacak pastadan büyük bir pay almaya hazırlandıklarını beyan ediyorlar. Eğer AKP destekçisi kapitalistlerin payına yağlı ihaleler düşecekse, Halep şehri neden yakılıp yıkılmasın ki?

Suriye’nin içişlerine pervasızca müdahale eden Amerikancı AKP iktidarı, “kimse benden hesap soramaz, ne de olsa emperyalist/siyonist plana göre hareket ediyorum” havalarındaydı. Kuşkusuz ki, bu türden ağır suçların hesabını ancak halklar sorabilir. Ama görünen o ki, Halep kentinin yağmalanmasındaki suç ortaklıkları, AKP şeflerinin başına bela olabilir.

Tunus’ta hareketli günler devam ediyor...

Solun önde gelen liderlerinden Şükri Belayid’in katledilmesi, dinci Nahda hükümetine karşı biriken öfkenin sokaklara taşmasına neden oldu. Tayyip Erdoğan’ın AKP’sini örnek alan Nahda’nın ekonomi, dış politika ve toplumsal hareketi şiddetle ezme konusunda, devrik diktatör Bin Ali’nin izinden gitmesi, kısa sürede Tunuslu işçi ve emekçiler nezdinde teşhir olmasını sağladı.

Dinci Nahda’nın günahları bundan ibaret değil. Kökten dinci Selefilerle işbirliği yapan Nahda hükümeti, oluşturduğu “sivil” silahlı çetelerle işçiler, emekçiler ve muhalifler üzerinde terör estiriyor. Grevdeki işçiye saldıran, gazete büroları basan, sol/sosyalist partileri ve liderlerini hedef alan bu çeteler, ortalıkta elini kollunu sallayarak geziyor.

Belli ki, Nahda ve işbirlikçileri, iktidarı bir an önce ele geçirme ve tüm muhalifleri zorbalıkla susturma hevesine kapılmıştı. Uzun yıllardan sonra iktidarı ele geçirme fırsatı bulduğunu var sayan Nahda’nın şefleri, bu işi bir an önce sonuca bağlamaya çalıştılar.

Oysa unuttukları çok önemli bir şey vardı; Tunuslu işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar iki yıl önce isyan etmiş ve diktatörü devirmişlerdi. 25 yıllık diktatörü devirenler, çiçeği burnunda dikta rejimlerine boyun eğecek değillerdi elbet. Nitekim eğmediler...

Sokak gösterileri, grevler, direnişler, hükümeti kısa sürede düşürdü. Nahda ile koalisyon hükümeti kuran dekor partiler dağılma noktasına geldi. Nahda ise, hem hareketin genel başkanı hem başbakan olan Hamadi El Cibali ile ayrı düştü. Bundan dolayı Nahda’nın da parçalanabileceğine dair rivayetler dolaşmaya başladı.

Rüzgarın ters esmeye başladığını fark eden Nahda şefi Raşid Gannuş, iktidara sınıksız yapışmaya çalıştı. Destekçilerine çağrıda bulunarak sokaklarda gövde gösterisi yaptırdı, hükümetin seçilmiş olduğu gerekçesiyle, Cibali’nin, krizi asmak için teknokratlar

hükümeti kurma önerisini reddetti, muhalifleri Bin Ali yönetiminin artıklarıyla işbirliği yapmakla suçladı vb. Fakat tüm bunlara rağmen, Nahda ağırlıklı bir hükümet kurmaya muvaffak olmayan Gannuş, Cibali’nin fikir değiştirmesini de sağlayamadı. Başbakanlıktan istifa eden Cibali, tüm siyasal güçlerle ortak toplantı düzenlenmesini ve bir geçiş hükümeti kurulması gerektiğini açıkladı. Cibali, ilk defa silahlı milislerin dağıtılması gerektiğini de kabul etti. Oysa Nahda, silahlı çeteler oluşturduğunu reddediyordu.

Güçlenme trendi yakalayan ilerici-sol muhalefetin önemli bir bölümünü kapsayan “Halk Cephesi” ile diğer muhalif partiler, Nahda ağırlıklı bir hükümete destek vermeyeceklerini, tüm tarafların katılımıyla bir “ulusal kurtuluş hükümeti” kurulmasını istiyor. Taraflar henüz bir anlaşmaya varmış değil. Ancak Cibali’nin, muhalefetin sert tepki gösterdiği silahlı milislerin dağıtılması gerektiğini savunması, ilerici-sol muhalefetin baskısı altında olduğuna işaret ediyor.

Nahda’nın iktidarda kalma konusunda ısrarlı olması halinde, Tunus’un iç çatışma ve kaosa sürükleneceği yönünde yorumlar yapılırken, ilerici-sol muhalefetin liderleri mücadelede ısrarlı/kararlı olduklarını, devrimin kazanımlarını korumaya ve geliştirmeye devam edeceklerini ilan ediyorlar.

Tunus’un en büyük sınıf örgütü olan Tunus Genel İşçi Birliği Sendikası lideri Hüseyin El Abbasi’nin, olaylara seyirci kalmayacakları yönündeki açıklaması, genelde Nahda karşıtı muhalefeti, özelde ise sos/sosyalist parti ve hareketleri güçlendiriyor.

Tunus toplumsal ve siyasal alanlarda hareketli günler yaşıyor. İsyan halinin devam ettiği ülkede, sol/sosyalist güçlerle işçi sınıfının dinamik kesimlerinin mücadele alanlarında buluşması sağlanabilirse, Tunus’ta işçi ve emekçiler lehine yeni gelişmeler yaşanması kaçınılmaz görünüyor.

İslamcı Hamas gerici rejimlerin saflarında!

İslami direniş hareketi diye anılan Hamas, halen Filistin direniş hareketinin bileşenlerinden biri kabul ediliyor. İsrail ordusunun geçen yılın son haftalarında Gazze'ye karşı giriştiği saldırının püskürtülmesinde önemli bir rol oynadığı da kabul ediliyor. Gazze'deki direnişçi damardan beslenen Hamas, dini esaslara dayalı geri ideolojik çizgisinden dolayı, farklı uçlara savrulmaya müsait bir yapıdadır aynı zamanda.

2007'de yapılan seçimlerden sonra Gazze bölgesinin kontrolünü ele geçiren Hamas'ın kurduğu yönetim, anti-demokratik bir polis rejimi olmanın ötesine geçemedi. Bölge devletleriyle kurduğu ilişkilerde de yalpalayan Hamas -merkezi, yakın zamana kadar Suriye'de olmasına rağmen- Mısır, Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi bölgenin Amerikancı rejimlerine yakın durdu.

Müslüman Kardeşler'in Filistin kolu olan Hamas'ın Amerikancı rejimlerle ilişkisi yeni değil elbet. Ama son aylarda, -Mısır'ın yanı sıra- bölge gericiliğinin merkezi güç odağı haline gelen Türkiye-Katar-Suudi Arabistan üçlüsüyle özel bir yakınlık kuran Hamas, Suriye'deki olayların şiddetlendiği bir zamanda, merkezini Şam'dan taşıdı. Siyasi lideri Halit Meşal da Suriye'yi terk etti.

Suriye'den çıkışı, bu ülkedeki olaylara bakış açılarının Baas yönetimi ve İran'dan farklı olmasıyla izah eden Meşal, yerleşmek için neden Katar'ı tercih ettiğine dair ise, herhangi bir açıklama yapmadı.

Farklı bir dönemde Katar'a gitmiş olsaydı -ki, bu mümkün değildi. Zira Suriye'deki olaylar olmasaydı Katar ne Hamas'a ne liderine kapılarını açardı- bu, olağan bir olay olarak karşılanabilirdi. Ancak Katar emirinin, geline yerde, Arap halklarının direnişinin yolundan saptırılması ve daha da kötüsü emperyalizmin ve gerici güçlerin elinde bir oyuncağa çevrilmesi noktasında oynadığı uğursuz rol ortadayken, Katar'a taşınmak, siyasi bir tercihin ürünü olabilir ancak.

Kökten dincileri finanse ederek halkların başına musallat eden bir despotun kanatlarının altına sığınmak, ilkeli bir direniş hareketinin, hele de Filistinli bir direniş hareketinin işi olamaz. Buna rağmen bu gerçekleşiyse, dini temeller üzerinde inşa edilen bir hareketin, direnişçi de olsa, kritik anlarda ilkesel bir tutum alma ufku ve gücünden yoksun olmasıyla açıklanabilir ancak. Zira olaylara dini açıdan bakanların pusulayı şaşırması kaçınılmazdır. Hamas'ın sonunda vardığı yer de burası oldu.

Dinci bir akımın gerici güç odaklarıyla aynı saflarda yer alması şaşırtıcı değil. Bilakis, işin doğası gereği, böylesi akımların yeri gerici cephesidir. Buna karşın onu var eden koşullar ve hareketin dayandığı toplumsal taban, Hamas'ı belli açılardan farklı kılıyordu.

Filistin direnişinin en güçlü kalesi kabul edilen Gazze'de kurulan Hamas, ilk döneminde direnişten uzak duran bir hareketti. Birinci İntifada dalgasına binerek yükselen hareket, alttan gelen basınçla, direnişçi bir çizgiye kayd. Çelişkilerin sert yaşandığı, siyonist işgale ve sosyal sorunlar yumağına karşı biriken öfkenin militan direnişlerle dışa vurduğu bu küçük toprak parçasında, siyasal varlık gösterebilmenin tek yolu, siyonist işgale ve

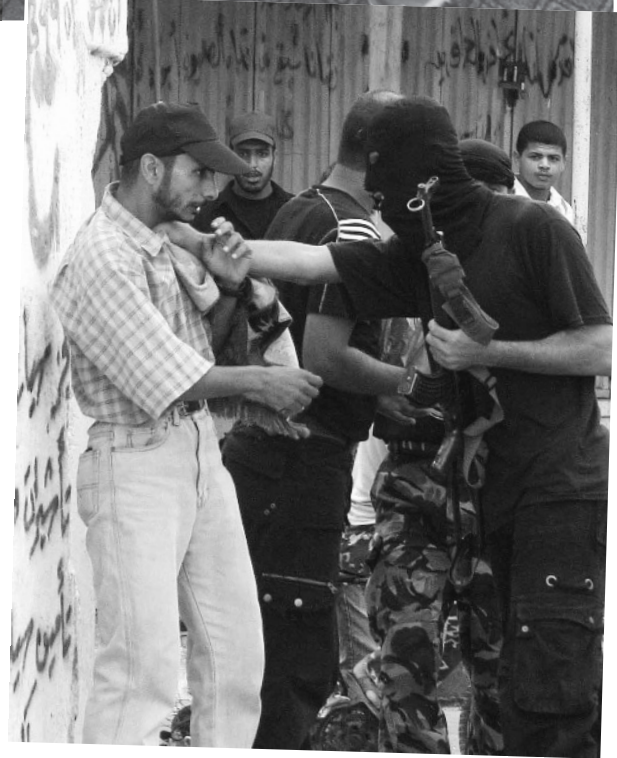
işgalciye karşı direniştir.

Kuruluş döneminde Hamas, siyonist işgalcilerin cömert hoşgörülerine mazhar olmuştu. İsrail'e göre, Marksizm'in etkisi altında olan Filistin'in direnişçi sol örgütlerini zayıflatmak için İslamcı Hamas, bulunmaz bir nimetti. Nitekim -başlangıcında pek bir rolü olmamasına rağmen- birinci intifada dalgasına binmeyi başaran Hamas, 90'lı yıllarda, Gazze'nin en güçlü hareketi olmayı başardı. Direnişçi damardan beslenerek güçlenen Hamas, siyonist işgale karşı kayda değer bir direniş odağı oldu. Dinci bir hareketin Gazze'de güçlenmesi, sadece El Fetih'in değil, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) gibi devrimci hareketlerin de zayıflamasında rol oynadı.

Direnişin yanı sıra, Körfez şeyhlerinden aldığı cömert yardımlar sayesinde bir sosyal yardım ağı da oluşturan Hamas, 2007'ye gelindiğinde, Gazze'nin yönetimini ele geçirecek güce ulaşmıştı. Ama bu güçlenmeye dayanarak El Fetih'le iktidar savaşına tutuşan Hamas, bir çeşit darbe ile Gazze'nin yönetimini ele geçirdi. Bu ise, Gazze ile El Fetih yönetimindeki Batı Şeria'nın birbirinden ayrılmasına neden oldu. Olayların bu aşamaya gelmesinde El Fetih'in en az Hamas kadar payı olduğu bir gerçek. Fakat Hamas'da artık bir iktidar gücü olarak hareket ediyor ve Gazze'yi polisiye bir rejimle yönetiyordu.

Defalarca yapılan görüşmelere, "anlaştık, birleşeceğiz" türünden açıklamalara rağmen, Filistin halen kendi içinde parçalı durumdadır. Bugünlerde ise, yakında yapılacak seçimlere hazırlanan Hamas-El Fetih ikilisinin önceliği, bu seçimlerden galip çıkmak. Oysa Filistin halkının sorunları da gündemi de farklıdır. Hamas-El Fetih ikilisinin gücü, halen Filistin direnişini tek bayrak altında birleştirecek devrimci bir hareketin olmamasından kaynaklanıyor. Onlar da İsrail'le uğraşmaktan çok birbiriyle didişiyorlar.

Son günlerde çıkan haberlerde ise, Hamas'ın Mısır aracılığıyla İsraili heyetlerle görüşmelere başladığı belirtiliyor. Görünen o ki, bu görüşmeleri

kabul eden Hamas, Amerikancı rejimleri memnun eden adımlar atmaya başladı.

Gelinen aşamada, bölge halklarını hedef alan emperyalist/siyonist planın -Suudi kralı ve Tayyip Erdoğan'la birlikte- en küstah savunucusu olan Katar Emiri, aynı anda Hamas'a kol kanat geriyor. Suriye-İran koalisyonundan uzaklaşıp, merkezini Katar'ın başkenti Doha'ya taşıması, Hamas'ı Katar emirinin gözdesi yapmış görünüyor.

Hamas'ın içinde düştüğü vahim durum, direnişçi de olsalar, dini ideolojiyi temel alan hareketlerin, aşma gücünden yoksun oldukları yapısal zaafı hakkında fikir veriyor. Varılan nokta, halen Filistin direnişinin bir paçası kabul edilen Hamas'ın, emperyalizmin en berbat işbirlikçileri tarafından nasıl yönlendirilebildiğini göstermesi açısından ibret vericidir.

Mısır’da direniş yeniden yayılıyor

İsyanın ikinci yıldönümü olan 25 Ocak’ta Mısır’da başlayan kitle eylemleri, grevler, direnişler, gösteriler devam ediyor. Müslüman Kardeşler’in (İhvan) maskelerinden soyunmasına neden olan son olaylar, safların netleşmesini sağlıyor. İhvan yönetimi, Hüsnü Mübarek’in izinden gideceğini, farklı bir politika izleme derdi, isteği, gücü iradesinden yoksun olduğunu kısa sürede ispatladı.

Böyle bir yönetime işçilerin, emekçilerin, - Mısır’da halen büyük bir oran oluşturan- yoksul köylülerin, genç kuşakların ve sık sık vahşi saldırılara maruz kalan kadınların güvenmesi mümkün değil. Kitlemel, militan eylemlerin devam etmesi, Port Sait’teki direnişin genel grevi içerecek şekilde genişlemesi, aralarında başkent Kahire ve İskenderiye’nin de bulunduğu beş kentte 22 Şubat’tan itibaren direnişin yeniden başlayacağını ilan edilmesi vb. Tüm bunlar İhvan yönetimine karşı biriken öfkenin yansımalarıdır. Bu arada olayların gelişimi, dinci koalisyonda çatlama sinyali vermeye de başladı. Son günlerde İhvanla Selefiler arasında yaşanan sert polemikler basına da yansımaya başladı.

Hüsnü Mübarek döneminde bile işçi ve emekçilerin grevlerine, direnişlerine düşmanca saldıran Müslüman Kardeşler, iktidara gelince, eylem yapan herkesi “eski rejim artığı” ilan etmeye başladı. “Siz eski rejimin artıklarıınız ve devrimi baltalamaya çalışıyorsunuz” demagojisine başvuran İhvan yönetimi, yürüyüş ve gösterilere saldırarak onlarca cinayet işlemekten kaçınmadı.

Oysa eski rejimin artıklarıyla, daha da önemlisi eski rejimin ordusuyla koalisyon kuran İhvan, eski rejimin şeflerini de birer birer serbest bırakmaya başladı. Görünen o ki, yakında Hüsnü Mübarek dahil, -önceki suçları bir yana- isyanda 1000’den fazla gencin katledilmesinden sorumlu olanların tümü serbest bırakılacak.

Tutuklanan bakanların bir kısmını serbest bırakan İhvan, belli ki, bunları geleceğin müttefiki olarak görüyor. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele eden iş, aş, özgürlük isteyen gençleri zindanlara kapatıp işkenceden geçiren İhvan yönetimi, 25 Ocak isyanına katılan gençlerin katledilmesinden sorumlu olanları ise, serbest bırakıyor.

Eski rejimin şeflerinin serbest bırakılması, dinci-gerici İhvan yönetiminin müttefik arayışı olarak değerlendiriliyor. Henüz iktidara iyice yerleşmeden bu kadar sert bir toplumsal muhalefetle karşılaşan İhvan yönetiminin karşı-devrimci müttefiklere ihtiyaç duyduğuna kuşku yok. Hele de Selefilerle aralarının açılmasının da gündeme gelmesinden sonra.

Görüldüğü üzere İhvan yönetiminin şefleri, karşı-devrimin temsilcisi olduklarını gizlemiyor ve gerektiğinde Mübarek rejiminin artıklarıyla ittifak yapıp toplumsal hareketi ezmeye girişebileceklerinin sinyalini vermeye başladılar.

Bu hazırlık, İhvan şeflerinin işçi ve emekçilerden gelen meydan okumaların farkına vardıklarını gösteriyor. Eski rejim artıklarını salıvermelerinin, bu değerlendirmeden bağımsız gündeme gelmesi olası görünmüyor. Kitlelere şirin görünmek için olsa bile, devrik rejimin artıklarını hapiste tutmak İhvan için

amaca daha uygun olurdu. Hal böyleyken emekçilerin tepkisini daha da arttıracak bir tercihte bulunulması, İhvan yönetiminin eski rejim artıklarıyla ittifak yapma ihtiyacıyla izah edilebilir ancak.

Dinci-gerici iktidarın bu korkuları yersiz değil. Zira Mısır’da işçi sınıfı ve emekçilerin ileri kesimleri ile 25 Ocak isyanında yükselttikleri şiarların arkasında duran genç kuşaklar, uzun soluklu bir mücadeleyi örgütleyebilecek birikim ve deneyime sahipler. Ülke ticaretinin önemli bir merkezi olan Port Said işçilerinin greve gitmesi bile, İhvanı Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi ve adamlarını korkutmaya yeter. Bu eylemlerin Kahire ve İskenderiye’ye yayılma ihtimalleri ise, İhvan yönetiminin kabusudur.

Eğer planlandığı gibi, bir süreden beri direnişte olan Port Said’in yanısıra başkent Kahire ve İskenderiye’nin de aralarında bulunduğu beş kentte direniş yeniden başlarsa, İhvan yönetimi iyice köşeye sıkışacak. Bununla birlikte, Mısır’da önümüzdeki günler, her hâlükârda hareketli olacaktır.

“Özgürlük Tutsakları” açlık grevinde, Filistin halkı sokaklarda!

İsrail zindanlarında bulunan 5 bine yakın Filistinli tutsaktan 800’ü, 20 Şubat’ta açlık grevine başladı. Aylardır süresiz açlık grevini sürdüren dokuz tutsakla dayanışma ve siyonist rejimin zindanlarda estirdiği vahşi terörü protesto etmek amacıyla gerçekleştirilen açlık grevi, dokuz tutsağın hayatını kurtarmayı da hedefliyor.

Dayanışma açlık grevine katılan farklı direnişçi örgütlere mensup 800 kişi, aylardır süresiz açlık grevi eylemini sürdüren tutsakların taleplerinin kabul edilmesini istiyor. Haklarında mahkumiyet kararı bulunmayan veya serbest bırakıldıktan hemen sonra keyfi bir şekilde tekrar siyonist zindanlara atılan dokuz tutsağın talebi, serbest bırakılmak.

İrkçi-siyonist rejimin “idari tutukluluk” adını verdiği bir uygulamaya dayanarak, yüzlerce Filistinli, haklarında hiçbir resmi suçlama veya mahkeme kararı bulunmadan, yıllarca İsrail zindanlarında tutuldu. Süresiz açlık grevini sürdüren tutsaklar da, bu faşist uygulamanın kurbanlarından.

Geçerken belirtelim ki, İsrail’e, “Ortadoğu’nun tek demokratik devleti” payesi vehmeden batılı emperyalistler, tüm yasa, kural ve uluslararası anlaşmaları ayaklar altına alan bu faşist uygulamaya dair en ufak bir itirazda bulunmuyorlar.

Dayanışma açlık grevi, İsrail devletinin bu faşist uygulamasını dünya kamuoyu nezdinde teşhir etmenin de vesilesi sayılıyor. Açlık grevi, bir kısmı ölümün eşiğinde bulunan dokuz tutsağın sorunlarının yanısıra, bir bütün olarak Filistinli tutsakların İsrail zindanlarında maruz kaldıkları vahşi icraatları uluslararası kamuoyunun gündemine taşıma çabalarına ivme de katıyor. Nitekim Filistinli diplomatlar sorunu BM gündemine de taşımaya hazırlanıyorlar.

Açlık grevi devam ederken, kuşatma altındaki Filistin kentlerinde ise tutsaklarla dayanışma eylemleri yoğunlaştırıldı. Bazı kentlerde açlık greviyle dayanışma çadırları kuran tutsak yakınlarıyla Filistinli tutsakların sorunlarıyla ilgilenen örgütler, her gün eylem yapıyorlar.

Tutsakları, İsrail işgaline karşı direnişin ve özgürlüğün simgesi kabul eden Filistin halkı, ırkçı-siyonizme karşı direnenleri yüceltıyor, onların mücadelesinin kazanımıyla sonuçlanması için dayanışma eylemleriyle zindanlar sorununu gündemde tutuyor.

“Özgürlük tutsaklarına özgürlük!” şiarıyla gerçekleştirilen dayanışma eylemlerinin, tutsakların talepleri kabul edilene kadar devam edeceğini belirten tutuklu yakınları ile konuyla ilgili örgütler, İsrail’in zindanlarda estirdiği terörü teşhir etmeye de devam edeceklerinin altını çiziyorlar.

Emekçilerin öfkesi hükümetleri deviriyor!

“Enternasyonal kurtulur insanlık!”

19 Şubat 2013 | İspanya

İşçi ve emekçiler dünyanın bir çok yerinde ayağa kalktı. Avrupa ülkelerinde işçiler, kapitalist krizin faturasının kendilerine kesilmesine karşı sokağa çıktı. Grev ve eylemlerle öfkelerini alanlara aktı.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da emekçiler, on yıllardır baskı ve zorbalıkla saltanatını sürdüren diktatörlerin devrilmesinin ikinci yılında bir kez daha diktatörlüğe ve diktatörlere karşı alanları doldurdu. Halk ayaklanmalarının kazanımlarına sahip çıkan emekçiler azgın polis saldırılarıyla sindirilmek istendi. Fakat yanıt bir kez daha direniş oldu.

Yunanistan’da yılın ilk genel grevi

Yunanistan’da işçi ve emekçiler 20 Şubat’ta yılın ilk genel grevini gerçekleştirdi. 24 saatlik grev nedeniyle ülkede toplu taşıma araçları çalışmadı, okullar ve devlet daireleri kapalı kaldı.

Yapılan genel grev “kurtarma paketi” kapsamında Yunanistan’a kredi sağlayan ve emekçilere sefalet dayatan kuruluşların temsilcilerinin Atina’ya yapacakları ziyaretin birkaç gün öncesine rastlıyor.

Bulgaristan’da hükümet düştü

Bulgaristan’da elektriğe yapılan zammın ardından emekçiler alanlara çıkmış, ülkenin dört bir tarafında yapılan eylemlere onbinlerce kişi katılmıştı. Polisin eylemle saldırmaması sonucunda 25 kişi yaralanmıştı.

Emekçilerin tepkisi karşısında zamların geri çekileceğini açıklayan hükümet, enerji sektörünün özelleştirilmesinin ardından fiyatları arttıran yabancı şirketleri de cezalandıracağını belirtmişti. Ancak bunlar emekçilerin öfkelerini dizginlemeye yetmedi.

Bunun üzerine Bulgaristan hükümeti istifasını parlamentoya sundu.

Tunus başbakanı istifa etti

Tunus’ta ilerici lider Şükrü Belaid’in suikastle öldürülmesinin ardından emekçilerin sokakları kuşatması hükümeti devirmişti. Tunus Başbakanı Hammadi Cıbalı ise hükümetin devrilmesinin ardından teknokratlar hükümeti kurma girişiminde bulunmuş, ancak bu girişimi koalisyon partileri tarafından kabul görmemişti.

Başbakan, mensubu olduğu İslamcı An-Nahda partisinin teknokratlar hükümeti kurma planına destek vermemesi üzerine istifa etti.

Mısır’da sivil itaatsizlik sürdü

Mısır’da üçüncü gününe giren “sivil itaatsizlik” eylemlerinde, Port Said kentindeki emekçiler Süveyş Kanalı’na giden yolları, limandan gelen kargo araçlarının geçişini engellemek amacıyla kapattı. Tersane yetkilileri, eylemlerin devam etmesi halinde Mısır ekonomisinin milyonlarca dolar zarara uğrayacağını dile getirdi.

Eylemciler, geçen ay kentte düzenlenen ve yaklaşık 40 kişinin ölmesi, 150 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan olaylarla ilgili davaya bağımsız yeni bir hakimin atanmasını talep ediyor.

Hindistan’da iki günlük grev

Hindistan’da sendikaların fiyat artışlarına karşı ilan ettiği iki günlük genel grevden dolayı kamu ulaşımı ve bankacılık sektöründe hayat durdu. Grevin ilk gününde özellikle akaryakıt fiyatının yükselmesine öfkeli işçiler trafiği keserken polis ile çatışmalar yaşandı. Bu sırada bir sendika lideri öldürüldü.

ABD tarihinin en büyük çevre eylemi

ABD’nin iklim politikasına karşı, 17 Şubat’ta ABD tarihinin en büyük çevre eylemi yapıldı. Emperyalist devletin uyguladığı çevre yıkımı politikaları protestoların hedefindeydi.

Kar amaçlı kapitalist üretimin gezegenimizin geleceğini tehdit ettiği görüşünün dile getirildiği eylemlerde, çevre için yeni bir felaket anlamına gelen katran enerji üretiminin ve taşınmasının durdurulması talep edildi.

Gazeteciler grevde, grev manşette!

BBC yönetiminin uygulamaya koyduğu Delivering Quality First (DQF) programı nedeniyle 2 bin kişiyi kademeli olarak işten çıkaracağını açıklaması çalışanların tepkisi ile karşılandı. Ulusal Gazeteciler Sendikası (NUJ) kararın ardından bir dizi toplantı yaparak grev ve iş yavaşlatma yönünde planlamalar yaptı. 18 Şubat günü gerçekleştirilen grev nedeniyle bir dizi ülkede haber akışı aksarken özellikle BBC Türkçe servisi de tamamen durdu.

İberya’da işçiler sokakta!

İspanya’da binlerce kişi ülke çapında evlerinden tahliye edilmelerini protesto etti.

En kitlesel gösteri Barcelona’da gerçekleşti. Burada akşam saatlerinde gerçekleşen yürüyüşe 80 bine yakın kişinin katıldığı ifade ediliyor. Eylem sırasında kapitalizmin simgesi banka şubelerinin önünde sefalet dayatmalarına karşı mücadeleyi yükseltmeye çağıran konuşmalar yapıldı.

İspanya’da krizin patlak vermesinden bu yana 400 bine yakın aile kredilerini ödeyemediği için evinden atıldı.

Portekiz’de de durum çok farklı değil. Onbinlerce işçi ve emekçi kemer sıkma politikalarını protesto için sokağa çıkarak hükümeti istifaya çağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fanley.org>

“Yoksullaşmaya ve sömürüye karşı” sloganı altında 24 kentte onbinlerce işçi gösterilere katıldı.

Gürcistan’da demiryolu işçileri grevde

Gürcistan’ın Khashuri kentinde demiryolu çalışanı 800 kişi daha fazla ücret talep ederek greve başladı. 240 dolar aylık alan demiryolu işçileri aylıklarına %50 zam istiyorlar.

Demiryolu işçileri taleplerinin kabul edilmemesi durumunda merkezi tren yollarını işgal edeceklerini bildirerek grevle başlayan kararlılıklarını gösterdiler.

Tayland’da General Motor işçileri grevde

Tayland’ın Rayong şehrinde General Motor’da çalışan 5 bin işçinin 8 Şubat’ta başlattığı grev sürüyor. Müdürlerin işçilere fazla mesai ücreti ödemediği Cumartesi günü de çalışmayı dayatması üzerine işçiler eyleme başlamışlardı. Rayong’da bulunan fabrikada günde 600 Chevrolets üretiliyordu.

Kamboçya işçilerinin grevi büyüyor

Bavet kentinin Manhattan Özel Ekonomik Bölgesi’nde işçilerin, ücretlerinin yükseltilmesi ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için başlattıkları grev büyüyor.

5 bin işçiyle başlayan grev işçi havzasında yaygınlaşarak, kısa sürede grevci işçi sayısı 20 bine ulaştı. Günlerdir süren grevde sermayenin güçleriyle işçiler arasında ciddi gerilimler yaşanıyor. Bu bölgede geçen yıl da direniş olmuş ve çıkan çatışmada 20 Şubat günü devlet güçleri, üç kadın işçiyi katletmişti. Katliamın yıl dönümünde, gerilim daha da arttı.

ArcelorMittal işçileri Strasburg’da polisle çatıştı

ArcelorMittal, Avrupa’daki fabrikalarını kapatacağını açıkladı. Belçika ve Fransa’da ki ArcelorMittal işçileri işsiz kalma tehlikesine karşı direnişe geçtiler.

Parlamento binasına doğru yürüyüşe geçen ArcelorMittal işçileri burada polisin gaz bombaları, biber gazları ile durduruldu. Öfkeli işçiler de polise taşla karşılık verdi. İşçiler polisle çatıştı.

İrlanda’da 100 bin kişilik protesto gösterisi

İrlanda hükümetinin İrlanda bankalarını kurtarmak için Avrupa Merkez Bankası’ndan aldığı krediler ülke genelinde 100 bin kişinin katıldığı gösterilerle protesto edildi. Gösteriler son 4 yıl içinde gerçekleşen en kitlesel protesto eylemleriydi.

Kolombiya’da binlerce madenci grevde

Kolombiya’da en büyük kömür ihracatçısı Cerrejon ve ortakları Avusturyalı BHP Billiton ve Anglo-Amerikan (GB) tekellerine ait madenlerde binlerce işçi greve gitti.

Madenciler, iki sene geçerli olmak üzere daha fazla ücret ve işyerlerinde güvenliğin artırılmasını talep ediyorlar. Bu 1990 yılından beri gerçekleşen ilk grev.

Hegemonya krizi - “savaşları” / 2

Emperyalizmin yeni av sahası: Afrika ve Mali’ye askeri müdahale

Volkan Yaraşır

Mali’nin önemi

2000’li yıllar Çin’in yeni ve hızlı yükselen bir emperyalist güç olarak, küresel düzeyde ekonomik ve nüfuz alanlarını genişlettiği bir dönem oldu.

Çin, muazzam kapitalist büyümenin ihtiyaçlarını karşılamak ve emperyalist projeksiyonlarına uygun son derece iyi hesaplanmış adımlar attı.

Çin özellikle enerji ve hammadde ihtiyacını ve bu ihtiyaçların düzenliliğini ve güvenliğini sağlamak yönünde kompleks politikalar geliştirdi. Afrika Kıtası bu anlamda Çin’in erken temas kurduğu ve ekonomik ilişkilerini hızla geliştirdiği bir coğrafya oldu.

ABD’nin Ortadoğu bataklığına saplanması, Çin’e kıtada göreceli rahat hamleler yapma şansı kazandırdı.

2008’de kapitalizmin yapısal krizinin küresel düzeyde yarattığı sarsıntı ve ortaya çıkardığı yüksek konjonktür kıtanın emperyalist özneler tarafından yeni bir av sahasına dönüşmesini beraberinde getirdi.

Özellikle Mısır ve Tunus’ta yaşanan isyan ve ayaklanmalar Arap coğrafyasını sarstı ve muazzam bir aura yarattı. Aşağıdan devrim tehlikesi, Müslüman Kardeşler’in aktif rol oynadığı emperyalist restorasyon politikalarıyla engellendi. Libya’da Kaddafi rejimi NATO müdahalesiyle yıkıldı. Kaddafi rejiminin yıkılması bölge statükolarını etkiledi. Arap coğrafyasını saran dalganın etkileri kırılmaya çalışıldı. Batı Afrika’nın bu süreçten şiddetle etkilenmesinin önüne geçildi.

Libya müdahalesi, bir başka bağlamda Rusya ve Çin’in Afrika kıtası için atlama taşı olarak gördükleri Libya’da devre dışı kalmalarına yol açtı.

Kuzey Afrika’da gerçekleşen farklı eksenlerdeki emperyalist stabilizasyon politikaları, hızla Batı Afrika’da kendini hissettirdi.

Mali operasyonu bu sürecin bir devamı oldu. Fransa Libya’dan sonra Mali’de de agresyon politikası izledi. Fransa, Mali’nin kuzeyinde konumlanan ve bölgeyi kontrolleri altında tutan El-Kaide’ci İslamcı güçlere karşı operasyon yapıldığını açıkladı.

Mali hükümeti, Batı Afrika Ülkeleri Ekonomik Örgütü-ECOWAS ve Afrika Birliği’ne bağlı 14 ülke daha önce Mali’ye uluslararası bir güç gönderilmesi için Birleşmiş Milletler’e çağrı yapmıştı. Bu çağrıyı ve “İslami tehdidi” Fransa, askeri müdahale için meşruluk zemini olarak kullandı.

Mali hükümeti yaygın yolsuzluk ve ekonomide yaşanan kriz ve şiddetli yoksullukla dünya

komuoyunun gündemine girmişti. Mali zengin hammadde kaynaklarına sahip olsa da, ekonomisi pamuk ihracatına dayanıyor. 2011 ve 2012 yılında ABD’deki pamuk üreticilerinin yüksek sübvansiyonlar alması, dünya pamuk fiyatlarında önemli düşüşlere yol açtı. Bu gelişme Mali ekonomisini sarstı ve ülkede hızlı bir yoksullaşma yaşandı.

2012 yılında gerçekleşen askeri darbe Mali’yi yeniden gündeme taşıdı.

Mali hükümeti Tuareglerin isyanını kontrol edememesi ve ülkedeki siyasal tansiyonun hızla yükselmesi darbenin gerekçesi oldu. Darbe sonrasında geçici bir hükümet oluştu.

Mali’nin kuzeyinde etkili olan Tuareg hareketi seküler bir yapıya sahip ve Anzawad’ın Bağımsızlığı için Ulusal Hareketi (MNLA) içinde örgütlü. Uzun bir mücadele geleneğine sahip Anzawad örgütlenmesi içinden yakın dönemde İslamcı bir kanat koptu. Bu kanat Ansar Dine adında bir örgütlenme kurdu. Ansar Dine Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki siyasal İslam’ın gelişmesine paralel olarak hızla güçlendi ve MNLA’yı kısa zamanda zayıflattı ve marjinalleştirdi.

Mali’nin kuzeyi yine aynı faktörlerden dolayı ve

özellikle Cezayir’deki FIS süreci ve Libya’daki Kaddafi rejiminin yıkılmasından sonra İslamcı örgütlerin kontrolüne geçti.

Bölgeye Magrip El-Kaidesi ve Batı Afrika’da Cihat İçin Birlik adındaki iki grup hakim. Ansar Dine Magrip El-Kaidesi’yle ittifak yapıyor.

Libya’da Kaddafi iktidarının yıkılmasıyla İslamcı gruplar ve Tuareglerin eline ağır silahlar geçti. İttifak bazı kuzey kentlerini ele geçirdi. Ensar Dine Gao, Kidal gibi güney kentlerini kontrolleri altına aldı. İslamcı örgütlenmeler hem askeri olarak, hem de finansal anlamda son derece güçlü bir yapıya sahipler. Kuzeyde MNLA’nın devre dışı bırakılmasıyla bölgenin bütün denetimi İslamcıların eline geçti. Ayrıca bu örgütler içinde uluslararası İslamcı kadrolar da bulunuyor. Ve bu İslamcı güçler gençlik içinde son derece örgütlü bir yapıya sahipler. Özellikle Cezayir içsavaşı sonrası FIS kadroları bu bölgeye kaydı. Katar Libya operasyonunda koordinasyon rolü oynayarak, ABD onaylı çok miktarda askeri malzemeyi İslamcı güçlere devretmişti. Bu mühimmatın büyük bir kısmı da Mali’deki İslamcı güçlerin eline geçti.

Tuaregler etnik grup olarak, Burkina-Faso, Cezayir, Moritanya, Nijerya ve Mali’de yaşıyorlar. Gelişmeler hem Tuareglerin bulunduğu coğrafyayı, hem de Kuzey Afrika’yı etkiliyor. İslamcı grupların Cezayir ve Libya’da geniş ilişkileri var. Ayrıca Nijerya’da Boko Haram, Somali’de El Şebab gibi İslamcı örgütler önemli bir güce sahip. Bu durum Kuzey ve Batı Afrika’da bazı bölgelerin “kontROLSÜZLEŞMESİNE” yol

açıyor. Özellikle Mali’deki gelişmeler

“kontROLSÜZLÜĞÜ” artırıcı bir etken olarak değerlendirildi. Bundan dolayı bölgede çıkarı olan küresel güçler acilen devreye girdi. Bölge ülkeleri ve Mali hükümeti harekete geçti.

ECOWAS ve Afrika Birliği’nin acil müdahale çağrısı BM Güvenlik Konseyi’nde onay gördü. 20 Aralık 2012 tarihli ve 2085 Nolu Birleşmiş Milletler Kararı alındı. Karar, bir anlamda Mali’ye müdahalenin yol haritasını ortaya koydu.

Fransa’nın Mali’ye müdahalesiyle, Batı Afrika bir av sahasına dönüşüyor. Fransa’nın müdahalesi ABD ve İngiltere tarafından desteklendi. ABD’nin Africom birliklerinin bir kısmının Mali’ye kaydırılması bekleniyor.

ABD, bölgede belirleyici inisiyatifini kaybetmeden, iyi tasarlanmış, Fransa’nın da devrede olduğu, bölge ülkelerinin iştirak ettiği bir savaşın organizasyonunu yapıyor. Mali’deki savaşın “Afrikalılaştırılması” yönünde düzenlemelere girişiyor.

Batı Afrika’da yürütülen kaynak savaşlarında (Batı Afrika enerji kaynaklarının dışında, zengin mineraller

“**Özellikle Mısır ve Tunus’ta yaşanan isyan ve ayaklanmalar Arap coğrafyasını sarstı ve muazzam bir aura yarattı. Aşağıdan devrim tehlikesi, Müslüman Kardeşler’in aktif rol oynadığı emperyalist restorasyon politikalarıyla engellendi. Libya’da Kaddafi rejimi NATO müdahalesiyle yıkıldı. Kaddafi rejiminin yıkılması bölge statükolarını etkiledi. Arap coğrafyasını saran dalganın etkileri kırılmaya çalışıldı.**

”

ve kıymetli madenlere sahip bir coğrafyadır.) yerel devletlerin devreye girmesiyle, sadece Mali değil, bölgenin bütününün savaş coğrafyasına dönüşmesi yüksek bir olasılıktır. Savaşın Afrikalılaştırılması bir anlamda bölgesel savaşın zeminlerinin örülmesi olarak okunabilir.

Altın, uranyum ve fosfat: Mali

Batı Afrika'nın yeniden sömürgeleştirilmesi yönünde Mali bir sıçrama alanıdır. Mali son derece zengin altın, uranyum ve fosfat kaynaklarına sahip bir ülkedir. Mali, Güney Afrika ve Gana'dan sonra Afrika'daki üçüncü büyük altın üreticisidir. Altın üretimi 2011 yılında %20 oranında arttı, 43.5 tona yükseldi. Mali aynı zamanda zengin fosfat yataklarına sahiptir. Ülkenin kuzey bölgesinde son derece zengin uranyum yatakları da bulunuyor. Bu stratejik madenler Mali'yi emperyalist güçlerin odak coğrafyası haline getiriyor.

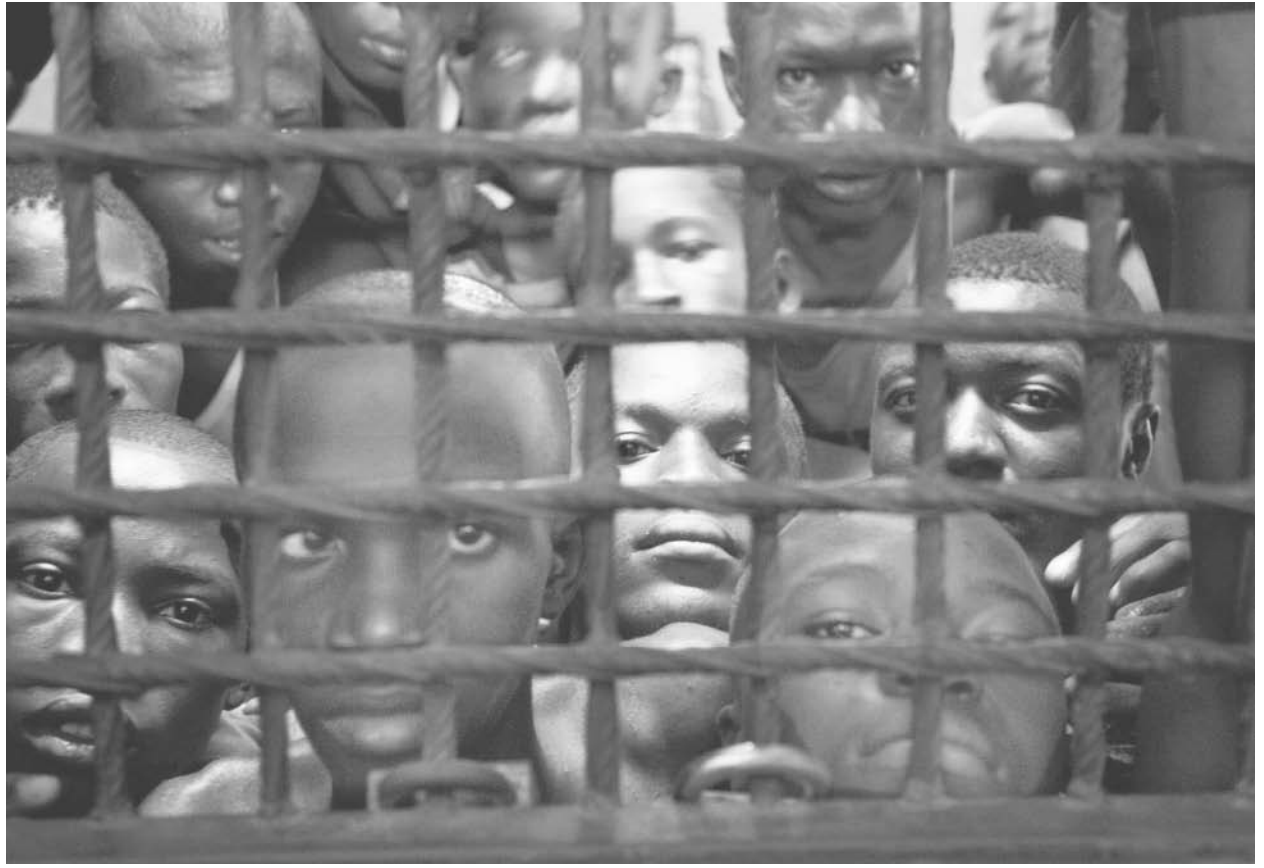
Çin Ortadoğu'ya olan enerji bağımlılığını azaltmak için 2000'li yılların başlarında Afrika'ya yöneldi. Batı Afrika sahip olduğu enerji kaynakları, mineral ve kıymetli madenleriyle Çin'in Afrika'daki odak coğrafyalarından biri olarak öne çıktı.

ABD aynı tarihlerde Africom'u kurarak Afrika'yı hedef coğrafya olarak belirledi. Africom G. Bush döneminde kuruldu ve Afrika'da sivil ve askeri operasyonlar düzenleme misyonlarıyla hareket etti. Africom'un faaliyet alanı bütün kıtayı kapsıyor. Africom Mali'de 12 yıldan beri süren savaşta aktif rol oynadı. Başkent Bamako ve çevresinde çok sayıda ABD üssü bulunuyor. ABD bugüne kadar Afrika'da bir dizi operasyon gerçekleştirdi. Nijerya ve Somali'yle birlikte kıtada doğrudan askeri müdahalelerde bulundu. ABD, özellikle Çin'in Afrika'da artan ekonomik ve nüfuz alanlarını daraltmayı ve kırmayı hedefliyor.

Libya'da gerçekleşen NATO müdahalesiyle hem Çin'in, hem de Rusya'nın Afrika'ya yönelik bazı hamleleri boşa çıkarıldı. ABD aynı zamanda Africom'un Almanya Stuttgart'ta bulunan üssünü Afrika'ya taşıma şansı buldu. ABD 2013 yılında Afrika'da daimi bir askeri üs kurmayı hedefliyor. Bu yıl içinde Pentagon Afrika'daki asker sayısını 3 bine yükseltti. ABD Africom aracılığıyla Afrika'yı bütünüyle denetlemeyi hedefliyor. Özellikle enerji kaynaklarının ve kıymetli madenlerin bulunduğu birçok ülkede (Mali, Gine, Somali, Kamerun, Botsvana, Senegal gibi) savaş provaları olarak ortak askeri tatbikatlar gerçekleştirdi. Ayrıca mobilizasyon gücü yüksek olan askeri birliklerini, dönüşümlü olarak Güney Afrika, Fas, Gabon, Tunus ve Libya'da konuşlandırdı.

Africom tarafından yapılan açıklamalarda Afrika'daki birçok ülkenin ordularıyla "teröre ve ayaklanmalara" karşı ortak mücadele ve ortak hareket edileceği bildirildi. Pentagon 2013 yılına girerken 35 Afrika ülkesine asker gönderme kararı aldı. Pentagon'un kısa bir zaman içinde asker göndereceği ülkelerin başında Mali bulunuyor. Mali'yi Nijerya, Sudan, Cezayir, Kenya ve Somali izliyor. Ayrıca bir dizi eski Fransız sömürgesi olan ülkeyle Pentagon'un direkt ve yakın ilişkisi var.

ABD stratejik önem atfettiği yerlerin başında Nijer Deltası petrol bölgesi bulunuyor. Bu stratejik yönelim Wikileaks belgelerinde açığa çıktı. ABD Gine Körfezi'ne petrol aramalarını yoğunlaştırdı.

ABD Nijer Deltası petrol bölgelerinden elde edeceği petrolün 2015 yılında, ithalatının %25'ini karşılayacağı hesaplanıyor. Bu durum ABD'nin Delta'nın güvenliğine stratejik önem vermesine yol açıyor. Hatta Pentagon yetkilileri Afrika'daki askeri kuvvetlerin esas misyonunun bölgedeki güvenliği sağlamak olduğunu açıkladı. ABD Batı Afrika ülkelerine 2011 yılında 400 milyon dolar yardım etti. Mali bu yardım paketinden 150 milyon dolar aldı. ABD petrolün yanında kıtanın bütün kaynaklarını denetim altına almayı hedefliyor.

Afrika Kıtası emperyalizmin av sahasına dönüşüyor.

Kıta düzeyinde Çin ve ABD arasında şiddetlenen hegemonya atakları karşısında, Fransa etkisini kaybediyor. Fransa yaşadığı bu hegemonya aşınmasını yeni hamleler yaparak, aşmaya çalışıyor. Özellikle eski sömürgelerinde nüfuzunu yeniden inşa etmek için adımlar atıyor. Fransa eski sömürgelerine askeri birlikler yolladı. Gabon, Orta

Afrika Cumhuriyeti, Kongo, Fildişi Sahili ve Çad'da 9 bin Fransız askeri konuşlanmış durumda. Fransa'nın Mali'ye müdahalesi bu adımlardan biri oldu.

Mali Fransa açısından stratejik önem taşıyor. Ülkenin uranyum açısından zengin rezervleri Fransa'nın Mali'ye yoğunlaşmasına yol açıyor. Mali'yle aynı coğrafyada olan Nijerya, Fransa'nın nükleer enerji santrallerinin uranyum ihtiyacının 1/3'ini karşılıyor. Fransa'da 58 nükleer enerji santrali bulunuyor. Nijerya'dan gelen uranyumun ve Mali'den elde edilecek uranyumun Fransa açısından stratejik önemi var. Fransa nükleer enerji tekeli Areva'nın Mali'ye askeri müdahale yapılması için yoğun kampanyalar gerçekleştirmesi boşuna değil. Mali'deki destabilize bir ortamın Nijerya'yı etkilemesi Fransa için yıkıcı sonuçlar doğurabilir. Ayrıca bölgedeki "istikrarsızlık" Mali'nin diğer komşusu olan Cezayir

de etkili olabilir. Cezayir Fransa'nın en önemli pazarlarından biridir. Ayrıca Cezayir Avrupa'nın doğalgaz ve petrol ihtiyacının önemli bir kısmını karşılıyor. Fransa'nın Suriye'de vahabizmi ve El-Kaide'ye bağlı örgütleri desteklerken, Mali'de El-Kaide'ci İslami yapıları terör ve tehdit unsuru olarak görmesi boşuna değil. Bu söylemlerle Fransa askeri müdahalesini meşrulaştırmaya çalışıyor. Reel politikaya uygun adımlar atıyor. Ve burjuva oportünizmin tipik örneğini gösteriyor.

Fransa'nın Mali'ye askeri müdahalesi Batı Afrika ve Kuzey Afrika'da bir dizi gelişmeyi tetikleyebilir. Savaşın bölgeye yayılması yüksek bir olasılıktır.

Kanla İmza Atanlar adlı örgütün Cezayir'de BP'nin doğalgaz üretim tesislerine saldırarak, Avrupa ve Japon kökenli 200'ün üzerinde çalışanı rehin alması, bölgenin savaş atmosferi içine girdiğini gösteriyor. Cezayir güvenlik güçlerinin müdahalesi sonucu 20'nin üzerinde rehinenin öldürülmesi Mali'deki savaşın Cezayir'e hızla sıçrayabileceğini ortaya koydu. İslami örgüt BP operasyonunun, Fransa'ya ve Fransa'ya hava sahasını açan Cezayir'e karşı gerçekleştirildiğini açıkladı.

Somali'de faaliyet gösteren El Şebab ve Nijerya'da Boko Haram'ın benzer eylemler yapma ihtimali yüksektir. Süreç Batı Afrika'yı saran, hatta Kuzey Afrika'ya sıçrayan bölgesel bir savaşa dönüşebilir.

Savaş, emperyal öznelerin Batı Afrika'yı yeniden sömürgeleştirilmesinde son derece önemli işlev görecektir.

Bölgenin destabilizasyonunu engellemek adına müdahale eden emperyal güçler, bölgeyi tam anlamıyla destabilize ederek, savaşın bölgeselleştirilmesini ve yayılmasını sağlayacaktır. İslami terör ve tehdit bu destabilizasyonun temel argümantasyonudur ve emperyal müdahaleye meşruluk aracıdır. Savaş aynı zamanda Batı Afrika'nın tüm yer altı ve yerüstü kaynaklarının talan ve yağma edilmesi anlamına gelecektir. Mali'ye askeri müdahale bu talan ve yağmanın başlangıcına işaretler. Mali Batı Afrika'nın yeniden sömürgeleştirilmesinin sıçrama alanı ve kıtada izlenecek sömürgeleştirilme politikalarının laboratuvarıdır.

Kıtadaki büyük kapışmanın en önemli coğrafi bölgesi olan Batı Afrika'nın dikkatle izlenmesi gerekir. Bölgenin bir savaş coğrafyasına dönüşmesi yüksek bir olasılıktır. Batı Afrika emperyal özneler arası kaynak savaşlarının en kanlı ve en yıkıcı geçeceği bölgelerden biri olacaktır.

Yeni YÖK Yasası hükümetin gündeminden çıktı mı?

Son dönemde AKP iktidarı, uluslararası piyasalarda Türk burjuvazisinin rekabet gücünü arttırmak için eğitimde kimi değişiklikleri gündeme getirmişti. Bu gündemlerden biri de YÖK Yasası'nın değiştirilmesiydi. Gençlik içinde birçok örgüt bu konu üzerine yoğunlaştı, Eğitim-Sen öğretim elemanları arasında bu konuyu yoğun bir şekilde gündemine aldı. Şimdi ise bu konu pek fazla gündemde değilmiş gibi bir hava oluşmuş durumda. En azından MEB'e yeni yasa tasarısı sunulduktan sonra, Patent Yasası değişikliği dışında somut olarak "Yeni YÖK Yasası" gündemden kalkmış gibi gözüküyor. Peki acaba bu duruma gelinmesinin arkasında yatan dinamikler neler? AKP iktidarının adım atmasını zorlaştıran sebepler neler, ya da AKP hükümeti ne yapmaya çalışıyor?

Çeşitli yayınlar aracılığıyla, bu yasayla birlikte, sermayeye "Üniversite Konseyleri" aracılığıyla üniversiteleri **doğrudan kontrol etme imkanı** sağlayacağı, öğretim elemanları arasındaki rekabeti performans sistemi ve sözleşmeli statüler aracılığıyla kızıştırarak **emek sömürüsünü arttıracığı**, "teknoloji transfer ofisleri"yle **doğrudan özel şirket işlevinde** alt birimlerin kurulacağı, **özel üniversitelerin** açılmasının önündeki **yasal engellerin** kalkacağı ortaya konmuştu. Bu adımların bir bütün olarak **sermayenin eğitim alanındaki egemenliğinin arttırılması -yani özel şirketlere yatırım alanları yaratılması ve eğitim alanındaki karlılığın arttırılması- için yasal zeminin oluşturulması** anlamına geldiği konusunda **sınırlı yaygınlıkta da olsa** bir bilinç açıklığı sağlandı.

Özellikle 2012 sonunda gerçekleşen ODTÜ olaylarının kamuoyunun gündemine oturması, çeşitli rektörlerin AKP şefi Tayyip Erdoğan'ı destekleyen açıklamalarına karşı bazı akademisyenlerin ve öğrencilerin yaratmış olduğu muhalefet, YÖK Yasası'yla ilgili kamuoyunun gündemine yansımayan ve hala yürütülen tartışmaların kamuoyundaki bir yansıması olarak değerlendirilebilir. AKP ve anti-AKP kutuplaşmanın keskinleştiği bir ortamda, AKP hükümeti de kontrollü adım atmak, Yeni YÖK Yasası'nı yumuşatmak zorunda kaldı. Her bir başlığı üzerinden düşünüldüğünde sermayenin çıkarlarını bu kadar açıktan gözetken, kamu emekçilerinin ve emekçi çocuklarının eğitim alanında ciddi bir saldırıya maruz kalmasının önünü açan bu yasa, şu sıralarda **düzen içi hiyerarşide yönetenlere yakın "muhalefet" odaklarıyla (sermaye çevreleriyle, rektörlerle, senatolarla, sendikalarla) işbirliği içinde yumuşatılmaya** çalışılıyor.

Yeni göreve gelen Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın eski açıklamalarından da anlaşılacağı üzere MEB'e sunulan yasa taslağı değiştirilecek. Bizzat Nabi Avcı ise göreve gelmeden önce bu taslağın eksiklerini vurgulamıştı. Örneğin, yasada "çeşitlilik" ilkesi altında geçen farklı yapıdaki üniversitelerin ve araştırma birimlerinin, **somut olarak nasıl işleyeceği** -öğretim elemanlarının, öğrencilerin nasıl seçileceği ve değerlendirileceği vb.- belirtilmiyor. Yasanın somut olarak belirlenmiş, birkaç yıllık değişiklikleri kapsamaması; uzun vadede kullanılabilecek çok genel bir çerçeve olması da ayrıca eleştiriliyor. Bunlardan daha da önemlisi, bir bütün olarak değiştirilmesi

gündemde olan 12 Eylül Anayasası'nda var olan bazı maddeler, Yeni YÖK Yasası'nda geçen "özel üniversite açılması", "sermayedarların üniversite konseylerinde yer alması" başlıklarının önünde engel teşkil ediyor.

Yeni YÖK Yasası tartışmalarının gelmiş olduğu bu noktada, anayasa değişikliğinin gündemde tutulması da ayrıca anlamlıdır. Sömürülen, baskıya uğrayan yığınları "demokratik", "çoğulcu" anayasa hayalleriyle uyutmaya çalışan AKP hükümeti, Kürt sorunun çözümü gibi Yeni YÖK Yasası'nın geçmesini de bu gündeme bağlamış bulunuyor. Akademisyen çevrelerinde yasa hala gündem konusu olmaya devam ediyor, tartışmalar "nasıl daha az zarar görebiliriz" için

yapılıyor. Oysa ki, AKP hükümetinin elini kolunu bağlayacak olan her alanda direnişleri yaygınlaştırmaktır, sermayenin çıkarlarını hedef almaktır. Bugün bize düşen görev, yaygın bir şekilde sermayenin ve onun siyasi iktidarı AKP'nin hesaplarını **somut ve canlı örneklerle teşhir etmek**, yeni anayasanın ve YÖK Yasası'nın hangi işbirlikçilerin işine yaradığını **somut olarak göstermek**, sömürülen, baskılanan yığınları sermaye iktidarının saldırılarına karşı **somut talepler etrafında harekete geçirmektir!**

DLB'den liselilere geleceklerine sahip çıkma çağrısı

Yeni dönemin başlamasıyla beraber DLB'nin sınav gündemli çalışmaları da başladı.

Bursa'da Demirtaşpaşa Meslek Lisesi, Necatibey Kız Teknik Meslek Lisesi ve Tophane Meslek Lisesi ile çeşitli dershanelerin çevrelerinde ve liselilerin kullandığı güzergahlarda DLB'nin "Eşit, parasız eğitim, sınavsız üniversite!", "YGS-LYS'ye hayır! Gelecek sınav salonlarında değil, mücadele alanlarında!" ve "Sermayenin kölesi olmayacağız! Staj sömürsüne son!" pulları yaygın olarak yapıldı. Bunların yanısıra **Liselilerin Sesi**'nin Şubat sayısının tanıtımının yapıldığı afişler de kullanıldı.

Ümraniye DLB ise 17 Şubat günü "Parasız, nitelikli eğitim, sınavsız üniversite istiyoruz!" başlığı altında bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantıda eğitimin ticarileşme boyutuyla birlikte niteliksizleştirildiğine, sınav merkezli bir eğitim sürecinin işlediğine ve bunun lise öğrencileri açısından psikolojik sorunlara sebep olduğuna, hatta ölümlerin yaşandığına değinildi. Diğer konu ise liselerde yaşanan güncel gelişmeler oldu.

Son olarak sınav gündemine dair dershanelerde ve liselerde sınav gündemli bir referandum çalışması yapılması planlandı.

Ayrıca "Eşit, parasız eğitim; sınavsız üniversite istiyoruz!" şiarlı bildiriler Çekmeköy TOKİ Lisesi ve Sarıgazi Ticaret Meslek Lisesi'ne dağıtıldı. Ticaret Meslek Lisesi'nin çevresine DLB imzalı stickerlar yapıldı.

Liselilerin Sesi / İstanbul-Bursa

Mücadele Postası

Emekçilerden belediyeye uyarı

20 Şubat 2013 / Ardıçlı

Yıllardır çalışarak hak sahibi oldukları tapularının Esenyurt Belediyesi tarafından başkalarına satılan ve tapularına tanımadıkları yeni ortaklar çıkarılan Ardıçlı ve Yenikent Mahallesi emekçileri bir kez daha eylemdeydi.

20 Şubat günü avukat ve mühendislerin katılımıyla Esenyurt Belediyesi yönetimiyle görüşmeden önce mahalle halkı, görüşme öncesinde belediye yönetimini uyarmak için bir kez daha basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sabah saatlerinden itibaren Ardıçlı'daki İnci Kasap

önünde toplanmaya başlayan emekçiler "Elinizi evlerimizden çekin! Evlerimizi yıktırmayacağız" şıarlı pankartı açarak yürüyüşe geçtiler.

En önde kadınların yürüdüğü yürüyüş boyunca "Söz değil tapu istiyoruz!", "Rantçılar gelecek hesap verecek!", "Ardıçlı-Yenikent omuz omuza!" sloganlarını atan emekçiler seçim dönemlerinde oy için kapılarına gelen AKP'ye de "Sandıkları kırarız tapuları alırsız!" sloganıyla seslendiler.

Uzun bir yürüyüşün ardından Köyiçi Meydanı'na ulaşan kitle buradan da Esenyurt Belediye Başkanlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Zaman zaman araç trafiğinin kapatıldığı yürüyüşün ardından belediye binası önüne gelindi.

Emekçilerin eylemi devam ederken Belediye Başkan Yardımcısı Emin Batmazoğlu kapıya gelerek açıklama yapmaya çalıştı. Belediyenin "veremeyeceği hesabı olmadığını" söyleyen Batmazoğlu, daha önce yaptıkları görüşmede her şeyi açıkladıklarını iddia etti.

Batmazoğlu'nun açıklamalarına "hırsızlar, bizlerin tapularımızı başkalarına sattınız" diyerek tepki gösteren emekçiler Batmazoğlu'nu yuhalayarak protesto ettiler.

Belediye ile gerçekleştirilecek görüşme öncesinde emekçiler, kapı önünde yapılan basın açıklaması sonrasında Köyiçi Meydanı'na yürüyerek bir açıklama da burada yaptılar. Yürüyüş, hep birlikte mahalleye dönüşümlü son buldu.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Çocukken işçi olanlar...

"Adalet"! Sürekli duyuyoruz ama onu uygulamıyoruz.

Adalet sadece cümle arasında geçen bir kelime olmuş. Çocuklar bebekleriyle, arabalarıyla oynamaları gerekirken otobanda peçete, su vb. satıyorlar. Nerede bu adaleti sağlayan devlet? Eğitim göremeyen milyonlarca çocuk var. Peki nerede bu "eğitim haktır!" diyen devlet? 4+4+4'ü getiren bilinçsiz devlet? Devlet, bu derece bilinçsizse eğer otursun oturduğu yerde, istemiyoruz!

Çocuklar 5-14 yaşları arasında aile zoruyla veya başka sebeplerden dolayı zorunlu çalıştırılıyorlar. Otobanda peçete satmak, su satmak, simit satmak, ayakkabı boyamak vb. Farkında mısınız bilmiyorum ama bu çocukların çalışması değil okuması gerek. 9-10 yaşında hayata atılan çocuğun bir şeye karşı çıktığını, sorguladığını görüyorsanız eğer, unutmayın yaşamın bir sonucu bu! Adaletten mahrum kalmış bir çocuktur bu.

Sizce ne kadar doğru 7-8 yaşında bir çocuğun çalışması? 12-13 yaşında bir çocuğun fabrikada saatlerce çalışması? Nike ayakkabısı yapan Vietnamlı çocukların 11 saat çalışıp o ayakkabıları elleriyle yapmaları? Göz yummayın artık bunlara! Doğru değil çalışmaları. Belki de aralarında hiç oyuncak arabayla oynamamış, evcilik oynamamış çocuklar var. Yürek dediğiniz şey burkulsun biraz!

7. sınıf öğrencisi / Gebze

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CMYK

**Emperyalist savaşa, sömürüye,
eşitsizliğe ve řiddete karşı**

**8 Mart'ta
Kalıřa!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu